

1. Ekipler...

Hücrelere direneceğiz

2. Ekipler...

Teslim alamayacaksınız

3. Ekipler...

Yalanları parçalayacağız

4. Ekipler...

Katlederek tüketemezsiniz

5. Ekipler...

Rüşvetleriniz direnişi kıramaz

6. Ekipler...

Zulme karşı fedayla direniyoruz

7. Ekipler...

Tecrit devrimci iradeyi yenemez

8. Ekipler
direnişte...

Hücre duvarlarınızı yıkacağız

**BU İNANCI TESLİM
ALABİLİR MİSİNİZ ?**

Ekmek ve Adalet

Haftalık Dergi

Sayı: 13

17 Haziran 2002

FIYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com

**Ekonomik
siyasi kriz
bütün
derinliğiyle
sürüyor;**

**İŞBİRLİKÇİ İKTİDARLAR
HİÇ BİR SORUNU
ÇÖZEMEZ!**

**606 gündür süren
Direnme Savaşı**

**Türkiye halklarının
onuru, namusu,
umududur**

Ekmek Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

"İşte buradayım, ateş!"

Paris. Yıl 1871. Paris yoksulları, burjuvazinin iktidarına karşı ayaklanarak, kendi iktidarlarını kurarlar; tüm Avrupa burjuvazisi birleşir Paris'li emekçilere karşı. Yoksulların ordusu, yenilir burjuvazinin ordusu karşısında.

Burjuvazi, bir daha dünyanın başka bir yerinde emekçiler ayaklanmaya cesaret edemesinler diye katliama başlar. Sokaklar kurşuna dizilenlerin cesetleriyle dolar. Kadın, erkek, yaşlı, genç demeden kurşuna dizilir emekçiler.

"Kanla yıkanmış parke taşı yolların ortasındaki bir barikatta, erkeklerle birlikte on iki yaşındaki bir çocuğu da yakalarlar. Sorarlar: 'Sen de onlardan mısın?' Yanıtlar: 'Hepimiz onlardanız' "

Bekle derler çocuğa. Çocuk bekler. Makinalı tüfegin ağzı ölüm kusar ve tüm yoldaşları duvarın dibine yığılırlar. (...) (1)

Sıra oniki yaşındaki kahramanımıza gelir. Evine kadar gidip saatini annesine vermek istediğini söyler. Geri dönceceğini söyler, gider. Askerler onun kaçtığını düşünürler, ardından gülerler. Çok geçmeden döner. Ve sırtını duvara yaslayıp "İşte buradayım, ateş" diye haykırır.

"Onsekizinde ölmek, kırkında altmışında belki / Her ölüm erken ölüm değil midir zaten..."

Böyle diyordu İdil, oynadığı bir tiyatro oyununda. Ve "Yaşamış sayılmaz zaten yurdu için ölmesini bilmeyen" diye bitiriyordu sözlerini.

Öyle yaşadı kendisi de. Ülkesine ve tarihe adını kazıdı yaşamıyla.

Yalnız değildi yurdu için ölüren. Yüzyıllar boyu dünyanın dört bir yanında zulüm ve ölüm karşısında aynı sözleri söyleyenlere, başegmeyenlere katıyordu sesini.

İşte buradayım ateş diyordu onun mitralyöze dönüşen bedeni de.

*
Yüzyıllardır zulmün karşısında, ölümün karşısında aynı sözleri söyleyen ve kahramanlaşanlara tanık oluyor yaşı dünyamız.

Tarih onların zafer sözlerini ve geleceğe dair öngörülerini sayfalarına yazmaya devam ediyor.

1886'da Amerikalı emekçi Spies, 6 arkadaşıyla birlikte idama mahkum edildiğinde, salon, onun yargılayan şu sözleriyle cınlamıştı: "Asın! Burada bir kıvılcımı yok edeceksiniz. Ama burada, önünüzde, arkanızda her yerde yeniden o alevler parlayacak. Bu yerin altından gelen bir yangın, onu söndüremezsiniz..." (2)

*
Yangın sönmeyi hiç gerçekten de. Yangının alevleri, gün oldu burjuvaziyi yakıp kavurdu, iktidardan alacağı etti. Gün oldu, ateş sönmeyi diye, kendi bedenlerini ateşe verdi emekçiler.

Ölümün karşısında tereddütsüz bir gülümsemeyle yaşama veda edenlerin sözleri dünya halklarının konuştuğu tüm dillerde söylenmeye devam etti:

"Kavga amansız ve katı
Kavga dedikleri gibi destansı

Ben düştüm yerimi başkası alacak...o kadar.

Burada, bir kaç kişinin lafı mı olur." (3)

*
Direnerek ve savaşıarak, zafer için ödenen bedeller üzerine "yaşamı kut-sayanlar" burjuvaziyle birlikte, tarihe karşı çıkıyorlar... Ölümün karşısında, zulmün karşısında hep zafer dedik. Ve hep biz kazandık. Yine BİZ KAZANACAĞIZ!..

- 1) Paris Komünü ve Komün Şairleri, Erdoğan Alkan syf:145
- 2) Yaşama Dair-Işık Kutlu syf.:190
- 3) Seçme Şiirler, Bulgar şairi Nikola-Vaptsarov, syf: 115

**MASKELERİ
DÜŞÜRÜYORUZ!**
**Asıl Mücadele,
emperyalizmin
işbirlikçileriyle,
anti-emperyalistler
arasındadır**

**İçeride Tecrit,
Dışarıda Sessizlik
Duvarlarını
Yıkacağız**

**Aydın Nerede
Duracak?
Sol
Hangi Tavrı
Alacak?**

Fotoğraflarla Tarihimiz

Tarih:

...

Yer:

Türkiye'nin herhangi bir
kentinin herhangi bir
caddesinde, iki kelimenin
sığacağı büyüklükteki
herhangi bir duvar

Daha önce silinmiş yazdıkları. Yine yazıyor.
Yine silinirse, yine yazacak.

Şehitlerinin ölümsüzlüğünü, bildirisinde,
duvar yazısında, pankartında yüzlerce kez
haykıracak o genç.

Şehitlerinin devrettiği bayrağı taşıyacak
onurla ve gururla...

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve

Adalet

Ekmek ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışları Müdürü: Ali Ercan Gökoğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 491 16 40 Faks:0212 491 16 37

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro

Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro

İngiltere: £ 2
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Akşehir Yurdu: Odenwaldstr. 72 51105 Köln
Tel: 0049 221 6966692 0049 221 6966693
Faks:0049 221 6966694

Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25

Ankara: GİM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 306 223 87 18

Bursa: Başak Cad. Güler İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Gaziantep: Karatlar Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey

Hopaz: Kuleli Mah. İnönü Cad. Karanım Apt. K:1 No:1 HDPARTVİN Tel: 0466 551 32 46

İzmir: 3. Beyler Cad. 850. Sokak Yaparsoy İş Hanı No: 31/501 Konak Tel-faks: 0 232 446 27 96

Kocaeli: Demiryolu Cad. 1. Geçit Karşı Eki İş Hanı Kat: 6 No: 40 Tel-faks: 0 262 332 47 40

Malatya: Dabaklı Mah. Eskişehir Cad. Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61

Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Dair e 13 Tel-faks: 0 324 232 15 74

Samsun: Talimhane Cad. Bozuluca İş Hanı Kat: 3/42 Tel: 0 362 435 25 80

Trabzon: Kemir Kaya Mah. Kunduracılar Cad. Dedeoğlu Sokak Pustulur İş Hanı Kat: 1 No: 33 Tel-faks: 0 462 321 59 93

Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9 Tel: 0 372 252 51 79

- 3... Kim yönetiyorsa;
çark onun çevirdiği yönde döner
- 5... "Ölüm orucu direnişimiz sürüyor"
- 6... İçeride hedef;
Direnişçiye sessizlik içinde yoketmek
- 7... Dışarıda amaç;
Direniş sessizlik içinde boğmak
- 8... Yokedemezsiniz, boğamazsınız!
- 9... Duvarların ardı tecrit,
Duvarların ardı direniş...
- 10... Hücre duvarlarını yıkacağız,
İnsanları yaşatacağız!
- 12... Devrimcilik direnmektir
- 14... İnsanlığın "İ"si yok!
Çünkü Nazi kafalıları yönetiyor
- 15... Basında Direniş: Düşün ve Direniş
- 16... Basında F Tipleri:
Burada bu kuytuda bir gün
- 17... Filistin Krizi... Amerika'nın rolü ne?
- 19... Maskeleri Düşürüyoruz!
Safsataları Dağıtıyoruz!
- 20... 175 imza... 130 imza...
- 22... AB üzerine masallar, gerçekler
- 24... Kanlı Euro'larla kimse refaha ulaşamaz!
- 25... Bunları Tanıyın!
- 26... Başka bir seçenek var;
Bağımsız Demokratik Türkiye
- 28... Aydın nerede duracak?
Sol hangi tavrı alacak?
- 31... Ey Hümanist! "Diri Diri Yaktılar!"
haykırışına ne cevap verdin?
- 33... AB'nin "insan hakları" vitrini CPT
- 34... Halkın Hukuku... Öldür, terör estir ödül al
- 35... Gençlik'ten...
Ders kitaplarına yüzde 37 zam
- 36... Komplo uzmanına komplo
- 37... Ahlaksızlıktır, Namussuzluktur!
- 38... Solun Beyni... Kim ne diyor; tartışalım!
Kim ne yapacak?
- 40... Kürt Milliyetçiliğine göre MHP!
- 42... Göç ve İşsizlik -4-
- 46... Düşünürsün... Ben kimim?
-Ahmet Kulaksız-
- 47... Burjuva politikacının fikri ve zikri...
Çizgiyle...
- 48... Basın TV: Tanıyamazsınız...
- 49... Kahramanlar Ölmez
- 50... İlk Adım -bir mermi de benden aslanım-
Enver Gökçe

Kim yönetiyorsa; çark onun çevirdiği yönde döner

Toplumun hemen her kesiminin iktidardan talepleri var. Yine aynı şekilde, ABD'den AB'ye, IMF'den NATO'ya kadar uzanan "dış güçler" in de iktidardan istekleri var. Mevcut iktidarın bu taleplerin hangisine ne cevap verdiği, iktidarın **niteliğini** de gösterir. Ülkemizde, 50 yıldır gelmiş geçmiş tüm iktidarların taleplerini asla reddetmediği üç kesim vardır: Emperyalistler, onların işbirlikçileri ve onların bekçisi Genelkurmay. Ekonominin, bütçenin, iç ve dış koşulların durumu ne olursa olsun, bu üç kesimin talepleri, bütün iktidarlar tarafından öncelikli olarak yerine getirilmiştir. **Oligarşinin iktidarlara, emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin sorunlarını çözer.** Onların pazar sorunlarını çözer; "pazar"ı daha iyi kullanabilmeleri için yasalar çıkarıp düzenlemeler yapar, sömürü çarkının emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin istediği gibi dönmesi için, gerekli baskı ve yasakları uygular.

Sorunları ve talepleri olan tüm halk kesimlerinin en başta görmesi gereken gerçek budur. Bu iktidarlara, halkın hiç bir sorununu çözülemez. "Bu iktidarlar"dan kastımız, sadece işbaşındaki DSP-MHP-ANAP değildir; düzen partilerinin oluşturacağı tüm hükümetlerdir. Demokrasi bir oyun, seçimler bu oyunun parçası olan bir aldatmacadır. Halk, oylarıyla, hangi düzen partisini işbaşına getirirse getirsin, o iktidar, yine emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin sorunlarını çözmeye, halkın taleplerine kulaklarını tıkamaya devam edecektir. Bu mevcut düzenin tabii bir sonucudur.

Ülkemizdeki hükümetleri, "KUKLA HÜKÜMETLER" olarak adlandırmak da yanlış olmayacaktır. Çünkü, klasik deyişle, onlar hükümet olmakta, ama hiç bir zaman gerçek iktidar olmamaktadırlar. Çünkü **iktidar, emperyalizm ve oligarşidir.** Bakın; hükümet şu veya bu vesileyle -Ecevit'in hastalığında olduğu gibi- haftalarca toplanamıyor. TBMM, önüne getirilen yasalar için parmak kaldıranın dışında bir şey yapmıyor. Bürokratlar halkın, ülkenin sorunlarının çözümü için ne projeler hazırlıyor, ne de başka hazırlıklar yapıyorlar. Ama görünürde bir **"yönetim" boşluğu** da yok. "İyi saatte olsunlar" yönetmediğine göre, bu ülkeyi yöneten, hangi yasaların çıkarılacağını, hangi idari düzenlemelerin yapılacağını, hangi kurumların kapatılıp hangilerinin açılacağını, bütçenin ne kadar olacağını belirleyen başkaları var. "Başkaları", bazen IMF'dir, bazen Dünya Bankası, bazen TÜSİAD, bazen Genelkurmaydır. Ve hepsi tek yer için çalışırlar; emperyalistler ve oligarşi için.

Onyıllardır ülkemizde yaşananlara bakıldığında, çarkın böyle döndüğünü görmek zor değildir zaten. Emperyalistler hep kazanıyorlar; onların ülkemizdeki işbirlikçileri olan Sabancılar, Karamehmetler, Koç'lar, en büyük krizlerde bile kazanmaya devam ediyorlar. Bu düzenin bekçiliğini yapan generaller kazanmaya devam ediyorlar; öyle ki bütün Türkiye krize yuvarlanmış, halk aç, işsiz kalırken, generallerin holdingi OYAK elimizde faz-

la para var deyip, bir yandan generallere havuzlu villalar yapmaya, bir yandan dış ülkelerde yatırım yapmaya soyunuyor. Burjuva politikacılar, düzen partileri de sömürü ve soygundan paylarını alıyorlar; onlar da **kazananlar** sınıfında. Kaybeden sadece tek bir kesim var: HALKI!

Durmaksızın emperyalistlerin, işbirlikçilerin kasalarını doldurmak için dönen bu çarkı durdurabilecek, çarkın yönünü çevirebilecek tek güç da aynı: HALKI! İktidarların en önemli rolü işte burada ortaya çıkıyor. Onlar çarkın olduğu gibi dönmelerini devam ettirmek için, halkı etkisizleştirme görevini üstleniyorlar. İki silahla yapıyorlar bunu: demagoji ve terör. “Krizdeyiz, krizden çıkmak için kemerleri sıkımız lazım” sözü onların en çok kullandıkları demagojilerden biridir. Halkın kemerleri sıkılırken, onlar **kazanmaya** devam eder. Eğer bununla kitleleri kandırmaları mümkün oluyorsa, kitleler bu demagojilere rağmen, haklarımızı isteriz diye meydanlara çıkıyor mücadelede atılıyor, direniyorsa, o zaman hem “**terör demagojisi**” hem de doğrudan **baskı, zulüm çarkı** döndürülmeye başlanıyor.

Iktidarların niteliği bu olduğu için, açık, çıplak gerçek şudur; bu iktidarlardan sorunlarının çözümünü, taleplerinin karşılanmasını bekleyen, boşuna bekler.

Çözümü bu iktidarlardan bekleyenler, “*AB’ye girelim aş iş gelecek*” propagandalarına aldanmaya devam eder. DSP milletvekili Ali Tekin, Brüksel’de yapılan İş Dünyası Zirvesinde kelimesi kelimesine şunları söylüyor: “*Diğer AB adayları müzakere sürecini hızlandırıyor. Türkiye ise Kopenhag tartışmalarını aşamadı. Yabancı sermaye akışı için demokratik reformlar gerçekleştirilmeli...*” (Radikal, 8 Haziran 2002) Adı “milletvekili” ama açık görülüyor, o milletin vekili olarak değil, yabancı sermayenin, yabancı sermayeyi bekleyen işbirlikçi tekellerin **vekili** olarak konuşuyor.

Şimdi sorunumuzu ve çözümümüzü netleştirelim: başkentimizde bizim vekillerimiz, yani **HALKIN VEKİLLERİ** olmalı; emperyalizmin ve oligarşinin değil, bizim meclisimiz, yani **HALKIN MECLİSİ** olmalı. Bu **iktidarın niteliğini** değiştirmek demektir. İktidarın niteliği değişmeden, hiç bir sorunumuzun köklü çözümü yoktur. Mevcut düzen partileri arasındaki ayrımlar, “kavga”lar kimseyi aldatmasın. Ne demokrasi konusunda, ne bağımsızlık konusunda birbirlerinden temelde hiç bir farkları yoktur. Demokrasizis yönetmek ve emperyalizme hizmette ayrılıkları yoktur. Bakın göreceksiniz;

mesela işsizlik sorununu nasıl çözeriz diye ne programları, ne bunun üzerine bir kavgaları vardır. Onların ki rant kavgasıdır, taht kavgasıdır; bu kavga da halkın sorunları, çıkarları yoktur; onların kavgasında bağımsızlık ve demokrasi yoktur.

Bağımsızlık ve demokrasi sorunu devrim sorunu-
dur. Devrimi, yani başka bir deyişle, **halkın iktidarı** alternatifini ortadan kaldırmak için düzen partilerinin yetmediği yerde, sivil toplum maskaralığı sahneye konuluyor. Adına “sivil toplum örgütleri” denilen, emperyalistlere, işbirlikçi tekel-
lere, şu veya bu emperyalist kuruma göbeğinden bağımlı kurumlar “tüm halk adına” diye ortaya çıkıp, konuşacaklar, açıklamalar yapacaklar... böylece demokrasi olacak. Ama öyle bir demokrasi ki, ezilen, yoksul kitlelerin yine söz hakkı yok. Ezilen yoksul kitlelerin iktidarı isteme hakkı yok. Yani çark, bu defa sivil toplum maskaralığı aracılığıyla yine **aynı yönde** dönmeye devam edecek.

Ekmek ve adalet isteyenler, bağımsızlık ve demokrasi isteyenler, İKTİDARI da istemek zorundadır. Suyun başını tutan emperyalistleri ve işbirlikçileri oradan uzaklaştırıp, suyun başına da, aktığı her kanalın başına da halkın geçmesini sağlamayı istemeliyiz. Herkes safını buna göre belirlemek durumunda. **İşbirlikçilerin cephesine** karşı, **halkın cephesini** örmek, halk güçlerini kendi talepleri çerçevesinde birleştirmek, halkın birleşik eylemini geliştirmek, tüm sol, devrimci, demokrat güçler tarafından temel görev olarak kabul edilmelidir. Halktan yana olan herkes, AB’ciliğe sığınmadan, sivil toplum maskaralıklarına ortak olmadan, halkın iktidarını istemelidir. Solculuk, devrimcilik de özünde budur zaten.

Sorunumuzu ve çözümümüzü
netleştirelim: başkentimizde
bizim vekillerimiz, yani **HALKIN
VEKİLLERİ** olmalı; emperyalizmin
oligarşinin değil, bizim meclisimiz,
yani **HALKIN MECLİSİ** olmalı.
Bu, **iktidarın niteliğini** değiştirmek demektir. İktidarın niteliği
değişmeden, hiç bir sorunumuzun köklü çözümü yoktur.

“ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ SÜRÜYOR”

Tutsaklar örgütlenmesi; Günlük düşünenler yanılırlar, tarih bugünden ibaret değildir. Dünya tarihinde çok karanlık yıllar hatta yüzyıllar vardır. Ancak hiçbir zaman bu tablo durağan bir tablo değildir, değişecektir. Geleceğe alnı açık, başı dik yürümek isteyenlerin yeri F tipi tabutluk politikasına karşı, halkımıza yönelen emperyalist ve işbirlikçilerinin saldırılarına karşı direniş safları olmalıdır.

1 Mayıs 2002 tarihinde 8. ölüm orucu ekiple-riyle direniş kararlılığını bir kez daha ilen eden DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi 10 Haziran'da bir açıklama yaparak **“direniş sürecektir”** dedi.

Ölüm Orucu direnişinin, haklar ve özgürlükler mücadelesi adına ülkemizdeki en güçlü ses olduğunu belirten tutsaklar örgütlenmesi, bu sesin süreceğini, çünkü, direnişin emperyalistlerin terör ve katliamla dünya halklarını teslim alma, yoketme politikasına karşı bir direnme savaşı olduğu bir kez daha yineleni. F tiplerinde tutsakları ‘canlı ölümler’ haline getirmeyi amaçlayan tecriti yoketene kadar ölüm orucunun süreceği ilan edildi.

20 Ekim 2000'de başlayan direnişe karşı iktidarın saldırı politikalarını ve bu saldırılara karşı verilen direnişleri satırbaşlarıyla özetleyen tutsaklar örgütlenmesi, *“taleplerimizde haklıydık, taleplerimizin mücadele ederek, bedel ödeyerek hayata geçirileceğinin bilincindeydik”* dedikten sonra ödenen bedeller üzerine şu değerlendirmeyi yaptı; *“Direnişimiz tarihsel anlamlar içeren bir direniştir. Tarih boyunca sömürü ve zulme karşı kazanım olarak... demokratik haklar ve özgürlükler olarak tanımlanabilecek ne varsa milyonların kanı üzerinde elde edilen kazanımlardır. Bu kuşkusuz halkların tercihi değil, egemen sınıfların dayatmasıdır. Katliam-terör binyıllardır egemenlerin temel politikası olmuştur. Bugün de durum aynıdır. Eşitlik, adalet, bağımsızlık isteğimizde samimi isek bunun bedellerini ödemek tercih değil zorunluluktur...”*

BÜYÜK BİR DAVANIN İNSANI OLAMAYANLAR

Bu bedelin ödendiğini belirten tutsaklar örgütlenmesi, bugüne kadar yürütülen mücadeleye ‘sol’ adına, ‘demokratik’ adına saldırıların da yapıldığını belirtti; *“Düzene kendilerini kanıtlama hesaplarıyla bizlere, direnişimize saldırıların oldu. Bu mücadelenin kazanılabileceğine, hak ve özgürlükler mücadelesine inançsız olanlar, tarihi bilmeyenler*

anlamayanlar, geleceği göremeyenlerdi bunlar. Büyük bir davanın, idealin insanları olamayanlardı, küçük günlük çıkar hesapları yapanlardı. Devletin saldırılarına bunların saldırıları eklendi... Korkanlar, yığınlar direnişimizi görmezden gelmeye çalıştılar, desteklemeye bile çekindiler, kimisi katliamcı devletin saldırı korosuna çeşitli biçimlerde, doğrudan-dolaylı katılmakta sakınca görmedi.”

DİRENİŞİN DIŞINA DÜŞTÜLER

Açıklamada, direnişe yönelik tüm saldırılara karşı direnme savaşının sürdüğüne yer verilirken, direnişi bırakan gruplara ilişkin de şöyle denildi; *“Gelenen aşamada DHKP-C ve TKP-L tutsakları dışındaki gruplar DİRENİŞİN DIŞINA DÜŞTÜLER. Bazı farklılıklara rağmen, bu gruplar özünde direniş içerisinde de direnişin zaferine inançsızlardı, direnişin taleplerini sürekli olarak geri çekmeye ve direnişi bitirmeye çalışan gruplardı. Direnişin başından beri kararlı bir tavır içerisinde olmadılar, asıl olarak direniş karşıtı kesimlerden düşünce aldılar, onların etkisi altında kaldılar. İhanetleri meşru gördüler, daha ileri giderek sahiplendiler. Direnişin hedefleriyle ilgilenmekten çok, direniş içerisinde küçük hesaplarla direnişi zayıflatmaya neden olacak tavırlar içerisine girdiler. Kararsızdılar, kararsızlıkları direniş karşıtı güçlerin etkisi altında kalmaları ile derinleşti ve gelenen aşamada DİRENİŞİN DIŞINA DÜŞMÜŞLERDİR.”*

HERKES ÇOK İYİ BİLİYOR

Bazı grupların direnişin dışına düşmeleri sonrasında burjuva medyada yapılan “ölüm orucu bitti” haberlerine de kısaca değinilen açıklamada, *“Ölüm Orucu direnişinde başından beri DHKP-C davası tutsaklarının siyasi ve pratik nasıl bir konumda olduğunu herkes çok iyi bilir.”* denilerek, yoksaymanın faydasızlığı vurgulandı ve direnişin **“TECRİT POLİTİKASINA SON VERİLMESİ”** temel talebiyle süreceği ifade edildi.

Amaç; Direnişçiği Sessizlik İçinde Yoketmek

Birbuçuk yıldır tek kişilik hücrelerde tutulan ve direnişteki tutsakların temsilcilerinden biri olması nedeniyle tecriti daha katmerli yaşayan Şadi Naci Özbolet'in "Türkiye ve Dünya Kamuoyuna" yaptığı açıklamanın haberini geçen hafta okudunuz. Özetleyerek vermek durumunda kaldığımız açıklamanın tümünde, F tiplerindeki tecritin uygulanışına, tecritin mantığının şekillenişine ilişkin örnekler mevcuttu. F tipleri gerçeği soyut anlatımların ötesinde tüm somutluğuyla gözler önüne serildi.

Örgütlenme hakkının fiziki tecrit ile gaspedilmesinden, içerideki diğer arkadaşlarıyla ve dışarıyla haberleşmede getirilen kısıtlamalara kadar tutsağın mutlak bir sessizlik, yalıtılmış duygusu içine gömülmek istenmesi zulmün mantığının temelini oluşturuyor. Tecrit olmuşluk, yalnızlaştırma, dünya ile bağlarını koparma ne kadar yerleştirilirse, devrimci duyguların ve duyarlılıkların o kadar köreltileceği hesaplanıyor. Kişiliği yoketmenin ilk adımları bunlarla şekilleniyor. En küçük bir talebin, en temel hakların karşısında dahi, "emir böyle... yetkimiz var..." gibi hiçbir mantığı olmayan gerekçelerle kendi yasalarını dahi büyük bir keyfilik içinde uygulamalarıyla sormayan, sorgulamayan bir kişilik, yani mutlak itaat eden bir kişilik, mantığı yok edilmiş insanlar yaratılmak isteniyor. 12 Eylül cuntasının işkence uzmanı Dr. Turan İtil'lerin meslektaşları her davranışın yaratacağı duyguyu, şekillenmeyi ince ayrıntılarına kadar hesaplamış olmalı ki, mantığı öldürmek, düşünme yeteneğini dumura uğratmak giderek **beyni öldürmek** için, en mantıklı istekler, en doğal "neden... niçin" soruları dahi askıda kalıyor, tek cevap; "burası F tipi, özel hapishaneler...." oluyor.

Tecritin mantığı da bu anahtar cümlededir; "Burası F tipi... özel hapishaneler..." Özel olması, mimarisi değil, o mimari ile birlikte infaz sisteminin kendisidir. Herhangi bir yaptırımda mantık aramayı bırakın, mantık aramanın kendisi bile "suç"tur. Örneğin bir mektup mu gönderilmek isteniyor; "bu mektuplar dışarıda kitap olarak basılıyor" diye reddedilmesinin amacı da boyun eğdirmek haline geliyor. Boyun eğdirilen uygulama ne kadar akla, mantığa ters olursa, o kadar etkili olacağı hesaplanıyor.

İçeride tecritin en temel yanı diğer tutsaklarla hiçbir bağının olmaması. Hastane, mahkeme gidiş gelişlerinde tüm koridorların boşaltılması, bir başkasıyla karşılaşmasının, görmesinin engellenmesi, adeta koca **hapishanede tek başınaymış düşüncesi** yaratmaya hizmet ederken; bırakın ihtiyaçların dayanışma içinde karşılanmasını, bir tutsağın durumu iyi olmayan bir başkasına bir eşya, giyecek, yiyecek göndermesi de yasakların başında geliyor. Dayanışma duygusu yok edilmeden, tecritin mantığı yerine oturmaz. Hücrelerin anavatanı Almanya'da bir hapishanedeki Türkiyeli bir tutsağın bir

başka hapishanedeki arkadaşına el örmesi bir çorap göndermek istemesinin mahkeme kararıyla yasaklanmasını okuyucularımız hatırlayacaktır. Mahkemenin gerekçesi şuydu; "teröristler arasında **dayanışma duygusunu geliştireceğinden...**" Zulmün mantığı aynı. Bu duygu yok edilmelidir. Bencillik başka araçlarla da körüklenmelidir ki, bu düzene uygun insan tipleri yaratılabilsin.

Ziyaretlerden, avukat görüşlerine kadar getirilen kısıtlamalar, kitap ve yayınlara getirilen keyfi engeller, sansürlenmiş gazeteler, neredeyse her davranışın disiplin soruşturması ile cezalandırılması, tek başına ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda olanların dahi özellikle tek kişilik hücrelerde tutularak nedamet getirmesinin dayatılması, sürekli yüksek sesle müzik dinletme, arama ve sayımlarda onur kırıcı yaptırımlar, hakaret ve küfür, sürekli hücre değişiklikleri, disiplin cezası alanların "infazlarının yakılması" tehdidi ile boyun eğmeye zorlanması gibi uygulamaların herbiri tecrit politikasının hedefine ulaşmasında en yaygın şekilde uygulanmaktadır.

Bu işkence yöntemlerini yansıtanın yolları ise bilinçli olarak yokedilmeye çalışılmaktadır. Kentlerin dışında yapılmış F tiplerinde **direnışçinin sesi ne kadar boğulursa, yok edilmesinin o kadar kolay** olacağını hesaplıyor zulüm.

Emperyalistlerin işkence laboratuvarlarında kazanılan deneylerle tüm ayrıntıları hesaplanan tecritin içerisi boyutuyla tek başına başarıya ulaşamayacağı ortaya çıkmıştır. Bu nedenle bir de dışarı boyutu vardır...

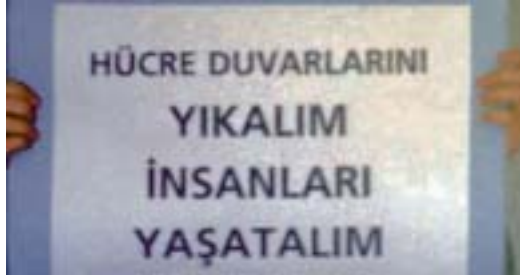

Amaç; Direnişi Sessizlik İçinde Boğmak

İçeride tutsağın etrafındaki hücreleri boşaltan oligarşi, dışarıda da direnişin sağını, solunu boşaltıyor, kafa ve politika aynı.

Hücre politikasına karşı direnişin başladığı günden bu yana dönüp bakıldığında, bu politikayı yaşama geçirebilmek için iktidarın, Adalet Bakanı'nın tehdit etmediği, soruşturma açmadığı, cezalandırmadığı, baskı uygulamadığı neredeyse hiçbir kesim kalmamıştır. Tüm muhalif güçler, şu ya da bu gerekçeyle F tiplerine karşı çıkanlar, çeşitli düzeylerde direnişi sahiplenenler, demokratik, sol güçler, hukukçular, doktorlar, memurlar, sendikalar, partiler, kitle örgütleri... aklı gelebilecek herkes bir şekilde bu baskılarla karşılaştı. Susanlar oldu, susmayanlar konuşmaya devam etti.

Yüzlerce insan direnişin etrafını boşaltma, destek güçlerini sindirme politikasının sonucu olarak tutuklandı. Tutuklananlardan içeride direnişe başlayanlar, şehit düşenler oldu. Baskı, tehdit, gözdağına, sansürler eşlik etti. Burjuva medya, sansürden daha fazla otosansür uyguladı, uyguluyor.

Zulmün Mantığı, Direnişin Mantığı

F tipleri dışında, iktidarın en az F tipleri kadar önem verdiği bir başka politikaya karşı çıkanların, direnenlerin yaşayacağı da bundan farklı olmayacaktı, bundan sonra da olmayacaktır. Hatta daha lokal düzeydeki direnişlerde de oligarşi direnişin etrafını boşaltmayı, hedefine ulaşmada en önemli yarılarından biri olarak görür. Bir işçi direnişinden, bir gecekondu direnişine kadar bu gerçek değişmez. Her başarısında bir sonrakine sıranın gelmesi, sırası gelene karşı daha cüretli olması ise zulmün politikasının gereğidir.

Sol, demokratik güçler, F tiplerinin tüm solun sorunu olması bir yana, bu gerçeğin bilincinde olarak, bu politikaya karşı durmak durumundadırlar. Oligarşinin direnişin sağını solunu boşaltma politikasıyla uyum sağlayan, sessizlik içinde boğulmak istenmesinde hemfikir olan kesimler devrimcilere karşı ilan edilen bir savaşa destek veriyor demektir.

Bunun ise tek anlamı vardır; hesabın tersine, **kendi geleceğini de yok ediyordur.**

İktidarın, direnişin etrafını boşaltma politikasının son örneği, geçtiğimiz hafta **TSİP** hakkında anayasa mahkemesinde açılan kapatma davası oldu. TSİP, 19 Aralık öncesi tutsak ailelerine kapısını açan bir partiydi. Basıldı, yöneticileri tutuklandı. Şimdi partiyi kapatmaya sıra geldi. Hazırlanan iddianamede sanki TSİP yeni kurulmuş gibi, *"Sınıf diktatörlüğünü savunma ve yerleştirmeyi amaçlamak"* ifadeleri davayı anayasa mahkemesinde yapabilmenin gerekçeleri. Esas amaç aynı iddianamenin şu cümlelerinde ifade ediliyor; *"yapılan aramalarda silahlı örgüt üyelerinin resimlerinin, döviz ve pankartlarının bulunduğu..."* "Silahlı örgüt" dediğinin tutsak aileleri olmasının ne önemi var, oligarşi **B1 vitaminini bile "suç"** diye göstermedi mi? (ÖDP'nin, vallahi B1 vitaminlerinin bizimle ilgisi yok şeklindeki 'savunması' hatırlanacaktır.)

Denilen kısaca şu; direnişi desteklemeyeceksiniz, desteklerseniz partinizi kapatırım, tutuklarım, hiçbir faaliyet yaptırmam... TSİP gibi.

Zulmün mantığı doğal olarak böyle işleyecektir.

Yasalarını devreye sokacak, yetmezse yasadışı yolları kullanacak her yol ve yöntemle direnişlerin yanından olanları uzaklaştırmak isteyecektir.

Kişi, parti, sendika, dernek kim olursa olsun bu politika karşısında ne yapılması gerektiği de yine doğal olarak direnişin mantığına göre şekillenmelidir. 'Direniş'ten kastımız sadece F tipi direnişi de değildir, genel olarak demokratik mücadelenin kendisidir. Solun mantığı dün yarı gücünü kullanıyorsa, tüm gücüyle karşısına çıkmak, dün bedel ödemedi tereddütü varsa, bedel ödenmeden mücadele edilemeyeceğinin farkına varmak, dün basın açıklamalarıyla yetiniyorsa bugün daha etkili eylemleri düşünmek olmalıdır.

Bu **direniş basit bir hak alma eylemi değildir.** Solun, devrimci güçlerin geleceğiyle, oligarşinin karşısında iktidar alternatifi olarak varolup olmayacağıyla ilgili bir direniştir. Zulmün sessizlik içinde boğma politikasına karşı çıkmak buna karşı çıkmaktır.

1
9
8
4

Yokedemezsınız Boğamazsınız

Oligarşi tüm yalan ve demagogilerine rağmen amacını hiçbir zaman gizlemedi. Türkiye topraklarında halkın tek kurtuluş umudu devrimcileri, çürümüş düzenlerinin tek alternatifi devrimi yoketmek istiyor.

İçeride direnişçi nezdinde temsil edilen devrimci düşüncelerdir. Yokedilmek istenen odur. Dışarıda boğmak istediği devrim umududur.

Yokedemezler, boğamazlar!

606 gündür yarattığımız direniş destanının her saniyesinde ispatlı, kanıtlıdır. Düşüncelerimizin yokedilemeyeceğini, o düşünceler uğruna ölerek gösterdik. Haklı olan ve uğruna ölümlere yürünen bir davayı yokedebilecek hiçbir güç yeryüzünde yoktur.

Hücre duvarlarını da yıkacağız. İçeride direnişçilerimizle, dışarıda **"hücre duvarlarını yıkalım, insanları yaşatalım"** sloganlarımızla tecriti kıracağız.

İddiamızın gücü kararlılığımızdadır. Kararlılığımızı dergimizin arka kapığında özetledik. Uzatabiliriz bu listeyi. Kararlılığımıza, bedelleri göze alacak inancımıza tüm dünya tanıktır.

Biz devrimciyiz; onlarca yıldır katledildik, zulümlere uğratıldık, tükenmedik. Bütün dünya sussa zulüm karışısında biz susmayız.

Tecrit politikasının başarısı, binlerce yıldır acılar çeken halkımıza, yüzlerce devrim şehidine verdiğimiz sözü tutmamaktır. Sözüümüzü tutacağız.

**direnme
savaşı sürüyor
606. gün**

(....)

GELECEK

Senin gülüşünle

GELECEK

Hesapsız ve gepegeñç güldükçe sen

GELECEK

Elbet bir gün

GELECEK

Tüm saflığıyla bir bebenin

GELECEK

Ve "merhaba" diyecek

"Merhaba Zafer!"

GELECEK

Ulu dağların bağrında

yatacağımız

Ve yalçın kayaların bağrımızı

yakacağı günlerde

GELECEK

Ve "Hoş geldin" diyecek

"HOŞ GELDİN ÖLÜM!"

Ve GELECEK

Tüm saflığıyla o bebenin gülüşü

Ve tüm inancıyla

Bir savaşçının Çatık kaşları

Ve acılardan artık yüreği taş

Gözleri yaş dolu analar

Ve hınca hınç dolu meydanlar

Ve ışık saçan gülen gözler

Ve senin küçük ellerin

Ve toprak kokusu

Ve taze çitirtısı fırından çıkmış
ekmeğin

Yeni doğan günün sancısıyla

GELECEK

Ve geleceği

Alnında yıldız parlayan

Yürekli bir yiğit

Temsil edecek

Gelecek ...ve

Merhaba,

Merhaba!

MERHABA!

Diyecek...

İnan Gök

(13 Şubat/KANDIRA)

2
0
0
0

2
0
0
2

DUVARLARIN ARDI TECRİT

DUVARLARIN ARDI DİRENİŞ

✓ Ölüm Orucu direnişi, 5'i F tipi hapisaneler olmak üzere 9 hapisanede ve direnişçilerin kaldırıldıkları hastanelerde sürüyor.

✓ Koltuk değneksiz yürüyemeyen, hafızasını kaybetmiş, şizofreniye yakalanmış onlarca tutuk tek kişilik hücrelerde tutuluyor.

✓ Nazi toplama kamplarının yöneticileri, direnişi kırmak, direnişçileri yıldırma için "yeni yöntemler" geliştiriyor; her baskı, direnişçilerin iradesine çarpıyor.

Tayad'lı Ailelerden, Halkın Hukuk Bürosu'ndan ve ziyarete giden tutsak ailelerinden derlenen bilgilere göre, Ölüm orucu direnişçilerinin **istisnasız hepsi** hücrelerde, diğer tutsaklardan tecrit edilip, direnişi bırakmaları doğrultusunda fiziki ve psikolojik baskı altındadırlar. Bunun dışında daha özel uygulamalara maruz kalan, sağlığı hakkında bilgi edinilebilen diğer direnişçilerin ve hapisanelerin son durumları şöyledir.

Ölüm Orucunun sürdüğü hapisaneler:

- Tekirdağ F Tipi
- Kandıra F Tipi
- Sincan F Tipi
- Edirne F Tipi
- Kırıklar F Tipi
- Malatya Hapishanesi
- Kartal Özel Tıp Hapishanesi
- Kütahya Hapishanesi
- Bakırköy Kadın Tutukevi
- Manisa Hapishanesi

Bayrampaşa Devlet Hastanesi

Ölüm Orucu 4. ekibinden **Gülbahar Ünlü**, 6. ekipten **Semra Başyigit**, 5. ekipten **Zeliha Ertürk**: Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nden zorla müdahale için Kartal hastanesine götürülerek tek tek odalara konulan direnişçiler, tedaviyi reddetmeleri sonucunda tekrar Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne getirildiler... Üç direnişçi de hareket zorluğu, mide bulantısı, halsizlik, bacaklarda uyuşma, ileri derecede zayıflık var.

Hasan AYDOĞAN: Tekirdağ F tipinde, 5 Ekiplerde ölüm orucuna başlayan Aydoğan, kaldırıldığı Bayrampa-

şa Devlet Hastanesi'nde direnişe devam ediyor. Aşırı zayıflık, bacak ve boyun kaslarında tutulma, kanlı ishal, ağızdan kan gelmesi, mide bulantısı var.

Daha önce zorla müdahale sonucu sakat bırakılan direnişçilerden **İbrahim Ayhan Özgül** 12 Haziran'da **Serkan Aydoğan** ile birlikte hastaneye kaldırıldı.

Edirne F Tipi ve Edirne Tıp Fakültesi

Mesut AKBULUT: 8. ekipte ölüm orucuna başladık-tan kısa bir süre sonra direnişe başladığı için üç kişilik hücreden tek kişilik hücreye götürülmüştür: Direnişi bırakması için idare tarafından baskı yapılmaktadır. Halen tek kişilik hücrededir.

Bülent ÖZDEMİR: Ölüm orucu 7. ekibinde direnişe başladı. Zorla müdahale için Tıp Fakültesi hastanesine kaldırıldı. Tedavi kabul etmiyor.

Sincan F Tipi Hapishanesi

Yusuf Aracı ve **Erkan Konuk**: Ölüm orucu 8. ekipte direnişe başladıklarında direnişi bırakmaları yönünde baskıya maruz bırakılarak tek kişilik hücreye alındılar. Şu anda yeniden üç kişilik hücreye getirildiler.

Bakırköy Araştırma Hastanesi

Hamide ÖZTÜRK: Ölüm Orucu 5. ekip direnişçisi; Zorla müdahale için Bayrampaşa Devlet Hastanesi'nden Bakırköy Araştırma Hastanesi'ne tek olarak kaldırıldı. Şu anda **hastanede tecrit edilmiş** durumda direnişi sürdürmektedir. Sağlık durumu: Aşırı zayıflama, halsizlik, ayakta duramama, tek başına ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumda değil. Kaslarda güçsüzlük, eklem ağrıları.

İzmir Kırıklar F tipi hapishanesi:

Sinan AKBAYIR: Ölüm orucu 8. ekipte. Ayrı bir blokta tecrit edilmiş durumda direnişi sürdürüyor.

Malatya Kapalı Hapishanesi:

Birsen HOŞVER: Ölüm orucu 7. Ekip direnişçisi. Hapishaneden adeta kaçırılırcasına alınarak zorla müdahale için Ankara Numune Hastanesine götürüldü.

Ankara Numune, Kocaeli Devlet Hastaneleri

Talat ŞANLI, **Fatma BİLGİN**, **Feride HARMAN**, **Ankara Numune Hastanesi**'nde, **Latif TİFTİKÇİ** ve **İmdat BULUT** Kocaeli Devlet Hastanesi'nde zorla müdahale işken-cesi tehditleri altında direnişe devam ediyorlar.

HÜCRE DUVARLARINI YIKACAĞIZ, İNSANLARI YAŞATACAĞIZ

TAYAD'lı Ailelerin "Tecritin kaldırılması" talebiyle düzenlediği imza kampanyası tüm alanlarda yaygın şekilde sürerken, tecrite karşı etkinlik ve eylemler bununla sınırla kalmıyor.

TAYAD'lı Aileler, gençlik, sanatçılar, devrimci gazetecilerin, İstanbul'da Malatya'da, "Hücre duvarlarını yıkalım, insanları yaşatalım" çağrılarını yankılıyor. Geçtiğimiz hafta içinde düzenlenen basın açıklamalarıyla, gösterilerle direnişin sessizlik içinde boğulamayacağı bir kez daha gösterildi.

Zehra'nın Yoldaşları Direnişe Sahip Çıkıyor

7 Haziran'da Edebiyat Fakültesinde 170 kişinin katıldığı kitlesel basın açıklamasıyla, gençlik direnişinin yanında olduğunu bir kez daha ilan etti. Onlar Zehra'ların, devrimci gençliğin mücadelesinde tutsak düşen ve hücrelerde direnenlerin yoldaşları; onlar direnişin destekçisi değil sahibidir. Direnişe sahip çıktıklarını açtıkları pankartla "Hücre Duvarlarını Yıkalım, İnsanları Yaşatalım" çağrısını, eylemi izleyen yüzlerce insana ulaştırdılar.

Edebiyat Fakültesinin kapısına kadar yürüyen, kampüs içinde hazırladıkları açıklamayı dağıtan İYÖ-DER'liler, Sami Türk'ün kartondan yapılmış maketini yaktılar. Eylemi bütün TV'lerin, gazetelerin izlemesine rağmen hiçbirinin yayınlamaması, direnişi sessizlik içinde boğmak isteyen devletin politikasına uyumun da bir göstergesiydi. Direnişe ilişkin en küçük bir haber dahi yapmayabilirler, ama bu sesin gençliğe ulaşmasını engelleyemezler. Zehra'nın yoldaşları, direnişin sesini tüm anfilere, kantinlere, gençliğin olduğu her yere ulaştıracak dinamizme ve bağlılığa sahiptir.

Devrimci Gazetecilerden Basın Toplantısı

Çağdaş Gazeteciler Derneğinde 7 Haziran'da biraraya gelen; Özgür Vatan, Kültür ve Sanatta Tavır, Geleceğimiz Gençlik, Anadolu Haklar ve Özgürlükler Bülteni, TAYAD Bülteni,

Ülkemizde İşçi Gazetesi, Memur Dergisi, Yolumuz Kurtuluş Dergisi ve dergimiz Ekmek ve Adalet, yaptıkları açıklamayla ölüm orucu direnişi, tecrit ve basının rolünü anlattılar ve "yaşamı savunmak duvarları yıkmaktır" çağrısı yaptılar.

Açıklamada, direnişin başından bu yana basının tavrı, neler yaptığı, kime, nasıl hizmet ettiği örneklerle anlatıldı, "sahte oruç, kanlı iftar" manşetleri, Armutlu katliamında hedef gösteren Tayfun Hopalı gibilerinin ahlakı sorgulandı ve onurunu patronlarına teslim etmemiş tüm basın emekçilerine çağrı yapıldı; "Yaşamı savunuyorsak, haklar ve özgürlüklerden yanaysak, insanları yaşatalım diyorsak, insanların düşünceleriyle birlikte onuruyla yaşamasından yanayım diyorsak, savunduklarımızın samimiyetini göstermeli, faşizmin imha politikasına karşı çıkmalıyız...."

Malatya PTT Önü; Havada 91 Karanfil

Direnişin başından beri sesi hiç kısılmadı onların. Tüm yurtta düzenledikleri eylem ve etkinliklerle direnişin sesini tüm dünyaya duyuranların en başında yeraldılar.

Malatya Tayad'lı Aileler, 8 Haziran'da "Hücre Duvarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım" diyerek düzenledikleri basın açıklamasıyla direnişin sesini haykırmaya devam edeceklerini bir kez daha gösterdiler. PTT önünde yapılan

açıklamada, tecrite son verilmesi istenirken, eylem sırasında; "Hücre Duvarını Yıkalım İnsanları Yaşatalım", "Ölüm Orucu 600. Gününde Direnme Savaşı Sürüyor", "Hücreler Ölümdür İzin Vermeyelim", "Yaşamı Savunmak Hücre Duvarlarını Yıkmaktır", "F tipleri IMF'nindir Karşı Çıkalım" yazan Tayad'lı aileler imzalı dövüzler açıldı. Aynı içerikte atılan sloganların sonunda Tayadlı Aileler yanlarında getirdikleri **91 kırmızı karanfil** havaya atarak, "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganıyla şehitleri selamladılar.

Aydın ve Sanatçılardan Tecrite Karşı Basın Açıklaması

12 Haziran günü Taksim Divan Otel'de Tecrite karşı olan aydın ve sanatçıların katıldığı bir basın toplantısı yapıldı. Grup Yorum, Grup Özgürlük Türküsü, FOSEM, Tavır Dergisi'nin ortak açıklama yaptıkları toplantıya Şanar Yurdatapan, Cuma Boynukara, Metin Coşkun, Yusuf Çetin, Hüseyin Karabey ile Ahmet Kulaksız ve Ölüm orucu direnişindeyken sakat bırakılıp tahliye edilen Grup Ekin elemanı İhsan Cibelik katıldılar.

Basın toplantısı **Grup Yorum** elemanlarının söylediklere, hücreleri anlatan "Kızılçık Şerbeti" adlı parça ile başladı. Ardından yazılı ortak açıklama okundu. "Yaşamı savunmak hücre duvarlarını yıkmaktır" denilen açıklamada, tecrit uygulaması anlatıldı ve tecrite karşı aydın ve sanatçıların duyarlı olması istendi.

Açıklamanın ardından katılımcılar tek tek söz alarak tecrit ve tecrite karşı mücadele konusundaki düşüncelerini dile getirdiler. **Şanar Yurdatapan** "Tecriti, içeriği daha iyi anlatabilmek için yazarlara aydınlara çok iş düştüğünü" söyleyken, **Metin Coşkun**, "hepsi bu ülkenin yetiştirdiği pırıl pırıl yurtsever insanlardı, yokedildiler. Bunların da öyküsü anlatılmalı..." dedi. Ardından söz alan **Yusuf Çetin** "kişi olarak yapılması gereken tüm etkinliklerde yer almanın güzelliğini yaşamak istediğini" belirtirken, **Ahmet Kulaksız** konuşmasında özellikle aydın ve yazarların misyonlarını yerine getirmeleri için daha duyarlı olmalarını istedi. **İhsan Cibelik** ise "hapishanelerde yaşanan tecritten daha önemlisi dışarıda yaşanan tecrittir" diye söze başladı ve "hak ve özgürlük mücadelesinde bugün hapishanelerde süren direniş çok önemli bir odak noktasıdır. Bu direnişin etrafında halka halka büyüyerek geleceğimizi kazanabileceğimizi" belirtti.

Toplantı daha güçlü birlik çağrısıyla sona erdi.

Antalya'da Gözaltı

12 Haziran günü saat 17.45'de Antalya'da imza toplarken Bahtiyar Büyükarıslan isimli TÖDEF'li öğrenci gözaltına alındı.

TAYAD'lı ailelerin başlatmış olduğu imza kampanyasının sayısı arttıkça tecritin sahiplerinde korkusu artıyor "Tecride Hayır Ölümleri Durdurun" demek, imza toplamak suç oluyor. İmza toplayan ve atanlar gözaltına alınıyorlar. 20 gün önce imza attıkları gerekçesiyle Isparta'da insanlar gözaltına alınıyor. Engellenmenin bir tek nedeni var: Yüzünü aşan imzanın yarattığı korku. Yüzünü aşkın insan "Tecrite Hayır" diyor. Baskılar, gözaltılar imzaların sayısını engelleyemeyeceklerdir. İmza sayısı artmaya devam edecektir. Her imza bir gelecektir. **TECRITE HAYIR ÖLÜMLERİ DURDURUN!** Ekmek ve Adalet İzmir Temsilciliği

Temsilcimiz Tutuklandı, Okurumuza Faşistler Saldırdı

Antakya büro temsilcimiz Deniz Şah merkez büromuza gelmek için bindiği otobüsten indirilerek Bolu Kaynaşlı jandarma karakoluna götürülen ve bir gün gözaltında tutulan temsilcimiz İstanbul DGM'ye çıkarılarak tutuklandı.

İstanbul-Bahçelievler Soğanlı Mahallesi'nde okurumuz Murat Çelik faşistlerin döner bıçaklı saldırısına uğradı. Üç yerinden ağır yaralanan okurumuz hastaneye kaldırılırken, dergi dağıtımçılarımız üzerinde terör estiren polis ortamında görünmedi.

Devrimci gazetecilik geleneğinin yaratıcılarını hiçbir baskı gerçekleri yazmaktan alıkoyamayacak.

YASAKLAMAYA TEŞHİR

AB'nin DHKP-C'yi "terör örgütleri listesi"ne alması Brüksel'de açılan standlarla teşhir edildi. DHKC yayınlarının bildirilerinin ve bayraklarının yer aldığı standlar, 8 haziran'da De Brouckere meydanında, 11 haziran'da Schuman meydanında açıldı. Standlarda Belçika kamuoyu dağıtılan bildirilerle bilgilendirildi. AB'nin bu kararının Amerika'nın baskısıyla alındığı ve faşizme, katliamlarına işkencelerine devam et demek olduğu, gerçek teröristlerin, Sharon ve Ecevit olduğu anlatılan bildiriler ve el ilanları dağıtıldı.

Devrimcilik direnmektir

Biz direnerek parçaladık suskunlukları

Direnerek aydınlattık karanlıkları

Direnerek değiştirdik...

1984 yılı çok mu uzak? Çok mu eski bir tarih 1984? Hayır; tarihleri bugüne getiren, tarihleri gelecek için önemli kılan, zaman içindeki uzaklıkları veya yakınlıkları değil; zamanımızla çok çeşitli açılardan taşıdıkları paralelliklerdir. İşte bu açıdan bakıldığında, 1984 henüz tarih olmuş bile sayılmaz. 1984'ü yaşıyoruz bugün de çeşitli yanlarıyla.

1984 ölüm orucuna yattığımızda, “başaramazsınız” diyenlere tek kelimelik bir cevabımız vardı. “Kazanacağız”!

Kazanmak zorundaydık. Kazanmanın yolu da, her koşulda direnmekten geçiyordu. Direnmek zorundaydık; çünkü direnmemek, yokoluştur.

1984 ölüm orucuna giden dönemin öyküsü, cuntanın karanlığının nasıl parçalandığının da öyküsüdür. Karanlığın parçalanması için, beyni zulmün baskısıyla karararmış beyinlere ve yüreklere ihtiyaç vardı. Beyinde ve yürekte zulme boyun eğdiyseniz, yaşanan gelişmeleri doğru yorumlayamaz, artık hiç bir doğru politika üretemezsiniz. Bu dönemin öyküsü, aynı zamanda zulmün baskılanması altında şekillenen yanlış öngörü ve politikalarla, zulme rağmen beyni özgür olan tutsakların doğru öngörü ve politikalarının da öyküsüdür...

“Bir direniş odağı”nın direniş odağı oluşundan kesitler

DS davası tutsakları, Metris işkencecilerinin yaptığı planın son aşamasına varmasını beklemenin onların ekmeğine yağ süreceğini, ‘saldırıları yıprat, bunalıma düşür ve son darbeyi vur’ politikasının ‘bağımsızlaşmayı’ ve ‘yığınlaşmayı’ arttıracığını söylüyor; bir an önce sürece iradi müdahale yapılarak... idarenin planlarının bozulmasını ısrarla öneriyordu. İşkencecile-

rin Metris’i nereye sürüklediğini anlamayan, anlamak istemeyen 17 günlük açlık grevinin önde gelen eylem kırıcları, “işkence sistemleşmeden süresiz açlık grevine gidilmez” diyerek hala, süresiz açlık grevlerinin işlevini hatalı değerlendirmekten başka, siyasi boyutunu da görmezden geliyorlardı.”

Ama düşman çeşitli sol gruplardaki bu tereddütü görüyordu. Görüyor ve değerlendirmek için saldırı politikasını daha da tırmandırıyor. (Hemen şimdi, solun bir kısmının 19 Aralık öncesi sergilediği tutumu hatırlayın; oligarşinin tehditleri ve saldırıları karşısında ortaya çıkan tereddütlü tavırları, kaçıışı hatırlayın...)

“Ve sonunda beklenen saldırı 15 Mayıs sabahı sayımla başladı. Tüm hapishane dayak ve işkenceden geçirildi. Operasyon sabah sayımında başlıyor, gece saat 24.00’e kadar sürüyordu... İlk günden başlayarak ‘bağımsızlar’ bölümüne gidenlerin sayısı artmaya başlıyordu... Halen bazı siyasetler, “işkencenin sistemli mi yoksa gelip geçici bir durum mu olduğunu” tam olarak kavrayamıyordu... Yasak-baskı ve dayakla yıpratılmış kitlenin bu durumunu yakından gözleyen faşizmin temsilcilerinin şiddeti tırmandırması; mevcut koşulların elverişsizliğinin kendisi açısından yarattığı uygun durumdan azami düzeyde faydalanmak düşüncesinin ürünüydü.”

Bu satırlarda anlatılanların günümüze dair hangi tarihi ve olayları hatırlattığını yinelemek gereksiz. Devam ediyoruz Metris’in -ve esasında günümüzün- öyküsüne:

“Metris işkencecileri direniş mevsizine tüm güç ve olağanlığı ile saldırırken, DY davası tutsakları hapishanede bir şey olmuyormuş gibi mahkemeye gidip geliyordu.”

DY’nin 19 Aralık’taki devamlılarının tavrıyla ne kadar aynı!

“Üsteğmen Yalçın Demirel, dayaktan hemen sonra dev-

◆ F tiplerindeki direniş basit bir hak alma direnişi değildir. **Emperyalizme, oligarşiye, işbirlikçiliğe, tasfiyeciliğe** karşı bir direniştir. Önemi buradadır.

◆ 1984'te ölüme yattığımızda da mesele sadece "hak" meselesi değildi; zulmün boyutları arttıkça, direnmenin siyasi boyutu öne çıkar!

rimci tutsaklara her sefer takılmış bir plak gibi yineliyor-du: 'Kendine eziyet etme, bağımsızlar bölümüne geç, rahat edersin, yoksa bu işleme (işkenceye demek istiyor) devam edeceğiz. Bağımsızlara geçersen mahkemeye hakkında olumlu rapor gönderir, erken tahliyenı sağlarız', olumsuz cevap aldıkça da "işlem" sürdürölüyordu. Ta ki tutsak bayıncaya ya da iki ayağı üzerinde duramayınca kadar..."

Üsteğmen'in tek tek her tutsağı yaptığını, oligarşi, tüm sola, muhalif güçlere yapmaya çalıştı ve çalışıyor. Baskılar sürdürölülecek; ta ki, karşıdaki **"iki ayağı üzerinde duramayınca kadar..."**

Fiziki olarak iki ayağı üzerinde duramayacak hale gelmek önemli değildi; ama siyasi olarak kendi ayakları üzerinde duramayacak hale gelmek, oligarşi karşısında şu veya bu biçimde valvar yakar olmak... farklı bir şeydi.

Bu saldırılar ve kimi teslimiyetler sonucunda, Metris'te idare, **"bağımsızlaşma'nın yeni bir biçimi olarak 'yeşil hat'ı açtı..."** Sonuçta Metris'te şöyle bir tablo oluşmuştu.

"Direnen siyasilerle ('Kızılar'), her yaptırıma gönüllü uyan 'bağımsızlar' (ve onların) arasında bir yere oturtmak için 'Yeşiller' olarak isimlendirilenler. 'Yeşiller', çeşitli haklar karşılığında siyasal çalışmadan vazgeçen 'sol'cuları..."

Biz işte bu tabloyu değiştirdik. Bugün de aynıdır. Ve bugün de bu tabloyu değiştireceğiz.

Devrimcilik budur.

Zulmün karşısında susmamaktır. Düşmanın planlarını, bölüp parçalama oyunlarını bozmaktır. Karanlığı, korkuyu, suskunluğu dağıtmaktır.

Bu tabloyu değiştiren direniş oldu

"Yarın tecritten dalga dalga tüm havalandırmaları coşkuyla dolaşan 'Yaşasın Açlık Grevi Direnişimiz!' seslerinin sevincini yaşamalıyız... Kimse başlamasa da artık biz başlamalıyız."

Bu açık öngörü ve kararlılık, 1984 ölüm orucunu yarattı. Bir çok grubun çok çeşitli bahanelerle direnişe katılmamasına; katılmamakla kalmayıp, tam DS ve TIKB tutsakları ölüm orucuna yatmışken TTE'yi giymeyi gündeme

◆ Siyasi olarak direnemeyenler, dik duramayanlar, hak ve özgürlüklerini de hiç bir zaman kazanamazlar.

◆ Suskunları, yılgınları, direnerek devrimcileştirdik; direnerek ayağa kaldırdık; yine değiştireceğiz, yine yollarını açacağız devrim yürüyüşünün!

getirerek düşmana cesaret vermesine rağmen, direniş adım adım büyüdü. Şehitler vermeyi göze aldı. 1984 ölüm orucunun şehitleri Apo, Fatih, Haydar, Hasan, yıllar sonra marşların, türkülerin söyleyeceği gibi, karanlığı yaran kızıl oklar, umut taşıyan kızıl karanfillerdiler.

Zulüm önce durduruldu, sonra geriletildi, sonuçta zulme boyun eğdirildi.

Şimdi öykünün ölüm orucundan sonraki bir dönemine bakıyoruz. Ölüm orucu sonrasında hakların parça parça zulümden koparılıp alınmaya başlandığı bir dönemde, Sağ-malcılar'daki tutsakların bir kısmı yeniden, işkenceleri, direnişleri yaşadıkları Metris'e sevk edilirler:

İzliyoruz:

"Koğuş koğuş içeri alınıyoruz. Orta kata ayrılan yoldaşlarımız gidiyor... Gitmelerinin üzerinden beş dakika geçmeden hapishaneden uğultu halinde gürültüler geliyor. Gürültüler dalga dalga yayıldıkça netleşiyor, netleşikçe sloganlaşıyor... Dalga dalga yayılan, yayıldıkça büyüyen 'İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!' sloganı hapishaneye ege-men oluyor. 'Yeşil'i, 'bağımsız'ı, insanlık onurunu korumak isteyen her insanı geçmiş hatalarından sıyrılabilmesi için, direnişe çağırıyor... Metris'te işkence ve baskının yarattığı yılgınlık, karamsarlık, umutsuzluk putları bir bir kırılıyor.

Direnin korosu müziği değiştiriyor.

- İşkencecilerden hesap soracağız!

Bu koroya Metris'in çalgıları mazgal ve kapılar da katılınca hapishane büyük bir direniş orkestrasına dönüyor.

Metris'te direniş orkestrası ritmini; ahengini buldu. Armoniye kavuştu...

Yürüyoruz tanıdık koridorlarda. Askerler sağlı sollu koridorun önüne bir koridor daha oluşturup bizi hizaya sokmaya çalışıyor. Şimdi ellerimiz çalışıyor, itiyoruz bu etten koridorları sağa sola. Tek sıra olmadan üçerli beşerli yürüyoruz. Söz söylemelerine fırsat vermeden, verip veriş-tiriyoruz işkenceci subaylara... Öyle hırslıyız ki, siniriyorlar, diyecek söz bulamıyorlar.

... Gelişimizin hapishanede yarattığı sevinç ve mutluluğu

'tık-tık'larda duyuyoruz. Sevincimiz ve mutluluğumuz hapishane paylaşıyor. Havalandırma pence-
releri öbek öbek... Evet yanılmıyoruz, geçtiğimiz
yeşiller havalandırması. Evet yeşiller bunlar, bizle-
ri görmek için askerlerle sözlü atışmalar. Elleriyle
askerlere sataşanlar. Yeşillerin çağrılarımıza ver-
dikleri cevap bu. Metris değişiyor. Dengeler alt üst
oluyor, statüler temellerinden sallanıyor.

Tarihin ve bugünün paralelliklerini kim yok sayabilir?

O gün yaşananlarla, bugün yaşadıklarımız
arasında, bir çok paralellik kurabilirsiniz. Veya, o
günün muhasebesinden kaçmayı sürdürebilmek
için "ne ilgisi var o zamanla bugünün" diyebilirsiniz.

Ama şu paralellikleri kim yok sayabilir;

Mesela, oligarşinin saldıracak ayrıştırdığını!
Saldıracak Metris'te, kızılar, yeşiller, bağımsızlar
statülerini yaratmasıyla, 9 Aralık öncesi F tipleri-
ne karşı yanyana olan güçlerin, oligarşinin tehdit
ve 19-22 Aralık katliamına varan saldırılarıyla
nasıl ayrıştığı arasındaki paralellik görmezden
gelinebilir mi?

Pekala bugünkü sol siyasi güçleri "kızılar, ye-
şiller, bağımsızlar" kategorileri içine yerleştirebi-
lir ve bunu yaparken de hiç zorlanmazsınız.

Oligarşinin darbeleri altında "iki ayağının üze-
rinde duramayacak" hale gelenler, oligarşinin
"icazeti altında" siyasi varlıklarını sürdürmeye ça-
lışıyorlar.

Yine bize dönüp, başaramazsınız, boşu boşuna
öleceksiniz diyen gözlerle bakıyorlar. Ama başardık;
tarih tanımız. Bedelleri göze alabildiğimiz için; ide-
olojimizde, ideallerimizde kararlı olduğumuz için ba-
şardık. Direnmenin kendisinin en önemli başarı oldu-
ğunu gösterdik. Direnişimizle sarstık statükoları. Di-
renişimizle sarstık ağırlaşan, körleşen yürekleri. Di-
renişimizle sarstık zulüm altında bağımsız düşünme
yeteneğini yitirenleri.

Devrimcilik budur zaten. Biz bu ülkenin
devrimcileri olarak, tarihi misyonumuza hep
bağlı kaldık; yarattığımız tüm gelenekler bu
misyonu pekiştirdi. Geleneklerimizle direniyo-
ruz, yeni gelenekler yaratıyor, dimdik yürüyü-
şümüzü sürdürüyoruz. Tereddütsüzüz.

Yine sarsacağız, yine değiştireceğiz, hep birlik-
te kazanacağız! Hiç bir güç bunu engelleyemez.

İnsanlığın "İ"si yok! Çünkü Nazi kafalılar yönetiyor

Ali Osman KÖSE: Edirne F tipi hapishanesinde tek kişilik hü-
crede, etrafındaki hücreler de boşaltılarak tamamen yalıtılmış du-
rumda. Kaldığı hücrenin üst kısmındaki atölyelerde 24 saat iş
makinaları yüksek sesle ça-
lıştırılmakta, bilinçli bir şe-
kilde gürültü işkencesine ta-
bi tutulmaktadır. Yüksek
gürültünün etkisiyle kulakla-
rında sürekli ve aşırı çınla-
ma, başta basınç hissi, yük-
sek tansiyon oluşmuştur.
Hücresinin değiştirilmesi için
yaptığı başvurular reddedi-
lerek, özellikle böyle bir tec-
rite tabi tutulduğu söylen-
mektedir.

Bekir ŞİMŞEK: Ölüm Orucu 4. ekipte direnişi sürdürürken
zorla müdahaleye tabi tutularak hafızasını kaybetmiş ve sakat
kalmıştır. Koltuk değnekleri ile yürümekte ve son 6 yılını ha-
tırlayamamaktadır. Tek başına yaşamını sürdüremeyecek du-
rumda olduğu halde Edirne F tipinde hücrede tecrit edilmiştir.
Tedavisi engellenmektedir.

Nevzat KALAYCI: '96 ölüm orucu sonrası rahatsızlıkları bulu-
nan Kalaycı, tecrit sonucunda şizofreni hastalığına kapılmıştır.
Buna rağmen, Edirne F tipinde hücrede tutulmaktadır. Böyle bir
rahatsızlıkla hapishanede ve hücrede tek başına yaşayamayacak
durumdayken avukatlarının başvurusu reddedilmiş ve şizofren
nedeniyle tahliyesinin mümkün olmadığı belirtilmiştir.

Fevzi SAYGILI: 19 Aralık saldırısı sonrasında bacağından kur-
şunlanarak yaralanmıştır. Birçok kez bacağından ameliyat ol-
muştur. Şu anda koltuk değnekleri ile ayakta durabilmekte .
Sağlığına tam kavuşabilmesi için ciddi anlamda bir tedavi gere-
kirken Edirne F tipinde hücrede tutulmaktadır.

Güldede ÇEVEN: Tekirdağ F tipinde tutulan Çeven'in epilepsi
rahatsızlığı var ve ciddi anlamda bir tedavi olması gerekirken şu
anda hücrede tutulmaktadır.

Ali YALÇIN: Tekirdağ F tipinde Tek kişilik hücrede tutulmakta-
dır. 96 ölüm orucu sonrası hafızasını kaybetmiş ve süreç içinde sal-
dırı ve tecrit koşullarının etkisiyle rahatsızlığı boyutlanmış, parano-
ya şizofreni rahatsızlığına yakalanmıştır. Tek başına ve bu koşullar-
da yaşamını sürdürmesi çok zorken, bir hastanede tedaviye ihtiya-
cı varken ısrarla tecrit ve baskı altında tutulmaktadır.

Düğün ve Direniş

Ayşe Düzkan, 9 /06/02 Özgür Politika

Bu hafta, Hürriyet gazetesinin magazin sayfalarından bir haberle başlamak istiyorum. Buyrun...

"Şarkıcı Pınar Eliç, iki yıldır birlikte olduğu Esenyurt Belediye Başkanı Gürbüz Çapan'ın kardeşi Çetin Çapan ile annesinin evinde geçen çarşamba gizlice evlendi, ikilinin nikah şahitliğini özgün müziğin ünlü ismi Ferhat Tunç ile Dr. Hüseyin Gündoğdu yaptı. Gürbüz Çapan'ın karşı çıktığı nikahı damat Çapan da 'Doğrudur. Hala mahkemem devam ediyor. Bunun için balayını erteledik' diyerek açıkladı."

Türkiye'de sanatçı adı altında pespayelik yapan çok insan var, fakat Pınar Eliç'e'nin bunlar arasında yeri gerçekten başkadır. O bakımdan, Çapan ailesinin mahkemelerine giden solcu arkadaşlara, geliniz hayırlı olsun diye sitem etmek geliyor içimden. Ama bence en büyük ayıbı Ferhat Tunç yapmış. Bırakın solculuğu, bir sanatçı olarak, Pınar Eliç'e'nin nikahında şahitlik yapmaması gerekirdi diye düşünüyorum. Umarım kendisine bunun sebebini soran birisi çıkar (umarım çünkü solcu sanatçılarla yalnızca solcu gazeteciler görüşüyor, o görüşmeler de hep sanatçının kendisi ve gazeteci tarafından methedilmesi şeklinde cereyan ediyor), o da dava bitmeden kimse suçlu ilan edilemez ya da olabilir, herkesin Fikri kendine klişelerinin dışında bir cevap verir.

Geçtiğimiz hafta sonu ölüm orucu yürüttükleri sırada zorla tedavi gördükleri için şu wernicke-korsakoff illetine yakalanmış DHKP-C davası sanık ve hükümlüleriyle kahvaltı ettik. Lokmalar insanın boğazına diziliyor, bir çoğu hala normal kilolarının çok altında, bir kısmı gündelik yaşamını yalnız başına yürütemeyecek durumda (üstelik de ara sıra canlı bomba olmakla suçlanıyorlar) ve en ağır, bir kısmı geçmişini tamamen unutmuş. Örneğin henüz yirmi beş yaşında İnan Gök, şimdi 'Unutulmayan' adında bir kitapta toplanmış olan kendi yazdığı şiirleri hiç hatırlamıyor.

Bu durumda bir sürü devrimci var; bu insanların tedavileri ve bakımları ciddi bir maddi manevi yük ve yine kendi arkadaşlarının ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı gibi kurumların sırtında. Öte yandan bu insanların çoğunun bundan sonra siyasi faaliyet yürütmesi neredeyse mümkün değil. Devlet, maalesef ölüm orucu silahını devrimcileri imha ve pasifize eden bir araç haline getirmeyi başardı. Canlarından

olmayan direnişçiler eskisi gibi mücadeleye devam edemeyecekleri gibi fazladan bakıma ihtiyaç duyuyorlar.

Öte yandan ne bu ölümler, ne de bu sakat kalmalar, kamuoyunun falan umurunda değil. Yani ciddi bir yıldırıcılığı yok. Bu anlamda bu direniş yöntemi sürdürmenin ne kadar etkili olduğu gerçekten tartışılabilir bir konu. Belki başka ve sadece kamuoyunu etkilemeye yönelik değil, karşıdaki güçleri yıldırmak için daha etkili bir şeyler yapılabilir.

Ne benim ne başka birisinin, kimseye, 'ölüm orucuna neden başladınız?' demeye hakkı olmadığı gibi, 'ölüm orucunu neden bitirdiniz?' demeye de hakkımız yok. Ama ölüm orucu eylemini bırakanlar keşke başka ve gerçekten etkili mücadele biçimleri bulmadan bu kararı almasalardı. Ve keşke ölüm orucunu bitirdiklerini açıklayan bildirimleri sol kamuoyuna kendilerini 'bağışlatmaktan ziyade, bütün kamuoyuna devletin acımasızlığını haykıran bir metin olsaydı.

Çünkü F-tipi cezaevleri, devletin sol siyasete yönelik tavrında önemli bir değişikliğin habercisi. Eski devrimcilerin, solcuların suç işleme ve bu suçun cezasını, -uzun yıllar bile olsa- yatıp yeniden hayatlarını ve mücadelelerini sürdürme hakları ve imkanları vardı. Artık böyle bir 'demokratik' hak yok. Eğer belirli bir tip solculuk yaparsanız, ama öyle ama böyle imha edileceksiniz. Ya yalnızlıktan akıl sağlığınızı kaybedecek, ya dayakla, baskıyla, işkenceyle öldürülecek ya da en hafifi sakat bırakılacaksınız.

Bu aralar yaptıkları siyaset suç olmayan solcular var. Olabilir ama yarın öbür gün 'suç işleyebilecekleri' düşünüp buna karşı çıkmaları gerekmez mi? Aynı şekilde bir süredir yaptıkları siyaset suç olmayan solcular var, bu da olabilir. Ama onların da geçmişlerini hatırlayıp F-tipine karşı çıkmaları gerekmez mi?

Öyleyse, bugün F-tipi cezaevine karşı ölüm orucu eylemi yürüten DHKP-C ve TKEP-Leninist davaları tutuklu ve hükümlüleri olan arkadaşlar neden kendileri bu kadar yalnız buluyorlar? Neden olanakları ve hareket kabiliyetleri daha geniş olan sol gruplar bu imkanlarını bu arkadaşlara destek vermek için kullanmıyorlar?

Neden, Evrensel, Yedinci Gündem, Sol, Gelecek ve şimdi aklıma gelmeyen birçok yayın organında ölüm orucu direnişine ve F-tipi cezaevlerine yer ayrılmıyor? Neden örneğin bal gibi 'burjuva' gazetesi olan Radikal'de, birkaç demokrat muhabirin ve yazarın sayesinde bu konu bu yayınlardan daha fazla yer alıyor?

Bunlar ahlakla, vicdanla falan ilgili değil, basbağı siyasetle ilgili sorular. Ama cevap verirken vicdana ve ahlaka da ihtiyaç var tabii.

Burada, bu kuytuda bir gün

Yıldırım Türker (10 Haziran 2002, Radikal)

Hayatımızın ortasına kurulmuş vahşet yatağı. Devlet zulmünün son mimari zaferi. Artık hiç yokmuş gibi unutmak istediğimiz, nerede konusu açılrsa kulaklarımızı kapatıp sertçe başımızı çevirdiğimiz F tipi hücreler.

İçinde usulca ölüme kayanların o korkunç tabutluklarda nasıl yaşandığını merak eden insan kalmadı mı? İçerdekilerle birlikte dışarıdakilerin de ustaca tecrit edilmiş olduğunu gösteriyor olabilir mi bu ölüme kayıtsızlık?

Cumhuriyet tarihinin görmüş olduğu en zarif ve en acımasız Adalet Bakanı'nın hıstan gözü dönmüş bir tur operatörü gibi F tipi cezaevlerine toplu geziler düzenlediğini unutmamak. Henüz kan bulaşmamış temiz hücrelerin kapılarını, orasına burasına çiçekler yerleştirip sevgili basın mensuplarına açtığı günler geride kaldı. O furyada yayımlanmış fotoğraflar, uzak, âdetleri farklı bir dünyadan görüntüler olarak unutulmuş postalandılar. Oysa o hücreler artık dolu. Gözden ırak, insanlık ülküsünden arındırılmış hayatlar, büyük planın bir parçası olarak yaşatılıyor oralarda. Sessizliğimiz, onayımız oldu. Zaten sayın Bakan'ın konuyu tartışırken kullandığı soğukkanlı dili ve genel nezaketi, kararını çoktan vermiş bir muktedirin kan dondurucu inadını yansıtıyordu. Uzlaşmaya asla gönlü yoktu. Edepsiz bir bilginin aforizmasını hatırlatıyordu: 'Nezaket, iletişimsizliğin sanat için sanatıdır.'

Tarihin belki en kıyıcı alayıyla 'Hayata Dönüş Operasyonu' adı verilen kanlı müdahalenin içyüzü her ne kadar aydınlatılsa da hak edenler cezalandırılmayacak. Resmi tarih, devletin bu karanlık girişimini de sineye çekecek. Franca Rame-Dario Fo çiftinin tek kişilik oyunu, 'Ben, Ulrike, Bağırıyorum'da hücreye kapatılan Ulrike şöyle bağırır: *"Bir akvaryumda yelpaze yüzgeçlerini kaybetmiş, sessizlikte batmamaya çalışan bir Japon balığı gibi çekingenim. Sürekli olarak kusma duygusu içindeyim. Beynim, odaya süzülen ışığın boşluğunda kafatasımdan kopuyor... Beni delirtmeyi başaramayacaksınız!.. Düşünmeliyim! Düşünmek! İşte düşünüyorum!.. Sizi düşünüyorum. Bana bu işkenceyi yapan sizleri düşünüyorum: Sizi, bu akvaryumun kristal camına bur-*

nunuzu ezerek dayamış ve beni hapsetmiş olmanın ilginçliğini izlerken görüyorum. Gösteriye bayılıyor-sunuz... Direnç göstermemden korkuyorsunuz."

Hep birlikte dayalım burunlarımızı, o hücrenin duvarlarına. Orada yaşayanlara kulak verelim:

(...)

Kimileyin çırılçıplak soyularak aşağılanan, sıkça dayak yiyerek, nefretle hırpalanıp yalnızlıkla terbiye edilmeye çalışılan insanlar, uyar bakanımızın temsil ettiği uyar hukuk sisteminin tutukluları. Yan hücredeki arkadaşına sesini duyurmak için bağırırken gardiyanlar borulara vurarak, radyonun sesini açarak engel oluyor. O tutuklular için yaratılmış, seslerini kimselere duyuramayacakları bu mezarlık projesini dışarıdakilere uygarlık diye yutturanları insanlık adına uyarmak, tutumlarını ve yarattıkları zulüm inşaatını değiştirmeye ikna etmek mümkün değil. **Peki dışarıdakiler. Hücredekileri unuttunuz mu?** Ulrike'nin son haykırışları şöyleydi:

"Uyuyun, uyuyun Almanyamın ve Avrupa'nın şaşkın ve semiz halkı. Öngörülü halk, sakince uyuyun, ölümler gibi. Çılgılığınızı uyandırmayacak... Mezarlıkta yatanlar da uyanmayacaklar."

Gelin, **kendimize uykudan bir hücre örmeyelim.**

Ancak hep birlikte insan kalabiliriz.

F tipi işkence

Murat Çelikkan (8 Haziran 2002, Radikal)

Belki duymak istemiyorsunuz. Bu konuda haber okumak da. **Ama bu sizin sorumluluğunuz.** Türkiye'de ciddi bir cezaevi sorunu var. Mimarisi ve idaresi ile F tipi cezaevleri insan haklarına aykırı. İnsanlar bu cezaevlerinde tecrit ediliyor. Hücre ve tecritin kabul edilmesine imkan yok. Bu, açlık grevleri sürse de sürmese de böyle. Nitekim sürüyor. İnsanlar bu uygulama nedeniyle hala ölmeye devam ediyor. Adalet Bakanı'nın ise bu konuda ciddiye alınabilecek bir tek argümanı yok. İşte size F tipi gerçeği: Cezaevi veya hastaneye gidip gelişlerde tutuklular çırılçıplak soyularak, təciz edilerek aranıyor, her seferinde; nakil işlemlerinden dolayı tutuklu ve hükümlülere ait eşyalar karışıyor, kayboluyor, iade edilmiyor; saç ve sakal tıraşları zor kullanılarak yapılıyor; dini vecibelerin yerine getirilmesine saygı gösterilmiyor; tutuklulara sosyal aktivite imkanı verilmiyor; zaten kısıtlı olan ziyaret imkanları geciktiriliyor.

.... Cezaevleri hepimizin sorumluluğu. Buna sahip çıkalım ki daha fazla insan ölmesin.

Filistin Krizi... Amerika'nın Rolü Ne?

Mahir El Yousfi (Filistinli Gazeteci, Yazar)

Değişim ve reform talebi, yıllardan beridir Filistin halkının geniş kesimini ve de yurtsever demokrat güçlerini ilgilendiriyordu. Filistin'in Kurtuluşu İçin Halk Cephesi (FHKC), reform, kapsamlı eleştiri ve irdeleme yapılması ve direnişe itibarını geri verme taleplerinin öne çıkarılmasında bariz bir rol oynadı ve hala bu rolü oynamaktadır. Halk Cephesi tarihinde FKÖ içinde ulusal birlik ve Filistinli talepler etrafında politik ve devrimci temeller üzerinde yükselen bir miras bırakmıştır. Oslo felaketinden intifadanın başlangıcına ve ardından Siyonist işgale karşı fiili direnişte yaşanan gelişmelere kadarki son on yıl içinde Filistin mücadelesindeki İsrail'le görüşmeler yapma taraftarlarının bugün yaşadığı politik gelişmeler ışığında Filistin Halkı, Filistin söylemini tekrar dengeye

o t u r t m a k amacıyla **direnişin yükseltilmesini** zorunlu görmektedir. Çünkü biz, **ulusal kurtuluş** hareketiyiz. Filistin Yönetimi ise bugün bunların tersini görerek pratikteki kazanımlardan çok, görüşmelere bel bağlamaktadır. Doğaldır ki, halkımız her geçiş

aşamasında ve her krizde krizi aşmak amacıyla pratikte kullanacağı araçları bilmek için Filistin önderliğinden kapsamlı bir irdeleme yapmasını talep etmektedir. Aynı şekilde halkımız, değişim yapılmasını, hesap verilmesini, yolsuzlukların önlenmesini ve kapsamlı bir eleştirel irdeleme yapılmasını talep etmektedir. Buna karşılık, 'İsrail' ve Amerikan Yönetiminden, Filistin Yönetiminde değişiklikler yapılması ve güvenlik birimlerinin birleştirilmesi biçiminde şüpheli çağrılar gelmektedir.

Amerikan Yönetimi ve Siyonist Varlığı(1) ilgilendiren tek şey güvenlik noktasında yoğunlaşmaktır, Filistin Halkının adil haklarını göz önüne almak ya da işgali bitirip, yerleşim birimlerini dağıtmak noktasında değil. Burada Amerika-İsrail'in reform ve değişim konusunda Yaser Arafat'a boyun eğdirme konusundaki talepleriyle, mücadelenin gerekleri ve kazanımları açısından daha insafli ve daha zaruri Filistinli talepler arasında fark koymalıyız. Amerikan Yönetimi açısından görünen, şu ana kadar Arafat'ın rolü bitmiş değil, zira Filistin Yönetiminin tavizler vermesinde hala ona bel bağlıyor. Demek ki, Amerikan-Siyonist politikası bu konuya, alternatif bir önderlik yaratma çalışması yaparak baskı kurma ve zorlama biçiminde bakmaktadır. Arafat'ın bitmesini ve tavizler vermesini isteyen düşkün bir grup da var. Burada sorulması gereken şu: Amerikan Yönetimi ve Siyonist Varlık bu sorunu, değişim yapma ve Arafat'a boyun eğdirme sorununu

neden özellikle şimdi, İsrail'in Batı Şeria şehirlerine ve kamplarına saldırısından sonra gündeme getirdi? Onlar daha da kötüsünü istiyorlar. Filistin Halkı ise, iç durumunu daha da güçlendirmek, Filistin iç ilişkilerini düzenlemek için daha iyisini istiyor.

Bugün yaşanan değişimler ve Filistin davasını tehdit eden tehlikelere gelirsek, bugün bunlar artmıştır ve artık net başlıklarla belirtilmektedir. Filistin davasının şimdi karşılaştığı en tehlikeli tasfiye hareketi, Amerikan-Siyonist saldırısıdır. Amerikan Yönetimi Siyonist Varlığın güvenliğini, Filistin Halkının her türlü hukuki ve yasal hakkının üzerinde saymaktadır. Bunun yanında bugün Filistin davasının karşı karşıya kaldığı diğer bir önemli tehlike ise Filistin Yönetiminin, İsrail-Amerikan çözüm şartları ve taleplerine uymasıdır. Herkes biliyor ki, İsrail, Güvenlik Konseyi ve BM'nin yayınladığı kararları yırtmıştır, yırtmaktadır. Görüldüğü gibi Amerikan politikası adil değildir. Bugün Amerikan bakış açısı çerçevesinde ve savaş suçlusu Şaron'un şartlarını belirlediği bir uluslararası konferans hazırlıkları yapılmaktadır. Soru şu: Amerikan Yönetimi, Filistin davasına yönelik saldırılarında başarılı olacak mı?

Bugün **intifada ve Filistin direnişinin başı istenmektedir**. İsrail ordusunun, Amerikan desteğiyle Filistin halkına karşı sürdürdüğü vahşi savaş, Amerika'ya göre teröre karşı verilen bir savaştır. Ancak, bu Amerika,

Filistin toprakları üzerindeki Siyonist işgali, yerleşimciliği(2) ve yerleşim birimlerini görmezden gelmektedir. Amerika ve İsrail'in gücü ne kadar şişkin görünürse görünsün Filistin Halkı işgale karşı direniş seçeneğine tutunmaya devam edecektir.

İntifada ve direnişin yarattığı denklemi, İsrail bir gerçek olarak kabullenememektedir. Yaratılan denklem şudur; işgal yoluyla Filistin halkına hakim olmayı ve teslimiyet dayatmayı amaçlayan Siyonist Varlık, güvenlik ve istikrar içinde olamayacaktır. Filistin gerçeğini kimse inkar edemez, direnen, özgürlük, bağımsızlık, başkenti Kudüs olan **bağımsız ve tam egemen Filistin** devletini kurma ve beş milyon mültecinin geri dönüşü hedeflerine kilitlenip direnen Filistin halkı gerçeğini... Bunlardan da önemlisi İsrail işgalini atma ve yerleşim birimlerini dağıtmaktır. Bütün bunlar Filistin mücadelesiyle, direnişle ve intifadayla gerçekleşecektir. Siyonist Varlığın doğasını, bütün Arap bölgesine egemen ve hakim olma emellerini ve Batılı Amerikanın önderliğini yaptığı emperyalist projeye bağlantısını biliyoruz. Bu durumda karşıt projenin, Filistin halkının haklarını alacak devrimci direniş projesinin olması doğaldır.

(1) **Siyonist Varlık:** İsrail Devletinin gayri meşru ve bölgeye zorla yerleştirilen bir devlet olduğunu, BM'nin 1948'de İsrail diye kabul ettiği toprakların aslında Filistin toprağı olduğunu kabul eden siyasi, sosyal kişi veya kurumlar İsrail Devletini 'Siyonist Varlık' olarak tanımlıyorlar. Yani 'var, ama tanımıyoruz' anlamında.

(2) **Yerleşimciler:** Değişik ülkelerden değişik vaatlerle getirilen Yahudiler, BM'nin Filistin Devleti toprakları (Batı Şeria ve Gazze) diye kabul ettiği yerlere kurulan sitelere yerleştirilmektedir. Buradaki Yahudilere Yerleşimci, bu sitelere Yerleşim birimleri denmektedir.

Demek ki Sorun “Siviller” Değilmiş

Amerika-İsrail terör ittifakı tankların gölgesinde Arafat'a “reformlar” yaptırıyor. IMF'de görev yapmış Selam Fayyad Maliye Bakanı ve adı yolsuzluklara karışmış yöneticiler bakan yapıldı.

CIA başkanı Tenet'in “Filistin güvenlik güçlerini yeniden yapılandırma ve reformlar” gerekçesiyle bölgede bulunduğu sırada İsrail terörü hızından bir şey kaybetmediği gibi, Tenet'in istediği her şeyi yaptırabilmesi için tersine kuşatmalara yeniden hız verildi. Bir çok Filistin bölgesinin yanı sıra Ramallah sokakları, Arafat'ın kararıyla geçtiğimiz hafta yeniden kuşatıldı, Arafat'ın yatak odası dahil iki binaya ateş açıldı. Sokağa çıkma yasağı ilan edilen Ramallah'da resmi binalar, evler basıldı, onlarca Filistinli tutuklandı.

Şaron ile görüşen Bush, kendi önerisi olan “Ortadoğu konferansı”nı da askıya aldığını açıkladı. “Koşullar henüz hazır değil” dedi Bush ve İsrail'in saldırılarını desteklediğini yineledi. İstenen koşulların ne olduğunu da aynı görüşme sonrası Şaron'un sözlerinde ifade ediliyor; “Müzakere edebileceğimiz bir lider olmalı”.

Söylenen açık; bizim işbirlikçimiz olacak, her isteğimize boyun eğecek bir Filistin yönetimi. Yani geçen hafta ifade ettiğimiz “Amerikancı Filistin.”

Şaron'un sıkça ve düzenli olarak Amerika'ya gitmesi, bir yanıyla terör ittifakının kendini teşhir etmesiyle, tüm dünyaya meydan okumanın da bir ifadesidir. Kim ne derse desin biz istediğimizi tüm dünyanın gözleri önünde yaparız diyor teröristler.

Feda Eylemi ve “Siviller” Yalanı

5 Haziran'da 18 İsrail askerinin öldüğü feda eylemini de Af Örgütü, ABD ve AB kınadıklarını açıkladılar.

Filistin direnişinin en yoğun tartışıldığı günlerde Feda eylemleri için gerçekte çoğu askerileşmiş olsa da “İsrailli siviller” gerekçesi sıralanıyordu. İşte işgale karşı askerlere yapılan bir eylem; onu da kınıyorlar. Af Örgütü “aradaki adam” olduğu için, her iki tarafı da sadece kınar. Peki AB ve ABD'nin kınamadıkları ne var? Sadece İsrail terörünü kınamazlar.

Ülkesi işgal edilecek, her gün binaları yerlebir edilecek, gençleri, çocukları katledilecek, binlercesi tutsak edilecek ve o halkın örgütlü güçleri buna karşı hiçbir şey yapmayacak; “terör” demagogjileri ile söyledikleri bundan ibarettir. Söyledikleri tek şey; direnmeyin! Amerika'nın da Avrupa'nın da söylediği bu.

Demek ki sorun “ölen siviller” sorunu değilmiş, sorun direnişin başeğmemesidir. Direnme araçlarını yaratmasıdır. Emperyalistlerin terör demagogjilerine beynini teslim eden, direnişlere “terör” diyenler, hala “terör” demagogjisinin anlamını görmeyecekler mi? Hala mı, varolmayan “arada” olacaklar?

Maskeleri düşürüyoruz! Safsataları dağıtıyoruz!

ASIL MÜCADELE, EMPERYALİZMİN İŞBİRLİKÇİLERİYLE ANTİ-EMPERYALİSTLER ARASINDADIR!

AB tartışmalarından göz gözü görmüyor. Tüm oligarşik kesimler, iç çelişkilerini, dalaşmalarını, şimdi AB üyeliği üzerinden yürütüyorlar.

MASKELER AŞAĞI!

Bu tartışmada, ön planda gözükən iki kesimin, gerçek yüzlerini görmek, açığa çıkarmak o kadar da zor değil;

AB savunucuları, “demokrasi” zırhına bürünüp, en keskin demokrasi savunucusu kesiliyorlar; **AMA** bir tek AB savunucusu, F tiplerine karşı çıkmıyor.

AB karşıtları, “ulusallık” zırhına bürünüp, en keskin bağımsızlık savunucusu kesiliyorlar; **AMA** bir tek AB karşıtı, IMF’ye karşı çıkmıyor.

SAHTE İKİLEMLERE, SAHTE KARŞITLIKLARA SON!

Sanırsınız ki, AB çerçevesinde karşı karşıya gelen iki cephenin dışında, bu konuda hiç bir görüş, hiç bir tavır yok.

Gerçek farklı.

Gerçek; şu anda birbirinin karşıtı gibi görünen iki, cephe esasında, tek bir cephe dir.

AB’nin en keskin savunucuları ANAP, DSP, AKP ve benzerleriyle, AB’nin keskin karşıtları MHP ve Genelkurmay, aynı cephe dedirler; düzen cephesi.

Sömürü ve zulmü sürdürmekte, aralarında asla ve kat’i bir ayrılık yoktur.

Aralarındaki ayrılık, sömürüyü ve zulmü sürdürürken, suyun başını tutma, pastadan en büyük payı alma kavgasıdır.

**AB’ciler, ne kadar demokrasi yanlısı?
“AB karşıtları”, ne kadar bağımsızlıktan yana?
At iziyle it izi, nasıl ayrıştırılacak?**

SAHTE BAĞIMSIZLIKÇILIĞA SAHTE DEMOKRATLIĞA SON!

Yüzsüzlük veya ikiyeüzlülük, utanmazlık veya arsız uşaklık, al-mış başını gidiyor.

Tüm IMF anlaşmalarının, NATO anlaşmalarının altında imzası olanlar, ABD nereye koş derse oraya koşanlar, “milli çıkarlar”ın, bağımsızlığın savunucusu kesiliyorlar.

Tanıyalım bunları. Başlarında MHP ve Genelkurmay var; üç yılı aşan iktidar süresince emperyalist tekellerin hık deycisi olmadı mı MHP? NATO’nun, ABD’nin emir eri gibi her emperyalist saldırıya katılan bu Genelkurmay değil mi? Ve bu Genelkurmay değil mi, IMF programlarına, İsrail’le ittifaklara onay veren?

Siyasi arenaya çıktıklarından bu yana, bu ülkede yapılan her işkencede, infazda, faili meçhulde sorumlulukları olanlar, Terör yasalarını, DGM yasalarını çıkaranlar ise, “demokrasi, insan hak-ları” deyip duruyorlar.

Tanıyalım bunları: DSP’sinden ANAP’ına, TÜSİAD’ından TOBB’una; infazların, 19 Aralık katliamlarının, meydanlardaki terö-rün uygulayıcısı ve alkışlayıcısı değil mi bunlar?

GERÇEK MÜCADELE, EMPERYALİZMİN İŞBİRLİKÇİLERİYLE, ANTİ-EMPERYALİST

VATANSEVERLER ARASINDADIR

Gerçekte iki cephe vardır;

Ama bu görüldüğü veya gösterilmeye çalışıldığı gi-bi, ANAP-DSP-TÜSİAD, 175 imzayla, MHP, Genelkur-may cephesi değildir.

Anti-emperyalist cephenin başını ise, her koşulda emperyalizme karşı direnen, savaşı ve uzlaşmayı red-deden **devrimciler** çekmektedir.

Bağımsızlıktan, demokrasiden yana olanlar, 175 im-zayla, 130 imza arasında değil, bunların tümüyle, dev-rimciler arasında bir tercih yapmak durumundadır.

175 imza... 130 imza...

Kim Bunlar?

Ne İstiyorlar?

Kimi Temsil Ediyorlar?

175 "sivil toplum kuruluşu" toplanmıştı. Bu "*Türkiye tarihinde ilk kez*" oluyordu, "*tarihi*" önemeydi. AB'nin ve tekellerin sesi TV'ler canlı yayına geçtiler. Kameralar, başını İktisadi Kalkınma Vakfı Başkanı Meral Eriş'in ve TÜSİAD'ın çektiği bir grubun, "AB'ye girilmesi" doğrultusunda verdikleri "muhtıra"yı yansıttı.

Senaryo, aldatmaca

Türkiye tarihinde ilk kez... tarihi bir an... diye sundular, esasında, ne bir ilkti, ne tarihiydi... Rakamı büyötmek için, adı sanı duyulmadık derneklerin imzası kullanılmış, gazeteler, üniversiteler bile "*sivil toplum kuruluşu*" sayılmıştı.

Güya, "demokrasi" diye çıkmışlardı ortaya. Ama 175 imza bile burjuva politikacılığıyla kotarılmış, kamuoyuna açıkladıkları bildiri katakulli'yle hazırlanmıştı; demokrasinin d'si yoktu ortada. Kısacası, tam bir maskaralık, tam bir senaryo.

Mesele, kamuoyuna "*herkes AB'den yana*" havasını pompalamaktı.

AB'ciler kimi temsil ediyor?

Gerçekte çok fazla söze de gerek yok. İşte o 175 imzadan bazıları: Türkiye **Sanayici ve İşadamları** Derneği, Türkiye **Odalar Borsalar Birliği**, Türkiye **İşveren Sendikaları** Konfederasyonu, Türkiye **Genç İşadamları** Derneği, **Bankalar Birliği**, **Yabancı Sermaye** Derneği, Müstakil **Sanayici ve İşadamları** Derneği, İstanbul Menkul Kıymetler **Borsası**, Şekerli Mamöl **Sanayicileri** Derneği, Un **Sanayicileri** Derneği, Meyve Suyu **Endüstrisi** Derneği, Çay **Sanayicileri ve İşadamları** Derneği, Salça **İhracatçıları ve İmalatçıları** Derneği, Demir Çelik Üreticileri Derneği, OSTİM **Sanayici ve İşadamları** Derneği, Trakya Bitkisel Yağ **Sanayicileri** Derneği, Gıda **Sanayicileri** Derneği,...

İşte size "bir demet" sivil toplum! İşte bir grup AB aşığı, bir grup "demokrasi havarisi"nin asıl kimlikleri!

İşyerlerinden işçilerini atanlar **bunlar!** İşçilerini sendikasılaştırmak için her türlü ayak oyununa ve baskıya başvuran **bunlar!** Cuntaları alkışlayanlar **bunlar!** İnfazları alkışlayanlar **bunlar!** F tiplerini alkışlayanlar **bunlar!** IMF programlarını tavizsiz uygulamalısınız diyenler **bunlar!..**

Diyeceksiniz ki, 175 imzanın içinde Türk-İş, DISK, Hak-İş, TESK, TZOB da var. Evet var; ama bu, 175 imzalı AB'cilerin kim olduğunu, neye hizmet ettiğini değiştiriyor. Türk-İş, DISK, Hak-İş, TESK, TZOB yönetimleri, patronların peşine takılmış işbirlikçiler olarak yer alıyorlar bu listede. İşçilerin, esnafın, köylünün değil, **sanayici ve işadamları'nın çıkarları** için imza attılar.

175 imzacının başını çeken TÜSİAD çok açık söylüyor: "**AB'den müzakere tarihi alamazsak, yabancı sermaye gelmez.**"

Onların tek derdi bu. Saklamıyorlar, açık açık söylüyorlar, AB'nin istediği düzenlemelerin yapılmasını bunun için istiyorlar.

Peki yabancı sermaye gelince ne yapacak? Bugüne kadar tüm diğer ülkelerde ve ülkemizde ne yaptıysa, onu. Yani işçinin, memurun, köylünün, esnafın anasını ağlatıp, **sanayici ve işadamları'nın** yüzünü güldürecek!

Ya "karşı imzacılar"; Onlar kim, ve ne istiyorlar?

AB'cilerin açıklamasına karşı, 8 Haziran'da 130 imzayla başka bir açıklama yayınlandı Cumhuriyet Gazetesi'nde. "*Türkiye Cumhuriyeti'ni Kuran Türk Ulusuna Çağrı*" başlıklı bu ilanı ise, burjuva basındaki adlandırmaya göre, "sağcılar ve solcular" birlikte imzalamıştı.

İlanda, "*Türkiye'nin AB'ye teslimiyetçi bir tavır ile girme politikası izleyen zümrelerin, devlet kaynaklarının soyulmasının ve ülkenin IMF tarafından yönetilen bir ülke haline getirilmesinin baş sorumluları*" oldukları belirtiliyor ve

"*bağımsız yaşama geleneğinden... milli haysiyetinden, ilerletmeye ve geliştirmeye kararlı olduğu demokratik yapısından*" söz ediliyor.

175 imzacı:
"AB'ye Evet"
Bağımlılığa
ve faşizme
itirazımız
yok!

175 imza, nasıl bir sahtekarlıkla, ikiyüzlülükle malulse, 130 imza da aynı özelliklere sahiptir.

"Milli haysiyet"ten söz ediyor, MHP'li sendikacı, öğretmen üyeleri. O "haysiyeti" yıllardır IMF'nin ayaklarının altında pas-pas yapan MHP'den başkası mıydı? Bu imza sahipleri, IMF'ye, NATO'ya karşı mücadelelerin içinde yokturlar. ABD'nin Irak'a, Afganistan'a saldırısını, Türkiye ordusunun, hükümetinin bu saldırılara desteğini, alkışlayan, onaylayanlardır.

Hal böyleyken, "*bağımsızlığı, milli haysiyeti*" savunduklarına kimi inandırabilirler?

Bakin o 130 imzaya; onyıllardır bu ülkede devrimciler, yurtseverlere karşı uygulanan zulmü alkışlayanlardır. Yüzsüzlük o haldedir ki, aralarında yıllarca OHAL bölgesinde zulüm politikalarının komutanlığını yapmış generaller bile var. Bugüne kadar, bütün ülke F tipi haline çevrilirken, ne 312'ye, ne 159'a karşı çıktıkları görülmemiş, duyulmamıştır. Devrimcilere, islamcılara, halkın değişik kesimlerine karşı tüm baskı, yasak ve zulüm politikalarında, kimi MHP'nin, kimi Genelkurmayın yanında saf tutmuştur.

Hal böyleyken, onları bir araya getirenin "*demokratik yapıyı ilerletmek ve geliştirmek*" olduğuna kim, nasıl inanabilir?

"Solun ve sağın ünlüleri" diye lanse edildi bu liste. Kim sol bu listede? Düzenin, genelkurmayın solu denilebilirdi onlara dense dense.

130 imzacı, bu açıklamayı, MHP ve Genelkurmay'a güç vermek için yapmışlardır. Esası budur.

"Sivil toplum" maskaralığı...

Yüzlerce yıllık geçmişe sahip sendikalar, ne zaman "sivil toplum örgütü" olmuş? "Sivil toplum örgütü"nün, adı, kelimesi bile ortada yokken, sendikalar vardı.

Üniversiteler, patronların örgütleri de, 175 "sivil toplum örgütü" arasında sayılmıştı. Bir üniversiteyi, bir patron örgütünü kim, neye göre sivil toplum örgütü sayıyor? Kendi tarif ettikleri "sivil toplum" tanımına bile uymuyor bunlar.

Gerillanın, halk hareketlerinin bile sivil toplum hareketi sayıldığı bir ülkede, gazetelerin, üniversitelerin, sendikaların öyle sayılmasına şaşırmmak gerek aslında.

"Sivil toplumculuk" gerçekte, tüm muhalif hareketleri iktidar hedefinden uzaklaştırmak, şu veya bu düzen gücüne sırtını yaslar hale getirmektir. Hepsinin ortak özelliği budur.

"Sivil toplumculuk", sınıflar mücadelesini, halkın mücadelesini tasfiye etmeyi amaçlıyor. Aydınlar, çeşitli örgütlenmelerin yöneticileri, patronlar, bir araya gelip görüş açıklayacaklar. "Kamuoyu" denilen şey de bunlardan ibaret olacak. "Sivil toplumculuk"ta halk yoktur gerçekte. Halkın ne söz hakkı, ne iradesi yoktur.

ABD ve AB fonlarından

"yemlenen" sivil toplumcular

"Sivil toplum örgütleri" konusundaki en büyük yanıltmacalardan biri, bunların *hükümet, devlet dışı* örgütler olduğudur; tam bir aldatmacadır; çünkü istisnasız hepsi emperyalist devletlerin, hükümetlerin veya "uluslararası emperyalist kurumlar"ın fonlarıyla beslenirler.

Mesela, ülkemizdekilerden TESEV, KA-DER, Toplumsal Sorunları Araştırma Vakfı TOSAV, Türk Demokrasi Vakfı, SAV (Stratejik Araştırmalar Vakfı), ANSAV, Helsinki Yurttaşlar Girişimi, Bağımsız İletişim Ajansı vs. vs. diye daha sıralanabilecek yüzlercesi, böyledir. Yani aklınıza gelebilecek vakıf, dernek, sendikaların bir çoğu, AB'nin, ABD'nin fonlarından beslenirler. Avrupa emperyalistleri, bu tür yerlerde özellikle "solcuları" istihdam ederler, ki vitrin daha "demokratik" görünsün. Bunların, fonlarıyla beslendikleri Avrupa ve ABD emperyalizmine karşı çıkmasını beklemek mümkün mü? Bunların yaptığı araştırmalarda, AB ve ABD'nin işine gelmeyen gerçeklerin yansıması mümkün mü?

İmza sahipleri, gerçek kimlikleriyle çıkamıyorlar halkın karşısına

Bu imza sahiplerinin, bugüne kadar yaptıkları herşey, şunu gösteriyor; ne 175 imzacı, demokrasi savunucusudur, ne de 130 imzacı, bağımsızlık savunucusu.

Bir taraf, karlarına kar katıp holdinglerini büyötmek için bir an önce AB'ye girelim diyor; diğer taraf, baskı ve koltuk tekeli yine benim elimde kalmak koşuluyla girelim diyor. Ama bunu açıkça söylemiyorlar; biri demokrasiyi, öteki bağımsızlığı kendine perde yapıyor.

Bu ülkedeki yoksulluk ve baskı düzeninin sürmesinde, halkın değil işbirlikçi tekellerin çıkarlarını savunmakta, AB'ye, ABD'ye bağımlılığın sürmesinde hemfikirdirler.

Böyle olduğu içindir ki, gerçek yurtseverlerin, gerçek demokratların, ve emekçi, yoksul halkın, ne 175 imzanın, ne 130 imzanın içinde yeri yoktur; olmamalıdır. Halkın bağımsızlık ve demokrasi cephesi, bunların dışında, ayrı bir cephe dir.

AB Üzerine Masallar Gerçekler

Burjuva basında, AB'ye girersek ne olur, girmezsek ne olur diye "karşılaştırmalı tablolar" yayınlanıyor. Tabloların "girersek" bölümü **toz pembe**, girmezsek bölümleri ise, **kapkaranlık** resmediliyor.

Yanlış, yalan, aldatma; çünkü, gerçekte tablonun her iki yanı da **karanlık**'tır. Mevcut düzen sürdüğü müddetçe, AB'li veya AB'siz, ülkemizin tablosu **karanlıktır**.

Oligarşi, her dönem, kendi çıkarlarını, ihtiyaçlarını, "halkın çıkarları" gibi gösterip, kendi iyiliğine olacak şeyleri, halkın iyiliğine olacaktıymış gibi gösterip, kararlarını meşrulaştırmaya çalışır.

Çok farklı konulardan da yüzlerce örnek verilebilir buna. Ama biz aynı konu çerçevesinde, YAŞANMIŞ BİR TECRÜBE olarak, Gümrük Birliği'ne giriş meselesini hatırlatalım.

O günlerde de böyle yazıyordu gazeteler; Gümrük Birliği'ne girdiğimizde, *ihracatımız artacak, gelirimiz artacak, halkımızın refah seviyesi yükselecek, yeni yatırımlar yapılacak, işsizlik azalacak...tı.*

O günün havası da, aynı bugünlerdeki gibiydi.

Gümrük Birliği'ne girdik.

Söylenenlerin hangisi gerçekleşti?

Gelirlerimiz mi arttı, refah seviyemiz mi yükseldi, yatırımlar mı çoğaldı, işsizlik mi azaldı?

Gümrük Birliği'ne 1996'da girdik. Gümrük Birliği'ne girmeden önce toplam ihracat içinde AB'nin payı yüzde 51.2 iken, girdikten sonra bu oran yüzde 49.7'ye **gerilemiştir**. Ama aynı sürede, Avrupa tekellerinin Türkiye'ye ihracatı, yüzde 33 artmıştır. Bundan da sadece Avrupa tekelleri ve onların Türkiye'deki işbirlikçileri karlı çıkmıştır.

Sonuç; Türkiye'nin bağımlılığı artırılmış, tekeller, daha çok ürünün fiyatını belirler hale gelmiş, işbirlikçi iktidarların marifetiyle de, Avrupa tekellerinin ihrac ettiği ürünlerin ülkemizdeki üretimi geriletilmiştir.

Kaybeden halktır.

İşte böyle olduğu için, gözü kapalı AB savunuculuğu yapmak yerine, aldatmacalara kanmak yerine, gerçeğe gözlerimizi açmak durumundayız.

AB nedir, ne değildir? Kuruluşu, amacı, AB'nin "zenginliği"nin ana kaynağı nelerdir sorularını tartışmalı, cevaplamalıyız.

AB'nin temelinde, emperyalist tekellerin pazar kavgası vardır

1948'de ABD'nin Marshall yardımlarından yararlanan Avrupa ülkelerini bir araya getirmek amacıyla **Avrupa Ekonomik İşbirliği Teşkilatı**, 1950'de **Avrupa Ödemeler Birliği ve Gümrük İşbirliği Daimi Konseyi** kuruldu. Bunlar Avrupa emperyalistlerinin ilk "birlik" girişimliydi.

AB'nin "çekirdeği" olarak adlandırılan yapı ise, 1951'de kurulan **Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu**'dur. Bu topluluğun üyeleri, Almanya, Belçika, Fransa, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda'ydı. Bunu 1957'de **Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu**'nun, yine aynı yıl, Ortak Pazar antlaşmasıyla **Avrupa Ekonomik Topluluğu** veya kısa adıyla **AET**'nin kurulması izlemiştir.

Bu anlaşmaların ve kuruluşların isimlerinden de anlaşılacağı gibi, temel, **ekonomik çıkarlar**'dır.

AET'nin bir diğer adı da **"ortak pazar"**dı. Avrupa'nın kaygısı, adıyla, sanıyla tekellerin istediği gibi at oynatabileceği bir **pazar**'dı.

Avrupa Birliği'ni ortaya çıkaran neden: *"Almanya ve Fransa'nın çektiği Avrupa emperyalistlerinin başta ABD olmak üzere diğer emperyalistler karşısında güç kazanma, onlarla rekabet edebilme ve dünya pazarından daha çok pay alabilmeyi sağlamaktır."*

Adım adım siyasi birliğe

Tekeller, salt ekonomik anlaşmalarla yetinmediler; Politik birlik doğrultusunda atılacak adımlar da; onların sömür alanını ve onların sömürü özgürlüğünü genişletecekti. Süreç bu yönde geliştirilmeye başlandı.

12 Avrupa ülkesinin yer aldığı birlik 93 yılında resmi olarak Avrupa Birliği (AB) adını aldı.

1 Ocak 1993'de alınan kararla birlik üyesi ülkelerde **"malların, sermayenin, kişilerin ve hizmetlerin herhangi bir**

AB, tekellerin çıkarları için kurulmuştur ve yoluna da öyle devam etmektedir. **Yeni-sömürge ülkelerdeki sömürü ve katliamlarla beslenip palazlanan bir birliktir.** Bu "trene" binmeyi savunanlar, emperyalist tekellerin çıkarlarına hizmet etmiş olur. **Objektif gerçek budur.**

engel olmaksızın serbest dolaşım hakkı" tanındı. Böylece Avrupa tek bir pazar haline geldi.

Mevcut durumda para birliğine kadar uzanan Avrupa emperyalistleri arasındaki bu entegrasyon süreci, Avrupa emperyalizmini, diğer emperyalistler karşısında belli bir güç haline getirdi. Ama bu güç, sadece "diğer emperyalistlere" karşı değil, hem yeni-sömürgelere, hem de bizzat kendi sınırları içinde, Avrupa halkına karşı da kullanılacak bir güçtü. 93'ten sonraki 10 yıl, Avrupa halkının ekonomik, siyasi, sosyal haklarının da sürekli kısıtlandığı bir 10 yıl olmuştur.

AB'nin sömürgeciliği

Başlangıçta, amaç daha çok Avrupa pazarını diğer emperyalistlere karşı koruma ve güvence altına almak, giderek diğer emperyalistlerle rekabet edebilecek duruma ulaşmaktır. Ancak Avrupa emperyalistlerinin birliği pekişip, gücü arttıkça, yeni hedefler de çıkar ortaya.

Özellikle 1975'ten itibaren AET politikalarında yeni sömürgelere bir yönelme görülür. Bu yönelim çerçevesinde, kendi deyimleriyle "az gelişmiş" ülkelerin AET ülkelerine belli mallarda gümrüksüz ihracat yapabilmesini kabul etti. Güya amaç, "az gelişmiş" ülkelerin gelişmesine yardımcı olmaktır.

Tabii kazın ayağı öyle değildi; AET üyesi ülkeler, zaten enerji ihtiyaçlarının yarısını ve kahve, bakır, pamuk ve man-ganez gibi çeşitli hammadde ihtiyaçlarının yüzde 90'ını yeni-sömürge ülkelerden sağlamaktaydılar. Yeni-sömürgelerin yeraltı-yerüstü zenginliklerine daha çok ve daha ucuza el koyacaklardı yeni gümrük politikasıyla.

1963'te Fransa'nın sömürgecilik ilişkilerinin olduğu 17 Afrika ülkesi ve Madagaskar'la, 1975'te Afrika, Karayipler ve Pasifikteki İngiliz Uluslar Topluluğu üyesi (yani İngiliz yeni sömürgesi) 46 ülke ile anlaşmalar imzalandı. 1979'da 60'dan fazla yeni-sömürge ülke, çeşitli anlaşmalarla AET'ye bağlandı.

Sonraki yıllarda Mağrip ülkeleri (Cezayir, Fas, Tunus) ile, Maşrik ülkeleri (Mısır, Ürdün, Suriye ve Lübnan) ve İsrail ve Yugoslavya ile AET arasında işbirliği anlaşmaları imzalanır. Avrupa sömürgeciliği geniş alanlara yayılır.

Türkiye-Avrupa ilişkileri

Sıkça söylendiği gibi, Türkiye'nin Avrupa'ya girme macerası 40 yılı aşkındır sürüyor. İlk olarak 31 Temmuz 1959'da AET'ye girmek için başvuruda bulunuldu. 1963'te **Ankara Ortaklık Anlaşması** imzalandı. Ama işler bu anlaşmada öngörüldüğü gibi gitmedi.

1973'de "süreci ilerletmek için" Katma Protokol hazırlandı. Bu protokole göre;

AB ile Türkiye arasında gümrük vergileri ve kota uygulaması kaldırıldı. Ama bunun küçük bir istisnası vardı: Türkiye'nin rekabet şansının olduğu tekstil ve gıda sektörlerinde

Taşıdıkları
"Avrupa
Konseyi...,
Avrupa
Parlamentosu...
Avrupa İnsan
Hakları
Mahkemesi..."
gibi isimlere
bakmayın;
buralar,
Yeni kralların
saraylarıdır!
Avrupa
Sömürgeciliğinin
idare
merkezleridir!

AET'nin gümrük ve kota uygulaması devam edecekti. Diğer ürünlerde Avrupa'yla rekabet şansı olmadığından sınırlamaların kaldırılmasının zaten pratik bir hükmü yoktu. Böylece Türkiye, Avrupa tekellerinin sömürüsüne kapılarını iyice açmış oldu.

AB'nin acelesi yok!

Üzerinde en çok gürültü koparılan adımlardan biri ise, yazının en başında sözünü ettiğimiz Gümrük Birliği Anlaşması'nın imzalanmasıdır. Bu anlaşma 1995'te DYP-SHP koalisyonu döneminde imzalandı. Türkiye, AB üyesi olmadan Gümrük Birliği'ni imzalayan tek ülkedir. Bu da, bu ülkeyi yönetenlerin işbirlikçilikte, değerlerimizi emperyalizme peş-keş çekmekte ne kadar emsalsiz(!) olduklarının kanıtıdır.

11-12 Aralık 1999'da AB'nin Helsinki'deki AB Konseyi Zirve Toplantısı'nda Türkiye'ye "adaylık statüsü" tanındı.

Artık üyelik için bundan sonrasına, kimi on yıl, kimi yirmi yıl ömür biçiyor.

Doğrudur, AB'nin Türkiye'yi alma konusunda pek acelesi yoktur. Acele etmesi için bir neden de yoktur. Yıllardır süren yeni-sömürgecilik ilişkileri ve son olarak imzalanan Gümrük Birliği Anlaşması'yla, IMF talimatlarıyla, zaten alabileceği herşeyi almaktadır.

Evet, yıllar önce söylenen o söz, olayın tümünü anlatmasa da doğrudur; "Avrupa ortak, biz pazar!"

AB, tekellerin çıkarları için kurulmuştur ve yoluna da öyle devam etmektedir. Yeni-sömürge ülkelerdeki sömürü ve katliamlarla beslenip palazlanan bir birliktir. Bu "trene" binmeyi savunanlar, emperyalist tekellerin çıkarlarına hizmet etmiş olur. Objektif gerçek budur.

AB'ye giren yeni-sömürgeler refaha, demokrasiye mi kavuştu?

Kanlı Euro'larla kimse refaha ulaşamaz?

✓ AB'ye üye olup “başının göğe erdiği” iddia edilen Yunanistan'da köylü kan ağlıyor, işçi örgütsüzleşiyor... “AB'ye uyum” diye, küçük üretici topraksızlaştırılıp göç yollarına düşürülüyor...

✓ Birakın “yeni üye” sömürgeleri; AB'nin “ana” ülkelerinde bile, halkın yaşam standartları düşüyor; anti-demokratik yasalar giderek hayata daha fazla hükmeder hale geliyor

✓ AB'den gelecek Euro'larla “refah” hayali kurmak, sömürgeciliğe onay vermektir; AB'nin Euro'ları kanlıdır. Halklardan gasbedilmiştir.

AB'cilerin, savundukları en önemli gerekçelerden biri de, “bakın Yunanistan AB'ye girdi, milli geliri 10 bin dolara ulaştı, biz girmedik, 2000 dolarlarda kaldık...”

Yalanın, çarpıtmanın sınırı yok ki...

Yunanistan'da “milli gelir” artmış ama halkın geliri artmış mı?

Peki, öyleyse, Yunan köylüsü niye aylardır eylemler yapıyor?

Gerçekte, AB'nin ekonomi politikalarıyla, IMF'nin ekonomi politikaları arasında büyük fark yoktur. Tüm IMF programları aynı zamanda Avrupa emperyalistlerinin onay ve desteğine sahiptir. Keza, AB'nin Maastricht anlaşmasıyla üye olacak tüm ülkelerde uygulanmasını öngördüğü ekonomik programın da IMF programlarından farkı yoktur. Çünkü, her ikisinde de amaç, tekellerin hakimiyetini güçlendirmektir.

Bu nedenle, kimse Yunanistan şöyle gelişiyor, böyle kalınıyor yalanlarına itibar etmesin. Bizde ne yaşıyorsa, orada da onlar yaşıyor.

Yunanistan'da AB üyeliğiyle birlikte “tarımda kapitalistleşme ve tekelleşme” hız kazanmıştır. Yunanistan'da çalışan nüfusun yüzde 18'ini köylüler oluşturmaktadır. Ve AB'ye uyum programına göre, bu oranın yüzde 7'ye düşürülmesi öngörülmektedir. Ülkemizde de bu sıralar çok gündemde olan “Haciz”ler, Yunanistan köylüsünün da başındadır. İflas eden, üretim yapamaz hale gelen küçük üreticilerin toprakları peyderpey tarım tekelleri tarafından ele geçirilmektedir.

Başka? Yunanistan işçisi, AB üyeliğinden bu yana, örgütsüzleştirilmektedir.

Dahası; sadece Yunanistan'da değil, bizzat Avrupa ülke-

lerinde de benzer gelişmeler, sorunlar yaşanıyor. Sendikalar geleneğinin en güçlü olduğu Fransa'da işçilerin sendikasılaşdırılması oranı yüzde 37'lere ulaşmaktadır. En yüksek örgütsüzleşme oranı ise, yüzde 40'lara varan oranla, **Portekiz** ve **Yunanistan**'dadır.

Yunanistan'da ve Avrupa ülkelerinde de, aynı bizde olduğu gibi, işsizlik büyüyor: Son on yılda, işsizlik Almanya'da yüzde 3'ten yüzde 9'a, Fransa'da yüzde 1'den yüzde 11'e, İtalya'da yüzde 3'den yüzde 12'ye çıktı. Sosyal haklardaki kısıntılar, halkın yaşam düzeyini düşürmeye devam ediyor.

AB'nin zenginliği, lanetli bir zenginliktir

Bu birliğe katılan yeni-sömürge ülkeler, birliğe, yeni bir pazar olarak katılırlar. Hiç bir sömürge ülke, AB'ye girmekle, sömürge olmaktan çıkmaz, ve çıkmamıştır.

Doğru, her yeni üye ülkeye, AB'den krediler gelecektir. Bu kredilerin yoksul halkın eline hiç ulaşamayacağı gerçeği bir yana;

1- AB kredileri de IMF kredileri gibidir. Verdiklerini fazlasıyla geri alırlar.

2- Nereden geliyor bu paralar? AB, karşılıksız para baskı mı veriyor bu kredileri?

Elbette hayır. Unutulmamalıdır ki, **AB'nin zenginliği lanetli bir zenginliktir**. AB'nin verdiği ve karşılığını da zaten daha sonra fazlasıyla aldığı her kuruşta, Asya'nın, Latin Amerika'nın, Afrika'nın, Orta ve Uzak Doğu'nun yoksul, ezilen halklarının alinteri ve kanı vardır. Avrupa sömürgeciliği, iki yüzyıldır bu kıtaları yağlamamıştır.

Kanlı paralarla “refaha” ulaşmayı düşünmek, tek bir insan için de, halklar için de sadece utanç verici ve alçaltıcı bir düşüncedir. AB'den gelecek paralarla zengin olunacağı düşünülse bile, bu reddedilmelidir. O paraların, halkları aç bırakma pahasına, halkları katletme pahasına biriktirilmiş sermaye olduğunu kimse unutamaz.

Yine 1946'lardan bu yana yaşadığımız tecrübeyi hatırlayacak olursak; emperyalistlerden gelen her kuruş, bir yeni-sömürge ülkenin halkını sadece daha da yoksullaştırmaya yarar.

AB; TEKELCİ bir birliktir

Emperyalizmin yeryüzünde herhangi bir halkı zenginleştirdiği de bugüne değin görülmemiştir.

AB, dünya halkları nezdinde, ABD, NATO, IMF, Dünya Bankası gibi, fazla teşhir olmamış bir “uluslararası” örgüttür.

Çünkü AB'nin başını çeken ülkelerin yaptığı sömürü ve

Avrupa emekçileri de, hak ve özgürlüklerinin gasbedilmesini önleme kavgası veriyor

zulümler, baskılar, AB'ye değil, daha çok o ülkeye maledilmekte, AB pirü pak, sanki onlardan ayrı bir kurum olarak, ayrı bir yerde durmaktadır. Avrupa Birliği'nin çeşitli alanlardaki organları, üye ülkelerdeki çeşitli politikaları da görünüşte eleştirerek, kitleler nezdinde, hak gasplarının, anti-demokratik uygulamaların sorumluluğundan kurtulmaktadır. Yaratılan görüntü budur.

Tekeller, daha fazla kar amaçlarını, ustaca "**Kopenhag kriterleri**"nin ardına gizlemeyi başaramışlardır.

Shengen anlaşması, bu aldatmacanın çarpıcı bir örneğidir. Shengen anlaşması, AB üyesi ülkeler arasında "sınırları kaldıran" anlaşma olarak geçti tarihe. Bu anlaşma, AB savunucularının, küreselleşme savunucularının dilinde, yeni dünya düzeninin övgüsü için en sık kullanılan gerekçelerden biri oldu: "**Artık sınırlar kalkıyor**" du.

Oysa, gerçek, sınırların tekeller için, sermaye için kalktığıydı. Düzen için fazla bir zararı olmadığı sürece, "halk" da yararlanabilirdi bu haktan. Ama "küreselleşme karşıtı" gösteriler sırasında ve sonrasında "yabancılar" karşı alınan önlemler vesilesiyle görüldü ki, Shengen anlaşmasının "halklara" ilişkin yanı, derhal rafa kaldırılıp, sınırlar yine yerine konulabilir.

AB'nin tüm kriterlerinde, programlarında, kararlarında, öncelik, tekellerin ihtiyaçları ve çıkarlarındadır. Doğal olanı da budur; emperyalizmin karakteri daha farklısına izin vermez.

ABD bir yana, AB de, emperyalizmin değiştiğini söyleyen herkesi **yalanlayan** bir pratiğin sahibidir.

AB demek, demokrasi, hukuk, insan hakları demekse, refah ve adalet demekse, öyleyse, AB'nin Afganistan, Irak saldırılarında ne işi vardı? Öyleyse, tüm Avrupa ülkelerinde birbiri peşisıra hakları ve özgürlükleri gasbeden bu yasaları kim, nasıl çıkarıyor? Öyleyse, Türkiye de içinde olmak üzere, yüzlerce ülkeyi niye sömürmeye devam ediyor?

BUNLARI TANIYIN

175 imzalı AB'ciler bildirisini başkanlığını Meral Gezgin Eriş'in yaptığı İKV'nin düzenlediği biliniyor. Esas olarak kotaranlar TÜSİAD, Yased ve İKV'dir. Çıkarları olan onlardır. TÜSİAD'ı tanıtmaya gerek görmüyoruz, herkes biliyor. Adları çok fazla duyulmasa da ülkemizin sömürgeleşme süreciyle yaşıt olan diğer ikisini Haklıyız Kazanacağız kitabından aktararak tanıyalım;

IKV (İktisadi Kalkınma Vakfı): 1 Aralık 1964'de AET'ye üyelik başvurusu ve bununla ilgili olarak imzalanarak Ankara Anlaşmasının hemen ardından İstanbul Ticaret Odası ve İstanbul Sanayi Odasının girişimiyle, Odalar Birliği, Ziraat Odaları Birliği, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu, Ankara Sanayi Odası, İstanbul Ticaret Borsasının katılımıyla kurulmuştur. Türkiye-AET ilişkilerinde özel sektörün uzman kuruluşu olan İktisadi Kalkınma Vakfının önemi, 1987'de AET'ye yapılan tam üyelik başvurusuyla daha da artmıştır. Avrupa sermayesiyle tam bir entegrasyonun oluşması için çalışmalar yapan İKV'nin bugünkü işlevi; temsil, tanıtma, araştırma, eğitim, yayın vb. düzeyde sürse de gelecekte daha önemli işlevler yüklenebilecek uzman kuruluş niteliğine sahiptir.

YASED (Yabancı Sermaye Koordinasyon Derneği): Resmi kuruluşu 30 Mayıs 1950'ye rastlar. TOFAŞ, OYAK, RENAULT, GOODYEAR, PIRELLI, MAN, ROCHE, OTOMARSAN, HEKTAŞ, GLAXO ve PHILIPS yöneticileri kurucu üyeleridir. Mevcut ekonomik politikaların önlerine çıkardığı pürüzlerin düzenlenmesi, hükümetle ilişkilerin yürütülmesi vb. için faaliyet yürütür. KOÇ'un Divan Oteli'nde bu çerçevede aylık toplantılar düzenlemesinden dolayı "Divan Kulübü" diye de anılmaktadır. DPT bünyesinde kurulan "Yabancı Sermaye Dairesi" ve hükümet düzeyinde etkisi oldukça büyüktür. 80 şirketi bünyesinde toplamıştır. 24 Ocak kararları çerçevesinde yabancı sermayeyi ülkeye daha çok çekebilmek ve emperyalist sermaye ile tam bir entegrasyon oluşturabilmek düşüncesi, YASED'in önemini artırmış, emperyalist sermayeye kolaylıklar sağlanması yönünde hükümet nezdindeki girişimleriyle sonuca ulaşılmıştır.

Başka bir seçenek var:

BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE!

TÜSIAD Başkanı Tuncay Özilhan “*Türkiye’nin geleceğini AB’de görmeyenler, Türkiye için nasıl bir gelecek tasarladığını açıklamalıdır*” diyor. Elbette açıklamalıdır.

Özilhan, bunu özellikle vurguluyor, çünkü bunun burjuva siyasetteki “rakiplerinin” zayıf yönü olduğunu biliyor; ortalıkta “AB karşıtı” diye ön planda duranların gerçekten de Türkiye için AB-ABD dışında bir gelecek tasarımı yoktur.

AB’ciler, AB karşıtları, sonuçta doğru bir ayrım. Ama bu ayrımın taraflarının kim olduğu yanlış tarif ediliyor. MHP-Genelkurmay cephesi, “AB karşıtı” olarak sayılıyor. Hayır, onların temelden bir AB karşıtlığı yoktur; TÜSIAD Başkanı’nın dediği gibi, “AB dışında” bir gelecek planları da yoktur. AB dışındaki tek planları, ABD’nin uydusu olmak olabildi, ama zaten ABD de Türkiye’nin AB’ye girmesini buyuruyor ve istiyor. Bu noktada, Amerikancı Genelkurmay ve MHP’nin buna karşı çıkması mümkün değil.

Tuncay Özilhan, burjuva medyayı elinde tutmanın avantajıyla, sanki kendisi dışındakilerin hiç bir projesi, programı yokmuşcasına konuşuyor.

Ama var.

Tuncay Özilhan’ın sorduğu “‘*Türkiye’nin geleceğini AB’de görmeyenler... Türkiye’nin kişi başına 2000 dolarlık milli gelire mahkum olmaması için nasıl bir ekonomik kalkınma stratejisi öngördüğünü açıklaması gerekir. ... Türkiye’nin büyük potansiyelini değerlendirmek için nasıl bir coğrafyada stratejimizi kuralıyız, hangi zenginlikleri Türkiye’ye taşımalıyız?..*” sorusunun bu ülkede, başka bir cevabı da var.

Bu cevap, **devrimcilerin cevabıdır**.

Devrimcilerin dışında kimsenin AB’ye alternatifi yoktur

Ne şu anda “AB muhalifi” olarak öne çıkarılan güçlerin, ne de genel olarak “muhalif” bilinen diğer güçlerin, AB’nin dışında, Amerikancı dünya düzeninin dışında bir alternatifleri yoktur.

AB’nin “alternatifi” ne ABD’dir, ne zamanında bir generalin söylediği gibi **Rusya ve İran**’dır, ne de Genelkurmaycı-komplocu kimilerinin hayal dünyasında oluşturdukları “**Avrasya seçeneği**” veya “**Şanghay Beşlisi**”dir. AB’nin alternatifi yine kimilerinin söylediği gibi “**Emeğin Avrupası**” da değildir. D-8’ler gibi “islami” alternatifler de yoktur.

Yakın zamana kadar, mevcut düzene “alternatif” olarak Adil Düzen’i ve AB’ye alternatif olarak da “İslam ÜBirliği”ni savunan **islamcı kesim**, bunlardan çoktan çarketti. Şimdi

AB’nin en hızlı savunucuları. O kadar ki, tekceli burjuvazinin kalemşörü Ertuğrul Özkök’ün övgülerini alacak kadar keskin batıcı kesildiler.

Kürt milliyetçiliği, bir yandan “Ortadoğu Federasyonu” gibi, asıl olarak tabanını oyalamaya yönelik teoriler yaparken, pratikte, AB’nin en aleni ve keskin savunucularından biri durumundadır. AB’nin onları “terör listesi”ne alması bile, AB’ciliklerinde en küçük bir azalma yaratmamıştır. Kürt milliyetçi basın, 175 imza sahibinden daha büyük bir gayretle AB üyeliğini savunmaktadır.

Reformist legal parti çevreleri de benzer bir alternatifsizliğin içindedir. Kimisi “emeğin Avrupası” diyerek, ama gerçekte AB’nin emperyalist kimliğine açıktan karşı çıkmayarak adeta “**istemem yan cebime koy**” politikası izlerken, AB’ye karşı olduğunu söyleyen kimileri de, Emek Platformu vb. diyerek esasında çoğunluğu AB icazetinde politika yapan güçlerle politikalarını birleştirmiş, onlardan bağımsız politika yapacak gücü, cesareti bulamamaktadır.

ABD’nin, AB’nin Sömürgesi Değil; TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE

Neden **tam bağımsızlık** diyoruz;

Çünkü, bir bayrağın, bir milli marşın olmasını, “Türk” diye başlayan bir ordunun varlığını, bağımsızlık olarak gösteren bir aldatmaca var ortada.

Neden **gerçek demokrasi** diyoruz;

Çünkü, ülkemizde, bir parlamentonun olmasını, arada bir seçimlerin yapılmasını, onlarca partinin varlığını, “demokrasinin kanıtı” olarak gösteren bir oyun var ortada.

Biz göstermelik bir bağımsızlık, göstermelik bir demokrasi peşinde değiliz. Bugün Genelkurmaydan ANAP’a, TÜSIAD’a, reformistlere kadar bir çok kesimin yaptığı gibi, ne kendimizi, ne halkımızı, olmayan bağımsızlığı, olmayan demokrasiyi varmış gibi gösterme politikası izlemeyeceğiz.

Bağımsızlığın yolu, anti-emperyalist, anti-olgarşik devrimden geçer

Bizim “*başka zenginlikleri Türkiye’ye taşımak*” değil, Türkiye’nin zenginliklerini halkımızın çıkarları ve ihtiyaçları temelinde

en iyi şekilde değerlendirmek gibi bir sorunumuz var.

TÜSIAD, “başka zenginlikleri Türkiye’ye taşımak” derken, kastettiği sadece “yabancı sermaye”dir. O “zenginliğin” taşıdığı her yeri kuruttuğunu ise biliyoruz. Böyle bir “zenginlik” istemiyoruz ülkemizde. Ülkemizin zenginlikleri, esas olarak kendine yeterlidir; **yeter ki**, emperyalistlere peşkeş çekilmesi önlemlensin, **yeter ki**, “yerli işbirlikçi” yağmacıların talanından korunsun.

Biz, işte, öncelikle bunu sağlayacağız.

Zaten ancak bunun sağlandığı bir Türkiye, “Bağımsız Demokratik Türkiye” olarak adlandırılabilir.

Bağımsızlık, emperyalizmin kovulmasıyla, demokrasi oligarşinin iktidarının yıkılmasıyla hayat bulur. Anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim budur. Bu devrim, **AB’siz yaşamın** da alternatifidir.

Anti-oligarşik olmayanların demokratlığı sahtedir

Ülkemizde demokrasiyi yokeden kim? Hakları, özgürlükleri gasbeden kim? Bunları yokeden elbette üç beş polis şefi değildir. Bunları yokeden, bir bütün olarak oligarşidir. Oligarşinin içinde, Genelkurmayı da vardır, düzen partileri de, parlamento da, yüksek yargı organları da, TÜSIAD’ı da, toprak ağaları da vardır.

Bunların iktidarına karşı çıkmayanlar, demokrasiyi savunamazlar.

On yıllardır bu ülkeyi AP’ler, DYP’ler, CHP’ler, ANAP’lar, DSP’ler, MHP’ler, SP’ler, AKP’ler yönetiyor. Partilerinin isimleri değişmiş olsa da, politikaları, programları aynı parti ve kadrolar bunlar. Bunların içinde yer aldığı hiç bir iktidarın demokrasiyi getirme ihtimali yoktur; çünkü yokeden onlardır.

Demokrasiyi, haklar ve özgürlükleri yoketme operasyonunun fiili uygulayıcısı ise, Genelkurmaydan başkası değildir. O halde, somut gerçek önümüzdedir; mevcut düzen partilere ve Genelkurmay’a karşı mücadele etmeksizin demokrasi mücadelesi verilemez. Sırtını AB’ye yaslayarak bu baskılara karşı çıkabileceğini düşünenler ise, daha da büyük bir aldanma içindedir; çünkü AB’yle sayılan güçler, Türkiye AB’nin üyesi olsa da olmasa da, zaten bir bütündür.

Anti-emperyalist olmayanların bağımsızlıkçılığı sahtedir

Emperyalizm, soyut, hayali, nerede olduğu belirsiz bir varlık değildir. O IMF’dir, o, NATO’dur, o ikili anlaşmalardır, o üs’lerdir. O, üs’lerin bekçisi, IMF politikalarının güvencesi ordu’dur. Bunlara karşı çıkmadan, bağımsızlıktan yana olunamaz.

Genelkurmay, “bağımsızlıkçı”ymış; gerçekte, kargaları bi-

le güldürecek bu iddia, ne yazık ki, ülkemizde kimilerinin inandığı bir düşünceye dönüşüyor; düşünün; 1 milyona yakın bir askeri güce komuta eden Genelkurmay bağımsızlıkçı ama bu ülkede Kahkonen’ler cirit atıyor! Bu ülkede emperyalist tekel-ler cirit atıyor. Bu ülkede IMF talimatları uygulanıyor.

Gerçek; ordunun emperyalizmin Türkiye’deki asıl dayanağı olduğudur. Bu nedenle, ordunun IMF bekçiliğine ve katliamcılığına karşı çıkmadan, emperyalizme karşı çıkılmaz ve bağımsızlıkçı olunamaz,

TÜSIAD Başkanı, 2000 dolarlık milli geliri nasıl artıracaksınız diyor?

Türkiye, 2000 dolarlık milli gelire mahkum değildir elbette. Üretimi engelleyen, teknolojinin yenilenmesini engelleyen, mevcut gelirin adil dağılımını engelleyen, emperyalizmle yapılan bağımlılık anlaşmaları ve ülkemizdeki soygun, talan düzenidir.

Tarımın öldürüldüğü, 7-10 milyon arası insanın işsiz bırakılıp ülke ekonomisine katkısının engellendiği yerde, tabii ki gelir artmaz; artarsa da, bundan halkın yararı olmaz, artan gelir, tekellerin kasasına gider.

IMF’nin veya AB’nin uygulanmasını istediği hiç bir ekonomi politikada, halkın çıkarları yoktur.

Ülkemizin insan gücünü ve yeraltı-yerüstü kaynaklarını seferber ettiğimizde, ve gelirin tüm halk arasında adil dağılımını sağladığımızda, ulusal gelirimizin yükseleceği, yaşam standartlarının bugünkünün üç-beş katına ulaşacağı bilimsel bir gerçektir.

Sorun, halkın çıkarları doğrultusunda ekonomi politikalar uygulayacak bir iktidarın, yani **halkın iktidarının** işbaşına getirilmesidir. AB’li yaşam karşısındaki alternatifin bir başka adı da budur. .

Aydın Nerede Duracak? Sol Hangi Tavrı Alacak?

Sömürge aydını değil yurtsever aydın olalım.

Sol, emperyalizme karşı olmaktır. Emperyalizme karşı olmak; ayrımsız tüm emperyalist politikaların karşısında olmaktır.

AB tartışmalarında taraflar netleşiyor. AB'yi kimin neden savunduğu da daha net ifade ediliyor. Bu cephede olmaması gereken iki kesim var; aydınlar ve sendikacılar. Bir de bunlara utangaç AB'cileri, reformistleri eklemek yanlış olmayacaktır.

Neredeyse tümü sermaye örgütü olan, ya da "sivil toplum" maskaralığının figüranı olan kitle örgütlerinin yanına soldan, emekten, halktan yanayız diyen bu kesimlerin adlarının yazılıyor olması sorgulanmak zorundadır.

Emperyalizm tüm dünyada bunu kabul ettirmek istiyor. Aydın olacaksan, benim istediğim yerde duracaksın, benim savunduklarımı savunacaksın, arada beni de eleştirebilirsin ama, beynini benden koparmayacaksın, karşı cephede yeralmayacaksın... diyor. Kendisi bir "aydın" tipi yaratıyor ve özellikle sömürge ülke aydınının önüne koyuyor; işte bunu örnek al diyor.

Sendikacılığı da emperyalist politikalarla karşı direnme-ye, karşı çıkmayan hatta destekleyen, sınırlara getiriyor ve "işte size sendikacılık" diyor.

"Sol" diye halkların karşısına çıkardığının içeriğinde ise, sol adına, devrim adına hiçbir şey bırakmıyor, içini boşaltıyor; "işte sol diyorsanız, böyle olacaksınız" diyor.

Emperyalizm binlerce yol ve yöntemle bu düşünceleri empoze ediyor. Bunun dışında her şey "taş devri" ilan ediyor, dogmatiklikle suçlanıyor.

Ortada Yer Yok

Ya emperyalizme karşı bağımsızlık savunulacak ya da sömürge aydını-sendikacısı-solcusu olunacak. Ortasında bir yol bulmaya çalışanlar yanılır. Böyle bir yolu emperyalizm de bırakmıyor. Ya benden ya da bana karşı diyor.

Ben insan haklarını savunuyorum, ben Kopenhag Kriterleri istiyorum, ben emeğin Avrupası diyorum... gibi saf-satlarla kimse kendini ve halkı kandırmasın. Hak ve özgürlükler savunulacaksa, sadece emperyalizmden bağımsız değil, aynı zamanda emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savunulmak durumundadır. Tüm dünyada özgürlükleri yokeden emperyalizmdir. Faşist iktidarları destekleyen de emperyalizmdir.

Her ne gerekçe ile olursa olsun emperyalistlerin, işbirlikçi burjuvazinin cephesinde olmak aydın, solcu olmakla yanyana gelemmez. Ya biri ya ötekisi, ortası yoktur. AB'yi KURTARICI görmek, kendi gücüne güvensizliğin de

ötesinde bir aydın için utanç vesilesi olmalıdır. Kendini aşağılamaktır. AB kriterlerinde emeğin çıkarlarını görmekse, yalandır, emekçileri aldatmaktır. Sınıfın çıkarlarını emperyalist tekellere kurban etmektir.

TÜSİAD'cılara sırtını yaslamadan;
Genelkurmay'ın şemsiyesinin altına girmeden;
Sol, devrimci, demokrat, aydın,
anti-emperyalist, ilerici güçler olarak;
Bağımsızlık ve Demokrasi için bir cephe yaratalım!

Aydının Netleşmeye İhtiyacı Var

Bir aydınımız AB tartışmaları vesilesiyle haklı olarak "sömürge aydını" eleştiriyor, "Halkından kopuk oluştundan, "köksüzlüğü"ne, "rahatına düşkün" olmasına kadar bir çok özelliğini sayıyor ve "sürünün içinde gizlenip kaybolmaya çalışan koyunlara" benzetiyor.

Bu aydınımız gibi düşünenlerin sayısının hiç de az olmadığını biliyoruz. Ama bunları eleştirmek yetmiyor, yetmediği ortaya çıkıyor.

Elbette doğusuyla batısıyla tüm dünya halkları emperyalizme karşı dayanışma içinde olmalıdır. Ancak sömürgeci aydını kıyasıya eleştirenin dahi "öncülüğü" batının "hümanistlerinden" "toplumsal güçlerinden" beklemesi hem kendine güvensizliğin hem de emperyalizme karşı olmada netleşmemenin ifadesidir.

Netleşmeye ihtiyaç vardır.

Batıda bugün "toplumsal güçler" ya da "hümanistler" denen kesimler -istisnalar dışında- sivil toplumculuğun

içinde dönüp duranlardır. “Sivil toplum” deyip sonra sömürge aydını olmamak nasıl olacak? “Sivil toplum” masalını ortaya atan kim, bellidir.

Doğrular ifade edilse de bu anlamda bir netleşme kaçınılmazdır. Aydın, gözünü batıya dikmek yerine, neden o batının “toplumsal güçlerini” de doğru yere çekmeyi, etki-lemeyi düşünmediğini sorgulamalıdır.

Netlik olmayınca, kendi gücünü de göremiyor, kendi ülkesindeki direnişlerin dünya çapındaki boyutunun, tarihselliğinin ve kendisine verdiği gücün, onurun farkına varamıyor. Sol adına böyle bir direnişin ülkemizde yaşanıyor olması, sol, devrimcilik iddiası olan her kesim için aynı onur ve güç kaynağıdır.

Bir direnişin büyüklüğünü kavramak için mutlaka batıda yaşanması mı gerekiyor? Emperyalizme karşı tüm düşünceler, direnişler değerlidir. Ama bizim gibi sömürge bir ülkenin aydını, solcusu önce kendi gücüne, halkına güvenmek, bu ülkenin kahramanlarına inanmak durumundadır.

Bugün binlerce aydın, sendikacı, meslek odası, parti, kitle örgütü niye biraraya gelmez? **Biz bağımsız, demokratik Türkiye istiyoruz** diye neden ayağa kalkmaz, sokaklara dökülmez?

Nedir önündeki engeller?

Aydınında kişisel didişmeler, kaygılar, örgüt düşüncesinden uzaklaşma, sendikacısında koltuk derdi, bir başkasında icazetçilik, reformistinde grup çıkarları... gibi onlarca etken devreye giriyor ve resmen ülkemizin emperyalistlere pazarlanması ya izleniyor ya da türlü safsatalarla destek veriliyor.

Sol, aydın, sendikacı, “demokrasi” adına AB’nin peşine takılmak, ya da faşistlerin sahte “anti-AB” cephesini izlemek yerine neden hak ve özgürlükler cephesinde biraraya

gelmez? Neden devrimci sol güçlerden kaçır? Neden emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık için, hak ve özgürlükler için halkı örgütlemeyi, harekete geçirmeyi düşünmez? Neden “bağımsız Türkiye” şiarını yüzlerce yol ve yöntemle emekçilere maletmeyi, örneğin grevler, direnişler örgütlemeyi düşünmez?

Bunun için bedel ödemek gerekebilir; ödemek zorundasınız. Sömürge aydını, sömürge sendikacısı olmayacaksınız; bedel de ödeyeceksiniz. Dünya halklarının tarihi, ülkemizin tarihi örneklerle doludur.

Geçtiğimiz hafta ölüm yıldönümlerinde andığımız üç aydından (Nazım, Ahmet Arif ile birlikte) Orhan Kemal’in dediği gibi; “*Bu ara halktan yana olduğum için de çok güç bir fatura ödetirler...*” (Aktaran; Asım Bezirci, Orhan Kemal, Sf:53)

Sömürgeci aydın, Amerikancı-Avrupacı sendikacı olunmayacaksa, solculuk oynanmayacaksa bu bedel ödenecek demektir.

Bağımsızlıkçılık Emperyalist Politikaların Tümüne Karşı Çıkmaktır

Hem sol olacaksın, “Bağımsız Türkiye” diyeceksin, hem de emperyalistlerin şu politikalarına karşıyım, ama şuna karşı değilim diyeceksin; böyle bağımsızlıkçılık yoktur. Bu “bağımsızlıkçılığın” sınırlarını emperyalistler belirliyor demektir. Nerede, neye karşı olacağını korku yaratarak, beyinleri etkileyerek egemenler belirliyor demektir; icazetçilik de burada şekilleniyor.

Dün ağzına alanın hapse atıldığı “koministliği” istediğin

gibi kullanabilirsin. En keskin sosyalist pozlarında konuşabilirsin, hatta ciddi bir direniş yaratmadıkça IMF'ye karşı olduğunu da haykırabilirsin. Düzen için bugünkü konjüktelerde hiçbir sakıncası yoktur. Hatta düzen kullanır; bakın ne güzel özgürlük var der, diyor da. Ama düzenin yasakladıklarına karşı çıkmayacaksın; en başta F tiplerini ağzına almayacaksın. Kürt halkının taleplerine sahip çıkmayacaksın. Çıkarırsan da AB'nin istedikleri kadarını isteyeceksin.

Oligarşi örneğin F tipleri konusunda açık ve net; **bu bir devlet politikasıdır**, taviz vermeyiz diyor. Devlet kim? Emperyalizmin işbirlikçisi. F Tiplerini Avrupa ve ABD'nin yaptırdığı da sır değil. Kimin çıkarlarına hizmet ediyor o zaman? Emperyalizmin.

F tiplerine karşı mücadele etmek bu nedenle emperyalizme karşı mücadele etmektir. ABD'nin AB'nin, IMF'nin ülkemize ilişkin programının önemli bir parçasıdır F tipleri. O zaman sömürgeci olmayan aydının, kendine sol diyenin ne yapması gerekiyor açık değil mi?

Sivil toplum dedikleri ne yapıyor? Gösteri mi örgütüyor; emperyalistler de "bunu yapın yeter" diyor zaten. Yeri geliyor, buna da izin vermiyor; yasaklar baskılar devreye giriyor. O halde emperyalizme karşı olunacaksa bu oyun aşılmak zorundadır. Sol, aydın, sendikacılar emperyalizmin ve işbirlikçilerinin karşısına güç olarak çıkabilecek örgütlenme biçimleri ve eylem tarzları geliştirilmek durumundadır.

F tiplerindekiler haykırıyor; ey emperyalizm, hücreleri sen yaptırdın, işte ben de ölümüne direniyorum, diyor. O, direnişi en üst boyutta sürdürüyor, kararlılığını tartışmasız olarak ispatlamış durumda.

Emperyalizme karşı direnenleri sadece izleyerek nasıl bağımsızlık savunulabilir? Direniş biçimleri değişebilir, çeşitli eylemler tartışılabilir. Dikkat edin, "destek" demiyoruz, direniş bir emperyalist politikaya karşıysa, o zaman emperyalizme karşı olan herkes direnişe de destek değil, sahiplenmek durumundadır.

F tiplerine karşı mücadelenin emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı olduğunu bilmeyen yoktur; kimse "yerim dar" demesin. Direniş biçimi yanlış da, şu karar şöyle kötüydü de... bunlar bir kenara bırakılmalıdır. Yine eleştirebilirsiniz, biz tartışırız. Ama sol, aydınlarımız, sendikacılarımız, dernekler, odalar emperyalistlerin bir politikasına karşı ölümüne süren bir direnişin karşısında nerede duruyor, buna bakılmalıdır. Hangi mücadele yöntemleriyle karşı çıkıyor bu değerlendirilmelidir.

Beyinler Özgürleşmeden Bağımsızlık Savunulamaz

Özgür olmayan, kendine güvenmeyen beyinler herhangi bir konuda bir şeye karşı çıkacaksa, ya da bir talebi ifa-

de edecekse "güç" olana bakar. Örneğin genelkurmayına bakar; Susurluk süreci böyle olmuştur. Başka bir dönemde AB'ye bakar; hak ve özgürlükler bahanesiyle AB Cephesinde yer almak böyledir.

Bilgiler, uzmanlıklar emperyalistlerin, Genelkurmayın hizmetine böyle sunuluyor. Hiçbir kitle desteği olmayanlara kitle tabanı böyle yaratılıyor. Karşılığında icazet alıyor, ama icazetin de sınırı vardır. Onlar amaçlarına ulaştığında gerçeğin hiç de anlatıldığı, görülmek istendiği gibi olmadığı ortaya çıkıyor ve şaşkınlıklar başlıyor. Örneklere girmeyi gereksiz görüyoruz, bunlar biliniyor.

Sorun aydının, sendikacısının, solcusunun beyni özgür değil. Emperyalizme karşı ama, emperyalist ideolojiden, devletin propagandalarından kendini kurtaramıyor. Beyinleri emperyalizm şekillendiriyor.

Devrimcilik beynin özgürleşmesidir. Özgürleşen beyin politikada da bağımsızlaşır. İcazet, korkular, kaygılar, kırk türlü hesap ona uzaktır. Net olmayan hiçbir şey yoktur o beyinde. Burjuva düşüncesinden, emperyalist propaganda kesin olarak kopmuştur. Özgürleşen beyinler ancak emperyalizme karşı direnebilir.

Emperyalizme karşı olduğunu söyleyen aydının, sendikacının solcunun da, AB'de kurtarıcılık arama yanılgısını yaşayan da beynini özgürleştirmeli, emperyalist ideolojiden, kültürden koparmalı, bu ülkenin gerçekleri, dünya gerçekleri görülmelidir.

Bu yapılmadıkça bir yanda Genelkurmay-MHP, öte yanda TÜSIAD yedeğindeki AB'ciler; ortada sol olmayan bir ülke tablosu izlenmeye devam edilecek demektir. Kendine sol, sosyalist, anti-emperyalist diyenlerin böyle bir lüksü yoktur. Ülkesi emperyalizme peşkeş çekilirken sol, aydınlar izleyemez, izlerse o sınıfları sorgulanmaya muhtaç hale gelmiş demektir.

Mandacılık Meşrulaşamaz

Demokrasi istiyorsan, AB'ci olacaksın, özgürlük diyorsan AB'yi destekleyeceksin, iş-aş da Avrupa'da var. Bu yalanlarla sömürge aydınının beynini teslim almakla kalmıyor, "özgürlükleri savun" diye halkların kanından sömürülmüş paralar akıtıyor. Kendisi tüm Avrupa çapında internetleri, telefonları dinleme yetkisi çıkarıyor, sömürge aydınına "bağımsız iletişim hattı" kurduruyor. "Özgürlükleri savunma" maskesi altında emperyalistler mandacılığı meşrulaştırmak istiyor.

İzin vermemek; namuslu aydının, kendine sol, anti-emperyalist diyen herkesin görevidir.

EY HÜMANİST !

“DİRİ DİRİ YAKTILAR” HAYKIRIŞINA NE CEVAP VERDİN?

Ecevit'in hastalığının gizlenemez duruma gelmesiyle birlikte, kimi köşe yazarları, Ecevit'in durumuna yıllar önce tanık oldukları halde halktan gizleme konusunda aralarında “zımni bir anlaşma olduğunu” yazdılar. Bu konuda anlatılan örneklerden biri de; Can Dündar'ın Ecevit'e kitap imzalatmak isterken, elinde kalem olmadığı halde kitabı imzalamaya çalışacak kadar akli melekelerini kaybetmiş olduğuydu.

Can Dündar, “neden yazmadın” sorusuna, “insanınız” diye cevap verdi ve pişman olmadığını söyledi. Çünkü o bir hümanistti. Çünkü bir hümanist “insanların kişisel zaaflarıyla” oynamazdı!...

65 Milyon Bir Yana, “Hümanistlik” Öte Yana

Ecevit sıradan biri değil, 65 milyon hakkında kararlar veren, anlaşmalara imza atan, siyasi, ekonomik, yaşamsal her konuda halkın geleceğini yönlendiren mevkide biridir.

Dolayısıyla, böyle birinin en azından böyle bir görevi yerine getirmesi için ruh sağlığının yerinde olması gerekmez mi? Burjuvazinin şekillendirdiği hümanist “insanınız” deyip çıkıyor içinden.

Peki, 65 milyon halk “insan” değil mi?

Burjuva hümanizminin beyinleri gerçeklerden, dünyadan, ülkeden nasıl kopardığının sadece bir örneğidir bu. 65

milyonun çıkarları karşısına konulan “insanlık” nasıl bir insanlıktır, kime hizmet eder, böyle bir kafayı şekillendiren ideoloji hangi sınıfın çıkarlarını temsil eder? Tüm bu sorular burjuva hümanizmi ile devrimci hümanizmin ne olup olmadığının da tartışmasıdır aynı zamanda.

Kan Gölü Karşısında “Aradaki” Hümanizm

Aynı hümanizm, kan gölüne dönen ülke tablosu karşısında o “insanlığı” bir türlü hatırlamaz. Örneğin 91 şehit, yüzlerce beyni yok edilmiş, geleceği gaspedilmiş insan karşısında feryat etmez, yazmaz. Yazdığı zaman da zulme karşı direnenlere hakaret etmeden duramaz. Vahşeti yaratanlara iki kelime söyleyebilmek için önce direnenlere beş kelime söyler.

F tiplerinin önlerine “hümanizm” adına akın etmeyi bir yana bıraktık, yanibaşında insanların aylarca ölüme yürüdüğü Armutlu'nun yolunu dahi bilmez “hümanist”. O hümanizm, bir deri bir kemik kalmış bedenler karşısında suskundur, diri diri yakılanlar karşısında “insanlık yakılıyor” diye feryat etmez.

“İnsanlık” der, ama oligarşinin direnişi sessizlik içinde boğmak istediğini bildiği, gördüğü halde sesini yükseltmez. O da “ölsünler” politikasının bir biçimde destekleyicisi olur. Köpeğinin nasıl göz yaşları içinde arkasından seyrettiğini yazar, ama yüzlerce gün eriyen hücrelerin zulme isyanı kaleminden dökülmez.

Peki ne yapar o “hümanist”?

Direnme savaşının karşısına geçer ve “yaşam kutsaldır” der. Yani “direnmeyin” der. Gerekçesi de “insan yaşamı”dır. Bunun için ölüm orucuna karşı olduğunu anlatır durmadan. Tamam sen başka yöntemleri kullan dersin, onu da yapmaz. Hümanistlik, böylece faşizmin hizmetine giren ve sola bulaştırılmış bir “mikroba” dönüşür.

Köşe taşlarını burjuvazinin belirlediği hümanizm, burjuvazi karşısında elbette suskun kalacaktır. Meşruluk, insanlık sınırları burjuvazinin belirlediği sınırlardır. Söylemde sosyalistlik, solculuk şu bu olması hiç önemli değildir. Özünde AB'nin CPT'si kadar hümanisttir ancak.

Diri diri yakma burjuva hümanizminin gerçek yüzünü görmede en önemli örneklerden biridir. Tarihin gördüğü en barbar zulüm yöntemlerinin başında gelir diri diri yakmak. Böyle bir olay karşısında bizim hümanistlerimiz ne yapmıştır?

İnsanların diri diri yakıldığı bir ülkede ayağa kalkmayanlar;
91'inin öldüğü, yüzlercesinin sakat bırakıldığı bir zulmü
sessizlik içinde izleyenler;
HÜMANİST DE OLAMAZ!

Dünyayı ayağa mı kaldırmış? Yok. Dönüp, bu zulmü durdurmak için kendini tutuşturan inancı sorgulamaya kalkmış, “vahşet” çığlıklarını direnenlere karşı atmıştır.

Devletin zulmünün karşısında gerçek bir hümanist olmak bile bir bedel ister, hapislikler, cezalar, statükolardan, konumdan, kariyerden olmayı da beraberinde getirebilir. “Hümanist” bunları göze almaz, hümanistliğini de hemen bir yana bırakır.

Elbette böyle bir kafa 65 milyonun çıkarlarını düşünemez.

Hümanizmin Doğuşu

Hümanizm, ilk olarak bugünkü kullanıldığı anlamından dar bir anlamda İlkçağ edebiyatı üzerinde özelde filolojik nitelikte yapılan çalışmalara verilen addı. Bu da, yeni bir yaşam anlayışının kendisini biçimlendirme gayretiydi.

Ancak hümanizm, salt edebiyatla sınırlı kalmaz, ortaçağın egemen gücü kiliseye karşı bir kültür, düşünce akımı yaratmayı hedefler. Demek ki hümanizm, filolojik bir araştırmanın ötesinde ortaçağ aydınının yeni yaşam anlayışını ve duygusunu dile getiren bir akımdır.

Hümanist hareketin ilk olarak 14. yüzyıl İtalya’sında ortaya çıkmıştır. İtalyan şair Petrarka öncülüğünde gelişen hareket, daha sonra tüm Avrupa’ya yayılmıştır. Hollandalı Erasmus, İngiliz Thomas Morus bu akımın en bilinen isimlerindendir.

Yani tarihsel gelişimi içinde hümanizm, ortaçağ zulmüne karşı çıkışı temsil eden bir akım niteliğindedir. Rönesans akımına öncülük eden, sanattan edebiyata kadar damgasını vuran bir akımdır. Dönemin egemen sınıfına karşı gelişmiştir.

Burjuvazinin Hümanistliği

Burjuvazinin iktidar oluşu ve gericileşmesiyle birlikte ortaçağda feodalizme karşı savunduğu tüm değerler-kavramlar gibi hümanizm de kendi sınıf çıkarlarına göre şekillenmiş ve o çıkarları korumanın bir aracı haline getirilmiştir.

Dünün hümanisti burjuvazi, kendi iktidarına karşı direnişleri bir yandan büyük bir zulümle bastırır, gelişmiş silahlarıyla dünya tarihinin gördüğü en kanlı süreçleri yaratırken, öte yandan direnenlerin kararlılıklarını kırmak, beyinlerini çarptırmak için “hümanizmi” kullanmıştır. Halklar zulmedenden hesap mı soruyor; hemen hümanistlik piyasaya sürülmüştür. Zalimin de “insan” olduğu demagogilerine “uzlaşma, hoşgörü, sevgi...” gibi yine içeriği boşaltılmış kavramlar eşlik etmiştir. Sosyalist blokun yıkılmasıyla birlikte bu düşüncelerin daha büyük bir hızla gelişmiş olması da hümanizmin nasıl kullanıldığını anlamaya yeterlidir.

Bunun için küçük burjuvazinin beynini etkiler, direnişlerin karşısına onları çıkarır. Emperyalizme ve faşizme karşı direnişler karşısında atılan “vahşet... terör... şiddet...” çığlıkları küçük burjuvazinin dilinden çıkar, ama beyin burjuvaziye aittir.

Küçük burjuvazinin, özellikle aydın kesimin beynini tes-

EY HÜMANİST! ARMUTLU ORADAYDI SEN NEREDEYDİN?

lim alan emperyalizm öte yandan katliamcılığını, işgallerini o meşhur “insancılığı” ile gizlemeye devam eder.

Örneğin emperyalizmin “hümanistliğinin” en son örnekleri “teröre karşı savaş” yalanıyla halklara karşı saldırısında gözler önüne serildi. Afganistan’ı yerlebir eden ağır bombardımanın hemen ardından sarı paketli yiyecekler atıldı. Emperyalistler öyle hümanistti ki, aynı renkteki bombalarla karıştırmamaları için bildiriler bile atıldılar o uçaklardan.

Aynı “hümanistlik” Filistin’de de karşımıza çıktı. İsrail terörünün Amerika sayesinde sürdüğü açıkken, aynı Amerikan parlamentosu Filistin’e “insani yardım” kararı aldı. İsrail zulmünü en katmerli şekilde yaşayan Cenin’lilerin reddettiği bu “insani yardım”, hümanizmin emperyalistlerin elinde nasıl bir oyuna dönüştürüldüğünün iyi bir örneğidir.

Örnekler elbette bunlarla sınırlı değil. Tek başına, dünyanın beşte birini açlığa mahkum eden bir düzenin hümanistliğini düşünün artık.

Küçük burjuvaziye “insancılığı” öğreten işte bunlardır, emperyalistlerdir.

İnsana En Büyük Değeri

Devrimciler Verir

Hümanistler, devrimcilerin, direnen halkların yaşadığı zulüm karşısında hep sessiz kalmayı tercih etmişlerdir. O zaman “hümanistlik” kavramının da tek bir anlamı yok demek ki. En yaygın kullanılışı, burjuva hümanizmini anlatırken, kendisi de sınıfsal bir kavram olan “hümanizmin” devrimci anlamı da vardır.

Marksizm, insanlığın daha özgür, mutlu ve yetkin olacağı bir toplumun ve o toplumun nasıl yaratılacağına ideolojisidir.

Kapitalizmin insanı emeğine, kendine yabancılaştıran

düzenine son verilmesiyle birlikte insana en büyük değeri veren toplumsal sistem yaratılmış olacaktır. Bir avuç azınlığın “insan” olma hakkı yerine büyük çoğunluğun “insan” olma hakkı sağlanacaktır.

Devrimcilerin insancılığı sınıflar, ezen-ezilen, emperyalizm-halklar çelişkilerinden bağımsız bir hümanistlik değildir, olamaz. İnsana hiçbir değer vermeyen kapitalist sisteme, burjuva ideolojisi ve ahlakına karşı mücadele ediyoruz. Buna, “insanlığın kurtuluşu” diyoruz. Bizim dilimizdeki “tüm insanlık”ta, sınıf farklılıkları, ezen-ezilen yoktur. Böyle bir toplumu ve dünyayı yaratmak için mücadele ediyoruz.

Burjuvazinin ideolojik etkisi altındaki reformist, küçük burjuva aydın kesimlerin dilindeki “insanlık... insanlık için” gibi kavramlar ise sınıflar gerçeğini yoksaymanın, inkar etmenin araçlarıdır. O kafada Sabancı-Genelkurmay-Tüsiad... ile bir emekçi, gerçeğin kendisine tam ters olarak yanyana durur. O kafalarda halklara acılar yaşatan ihanetler, hainler bile hoşgörülür.

Ölüm orucu direnişine bakalım; Türkiye halkının özgür, bağımsız, gerçekten demokratik bir ülkede yaşaması için kendini feda etmekten büyük bir insancılık olabilir mi? Peki böyle bir direnişin karşısına kimler, neyi savunarak çıkıyor?

İktidar, Adalet Bakanı, Doğan Medya, “solcu” aydın, reformistler... tümü birden “insan... kutsal yaşam” diyerek çıkıyor.

Biri katlediyor, “hayat kurtardık” diyor.

Öbürü, katliamları alkışlıyor, “hayat kurtarmak için müdahale edilmeli” diyor. Kan deryasının ortasında “deve kuşu katliamı” manşetleri atıyor.

Ötekisi, solu yoketmek isteyen bir saldırının karşısına dikilmiyor, yaşatmak için elini oynatmıyor, “hayat kutsal-dır” diyor.

Evet! Kim hümanist?

“Hümanist Olmak”

Bir Yanki’nin canının milyarlarca yoksul halklardan daha değerli gördüğü ve bunun meşrulaştırılmak istendiği bir dünyada hümanist olmanın anlamı da doğal olarak tarihsel tanımından daha farklı şekillenmek zorundadır.

İnsana değer verdiğini söyleyen, yani hümanistim diyen biri, emperyalizmin zulmü, vahşeti karşısında susamaz. Emperyalizmin beyinlere soktuğu “terör... şiddet” demagogileriyle halkların direnişlerinin karşısında olmaz.

Oluk oluk kan akarken, hapisanelerde insanlar hücre hücre erirken, tecritlerle çürütülürken bin türlü hesapla sessiz kalan **hümanist olamaz**. Faşizmle yönetilen bir ülkede hümanist, en azından “insan yaşamı” diyorsa, faşizme karşı da mücadele edebilmelidir. Yol, yöntem tartışması talidir. Faşizme karşı direnişin yanında olmak da bunun gereğidir.

AB’nin “İnsan Hakları” Vitrini CPT

AB’den gelecek “insan hakları”nın ne menem bir şey olduğunu görmek için binlerce örnek vardır. Ancak, AB’nin bir anlamda “insan hakları” vitrini olan, şu bu ülke hakkında raporlar hazırlayan resmi “insan hakları” kuruluşlarının başında gelen CPT’yi tanımak bile, AB’den gelecek insan haklarına lanet okumaya yeterlidir.

Kimdir CPT?

AB, F tiplerine desteğini kendisine bağlı bu kurumun raporlarına dayandırmıştır. 1996 yılında, **“Koşuş sistemine son verilmelidir”** diyerek, F tiplerinin yapılmasını öneren bu kurumun tam adı: Avrupa İşkence ve İnsanlık dışı ve Kötü Muamele Önleme Komitesi’dir.

Adı “büyük” ve iddialı. Vitrine uygun.

Peki gerçekten CPT işkenceyi mi önler? Yoksa bunları gerekçe yaparak kimi iktidarlar üzerinde baskı kurulmasında, kimilerine ise işbirlikçiliklerinin karşılığı olarak destek verilmesinde, aklanmasında mı kullanılır?

İkincisi olduğu kuşkusuzdur. 19 Aralık gibi bir vahşete tek eleştirisi; **“fazla şiddet kullanılmış”** olan, F tipleri yapın diyen bir kurumun insanla, işkenceye karşı olmakla ne ilişkisi olabilir ki.

CPT’nin katliam sonrasında ve ardından da 13 Aralık 2001 tarihli raporunda Bayrampaşa C1 koğuşunda 6 kadının nasıl yakıldığının araştırılması, netleştirilmesi için bağımsız bir kurum oluşturulmasını istemişti. Oligarşi, **“Eyüp Savcılığı araştırıyor”** cevabını verdi. CPT’nin raporunun üzerinden **1,5 yıl geçti**. Araştırma hala sürüyor anlaşılan. Belgeler, raporlar ortaya çıkmış ama CPT hala araştırıyor! Ama F tipleri raporu büyük bir hızla bitirildi: **“eksikler olsa da, standartlara uygundur”** denildi. Katliama verilen destek hücrelere verilen destekle sürdü ve halen sürüyor.

Ola ki, AB oligarşiyi sıkıştırma ihtiyacı duyarsa C1 koğuşuna ilişkin raporlar da meydana çıkar.

AB’ciler! CPT’ye, AB’ye F tipi raporları sorun, 19 Aralık’ı sorun, diri diri yakılanların ne olduğunu sorun...

Demagogilerini bir yana atın, alacağınız cevabın özü; Avrupa’dan gelecek “insan hakları”nın resmi olacaktır.

Halkın hukuku

Adaletsiz bir ülke, güneşsiz bir dünyaya benzer

Suçlu Çocuklarımız Değildir

“Suç işleme yaşı 4’e düştü...”

Bursa’da 2002 yılının ilk beş ayını kapsayan bir araştırmanın sonucuna göre, “suç işleme” yaşı 4’e düştüğü ortaya çıktı. Emniyet’in kendi kayıtlarından, yani “yakaladığı” çocuklar üzerinden yaptığı araştırmada, okul yüzü görmeyen, yoksul mahallelerde yaşayan, ailesi işsiz bırakılmış 4-18 yaş arası bin 171 çocuk “suçlu” diyerek gözaltına alınmış. Bunlardan 6’sı ise sadece 4 yaşında.

4 yaşında çocukların suç işler hale getirildiği. 5 ayda 18 yaşın altında bin 171 çocuğun mahkemelere çıkarıldığı bir ülke tablosu nasıl yaratıldı? 4 yaşında çocuklarımız ana karnından “suçlu” doğmadılar, suç üreten bir düzende doğdular. Bu düzenin onlara verebildiği tek şey ise, yakalamak, yargılamak, ellerine kelepçe takmak. Anketi yapanlara sorun, “çözüm” diye buldukları tek şeyin “daha fazla ceza” olduğunu göreceksiniz.

Ankete göre çocukların neredeyse tamamı yoksul halkın çocukları. Yani aç, işsiz, eğitimsiz olanlar. Zenginlerin çocukları zaten işledikleri suçlardan dolayı ne gözaltına alınır ne de mahkemeleri tanır. Bizim çocuklarımızı ise ya polis kovalar sokak aralarında, ya da zabıta memuru.

Antep’de baklava çalan çocuklar tartışması çok eski değildir. Bugünkü tablo bunun çok daha üzerindedir. Çürüyen, açlık ve sefalati her gün katbe kat artıran bir düzende başka türlü düşünülebilir mi?

“Suç”u yaratan açlığı ve işsizliği yaratanlardır. Anaları-babaları çaresiz bırakanlardır.

“Suç”u yaratan, çocuklarımıza okul yüzü göstermeyen, cahil, eğitimsiz bırakanlardır. Eğitimi paralı hale getirenlerdir.

Suçlu yaratan, adaleti, hukuku yokedenlerdir.

Suçlu olan çocuklarımız değil, bu düzendir.

Öldür, Terör Estir; ÖDÜL AL

Devletin işkencecisini, katilini, ifazcısını ödüllendirdiği çok olmuştur. Ama ilk kez binlerce polise birden ödül verildi. İçişleri Bakanlığı tarafından Mersin’de **2 bin 800** polise birer maaş ikramiye, **4 bin 40** polise takdirname ödülü verildi.

Böyle kitlesel bir ödüllendirmenin resmi gerekçesi de şu; **“Son üç aylık dönemde gösterilen üstün hizmet...”**

Peki Mersin’de “son üç ayda” ne oldu?

Bu üç ayda hangi “üstün hizmetleri” yapmıştı da Mersin polisi ödülü hak etmişti?

Hatırlayalım;

Mersin Valiliği **“bir deneme yapacağız”** diyerek Newroz’a izin vermemiş ve polisler halkın üzerine panzerleri sürerek, sokakları savaş alanına döndürmüş ve **iki insanı katletmişti**.

Takdirnameli Mersin polisi bununla da kalmamış, katlettiklerinin cenazelerine karşı faşist-gerici kesimleri kışkırtarak **provokasyon** yaratmaya çalışmıştı.

1 Mayıs’ta da **“geçtiğimiz yıllarda gösterilerde yasadışı sloganlar atıldığı tespit edildiğinden, bu yıl izin vermiyoruz”** denilerek, 1 Mayıs gösterileri yasaklanmış, kentin **sokakları panzerlerle** doldurulmuştu. Ödül, işte bunlara verildi.

Ödüllendirilen; katillik, halka düşmanlık, provokatörlük, terör, yasakçılık, halka gözdağıdır.

Tam da Susurluk devletine uygun “hizmetler”.

Ağar infazcıların “gözlerinden öpüyordu”, siz de maaşlar, takdirlerle politikayı sürdürün. Tüm kentlerin polisini de, Mersin polisi gibi “üstün hizmet” için seferber edin.

Hangisi istemez bir maaş ikramiye? Sonra da polisi eğiteceksiniz öyle mi? İşkenceciliğin, katliamcılığın devletin resmi politikası olduğu böyle itiraf ediliyor.

**SUSURLUK
DEVLETİ
BU TERÖRE VE
KATİLLERE ÖDÜL
VERDİ**

Ders kitaplarına yüzde 37 zam

- Ne lüzum var okumaya yazmaya!-

"Parası olan okur" politikası yeni zamlarla ilk ve ortaöğretime kadar yayılıyor. 2002-2003 öğretim yılında ders kitaplarına yapılacak zamlar şimdiden belirlendi. Devlet, özel sektöre ait yayınevlerinin bastığı kitaplarda **yüzde 37,3**, Milli Eğitim Bakanlığı kitaplarında ise zam oranını **yüzde 30** olarak açıkladı.

Kitaplara yapılan zammın bütün okul ihtiyaçlarına aynen yansıtacağı biliniyor. Üniversitelerde harç zamları, ilk ve ortaöğretimde "yardım" adında alınan haraçlar, kitap fiyatlarıyla yapılan soygun; zenginlerin devleti, yoksul halk çocukları okumasın diye elinden geleni yapıyor.

Eğitim-Sen tarafından yapılan bir araştırma önümüzdeki eğitim yılında yoksul halk çocuklarının ilk ve ortaöğrenim hakkının da giderek elinden alındığını daha net ortaya koyuyor.

Eğitim-Sen verilerine göre, kayıt parası adı altında alınan paraları dışında tutarak, bir öğrencinin ilköğretime başlaması için yapılması gereken harcama **160 milyon**. Lise son sınıfa gidecek bir öğrenci ise **333 milyon** harcama yapmak zorunda. Alınması zorunlu hale getirilen ve çoğunluğu özel

sektöre peşkeş çekilen kitaplarda kar oranı yüzde 300 civarında.

Devlet her alanda olduğu gibi, eğitimi de rant kapısına dönüştürerek, birilerini zenginleştiriyor, çocuklarımızın en doğal haklarını gaspediyor. Eğitim-Sen başkanı Alaattin Dinçer, araştırma sonuçlarını açıklarken, bu ranttan sadece ders kitapları için 10 milyon 500 bin öğrencinin ödemek zorunda kalacağı 170 trilyonun devletin ve tekellerin kasalarına akacağını da açıkladı.

Gençlerimiz eğitim hakları için örgütlendiğinde, haklarını aradığında polis copuyla, gözaltı, tutuklamalarla karşısına dikilen devlet, eğitim hakkımızı da eğitimi paralı hale getirerek yok ediyor.

Türban Yasağına Karşı Ankara Yürüyüşü

İstanbul'daki İmam Hatip Liselerinde okuyan ve türban yasağına karşı çıkan öğrenciler, gruplar halinde 10-12 Haziran'da İstanbul'dan Ankara'ya doğru yola çıktılar. 12 Haziran'da 3 otobüsle Ankara'ya hareket eden Eyüp ve Kadıköy imam hatip liselerinden 135 öğrenci değişik gruplar birleşerek 13 Haziran'da Ankara'ya ulaştılar. Otobüslerin yolunu kesen polis, öğrencileri hipodroma toplayarak yürümelerine izin vermedi.

Mazlum-Der İHL Raporu

Bu arada geçen hafta, İmam Hatip Liselerinde özellikle 2001/2002 eğitim yılının ikinci yarısından itibaren yoğunlaşan türban yasağıyla ilgili Mazlum-Der tarafından yapılan açıklamada da, İstanbul'daki İHL'lerdeki baskılara ilişkin rakamsal veriler ortaya kondu.

Açıklamada İstanbul'daki İmam Hatip Liselerinde uygulanan türban yasağının ve buna karşı direnişin bilançosu şöyle:

Gözaltına alınanlar 1885,

Okula giremeyenler 1678,

Tasdikname alıp okuldan uzaklaşanlar 336,

Türban yasağına karşı direniş sırasında darp ve hakarete maruz kalan öğrenci ve veli sayısı 10.

Trakya Üniversitesi'nde Faşist Saldırıya Protesto

Bir süre önce polisin devrimci örgütlerin imzasıyla bildiriler dağıtarak, öğrenci gençliğin demokratik mücadelesine karşı komplo hazırlamaya çalıştığı Trakya Üniversitesinde bu kez de faşist çeteler devreye sokuldu.

10 Haziran'da bir basın açıklaması yapan devrimci demokrat öğrenciler, "TÜÖD başkanı Hasan Ali Sezer'in 5 Haziran'da ülkü ocaklarından olduğu bilinen bir grubun saldırısına uğradığını, 9 Haziran'da da 25-30 kişilik faşist grubun yine benzer bir saldırı gerçekleştirdiğini" duyurdular.

Ayşekadın Kampüsü'nde yapılan açıklama sonunda, öğrenciler hiçbir soruna duyarsız kalmayacaklarını ve bu baskıların mücadelelerini durduramayacağını vurguladılar.

Komplo uzmanına komplo

Binlerce devrimciyi, muhalifi komployla, iftiralarla tutuklayan, cezalar veren, DAL'da işkence yöneten DGM savcısı Nuh Mete Yüksel komployla karşı karşıya.

Komploculuk devlet geleneğidir. Türkiye'yi bunlar yönetiyor. İktidarları sürsün diye, "terör" demagogileriyle devrimcileri yoketmek istiyorlar.

19 Aralık katliamının sorumlularından Sadettin Tantan'ın komplolarının ardından bu kez de Nuh Mete Yüksel'e "porno kasetli" komplo haberleri gazete manşetlerine taşındı. Söz konusu "porno kaset" gerçek mi, değil mi, kim neden yapıyor, oligarşinin hangi kesimi kiminle it dalaşında... bunların hiçbiri bizi ilgilendirmiyor. Ancak Tantan'ın ardından ortaya çıkan bu komplo devleti yönetenlerin nasıl bir kişiliğe, ahlaka sahip olduklarını, ülkemizi nasıl yönettiklerini tüm açıklığıyla ortaya koyuyor.

Devletin "Has Adamı"

Nuh Mete oligarşinin en has adamlarından biridir. Yıllarca devrimcileri işkencelerle, komplolarla tutuklayan, en çok "terör" demagogisi yapan, en küçük bir muhalif harekete karşı cezalar yağdıranların başındadır. Nuh Mete Yüksel başkaları hakkında kasetler hazırlama, zamanı geldiğinde piyasaya sürme konusunda da uzmandır. Devletin verdiği görevi yerine getirmek için en çok başvurduğu yöntemlerin başında komploculuk gelir. Tasfiye edilmesi gerekenlerin karşısına Nuh Mete'ler çıkarılır, kasetler piyasaya sürülür. İşte, birileri de çıkıp Nuh Mete için kaset hazırlıyor.

Aynı şey Sadettin Tantan için de geçerlidir. Katletti, "terör" demagogileriyle muhalif herkese saldırdı, komploları ortaya serildi.

Bunlar bilinen, ortaya çıkanlar. Ya bilinmeyenler, ortaya çıkmayanlar? Kardeşini boğazlayan Osmanlı'nın mirasçısı bir devlet geleneğini temsil ediyor oligarşi. Böyle bir devletin şu ya da bu kurumunda yeralan tüm siyasetçiler, bürokratlar komplolar, şantajlar olmadan yönetemezler. Bu nedenle kimse "adaleti temsil ediyor" zannederek Sami Türk'ün açıklamalarına şaşırmasın.

Komplolarla, entrikalarla, saray oyunları, katliamlarla, Susurlukla, zorbalıkla, baskıyla yönetiyorlar. "Hukuk devleti" yalanını bunun için durmadan yineliyorlar.

Komplo düzenliyor, sonra kendisi komploya maruz kalıyor. Bu kafalar katlediyor bizi.

Aynı kafa çıkıp, "ey koca Türk" şiirleri okuyor.

Komplo, iftira, şantaj, katliam, işkence...

Türk ulusunu bunlar mı temsil ediyor? Bu kafa, bu ahlak mı Türk halkına layık görülüyor? Türk ulusu bunlara kalmamıştır.

Devlet Değil, 'Unkapanı'

İstisnasız tüm devlet kurumlarının kendine ait bir istihbaratı var. Gizli ya da resmi ama var. Sadece muhalif güçlere karşı çalışmıyor bu istihbarat, kendi içlerinde birbirinin ayağını kaydırmak için de bilgiler topluyor, kasetler hazırlıyor. Partilerden, bürokratlara kadar düzene hizmet eden herkes hakkında kasetler, dosyalar topluyor. Sonra yıllarca bekliyor, zamanı geldiğinde düşündüğünde, tasfiye etmek istediğinde kasetler birer birer piyasaya sürülüyor. 9 yıl sonra piyasaya sürülen Tayyip kasetleri son örnekler.

Genelkurmay bu işin kompedanıdır. Genelkurmay arşivlerinde hakkında kaset-dosya olmayan hiç kimse yoktur. Genelkurmay hakkında da başkalarının kasetler-dosyalar hazırladığı kesin. İktidar çatışması dedikleri bunlardır.

Devlet değil sanki Unkapanı kasetçisi!

Bu devlet devrimcileri "terör" demagogilerinin ardına sığınarak yoketmek istiyor. Devrimciler yokolsun, böyle yönetmeye devam edelim istiyorlar. Bu saltanat, bu pislik sürsün istiyorlar. "Terör" yalanı pisliklerini gizlemenin kılıfıdır. En çok "terör" demagogisi yapanları araştırın, mutlaka en fazla pisliğe batan olduğunu göreceksiniz...

Böyle bir düzeni savunmak, gericilik, işbirlikçilik bir yana; ahlaksızlıktır, namussuzluktur!

Dünya Açlıkla Mücadele Kurumu, Dünya Beslenme Zirvesi öncesi yayınladığı bildiride, her gün dünyada **24 bin kişinin açlıktan öldüğünü** açıkladı.

BM Gıda ve Tarım Örgütü (FAO)'nun verdiği rakamlara göre, dünyada **her 7 kişiden biri "yeterli beslenemiyor"**. bunların çoğu, Güney Asya ve Afrika'da yaşıyor.

BM Gıda Programı yetkilileri, **13 milyon insanın açlık sınırında olduğu** uyarısında bulundu. Önümüzdeki on ay içinde en az 4 milyon ton gıdaya ihtiyaç duyulduğunu açıklıyorlar. Özellikle Malavi, Zambiya, Zimbabve, Angola ve Mozambik'te durumun **kritik düzeye** ulaştığını açıkladılar.

Ankara Mamak'ta yapılan araştırmaya göre, gecekonduda yaşayan ailelerin yüzde 76'sı ekonomik kriz sonrası **gıda tüketimini azalttılar**. **Araştırma**, gecekonduda bölgelerinde et, süt, sebze ve meyve tüketiminde ise büyük düşüş yaşandığını gösteriyor.

Ve 11 Haziran tarihli gazetelerden bir haber: "8 aylık Kader, açlıktan öldü."

Yer Eskişehir'di... Ona bakan ailenin, çaya ekmek banıp vermekten, çorbadan başka verebileceği bir şey yoktu Kader'e.

Bakin şu dünyaya; 13 milyon insanı açlıktan kurtaracak olan 4 milyon ton gıda bulunamıyor. Oysa, milyon dolarlar, lüks ve sefahat için, lüks arabalar, yatlar, villalar için, halklara karşı kullanılacak silahlar için ortalarda dolaşıyor.

Bakin şu ülkemize; Ankara'nın İstanbul'un gecekondularında, insanlarımız, artık evlerine et, sebze, meyve alamaz haldeyken, bırakın çocuğunu okutmayı, karnını doyuramazken, İstanbul'da bir müzayedede, trilyonlar tablolar için uçuşuyor. Milyonlar işsizken, memleketin hiç bir yanına tek bir çivi çakılmazken, Amerika'dan, karşılığı milyon dolarlar olan **Awacs** uçakları alınıyor.

İşçiler, memurlar, köylüler, esnaflar, işsizler, öğrenciler, ev kadınları...

Bakin şu dünyaya, ülkemize bakın; uzun uzun anlatmaya ne hacet; açlık, işsizlik, hastalık, borç, harç, haciz, faiz hepimizin başında.

Ecevit gidip Tayyip veya Baykal gelse ne değişir? Ay-yıldızlı bayrağın yanına bir de bilmem kaç yıldızlı Avrupa Birliği bayrağı asılsa ne olur?

Olacağı belli; emekçinin, işsiz, köylünün işleri yine ters gitmeye devam eder; çünkü IMF programları yine uygulanmaya devam edilecek.

Bakin ve verin kararınızı; Bakın ve ayağa kalın; **korkunun açlığa çaresi yok.**

Bakin ve atın adınızı; örgütlenmeye adım atın. örgütsüzlüğün, sırtımızı şu veya bu düzen partisine dayamanın getireceği hiç bir çözüm yok.

Dünyanın ve ülkemizin haline bakın; milyarları nasıl bir adaletsizliğe mahkum etmişler. Hangi akıl, izan kabul eder bunu? Dünyanın en zengin 200 tekercisi, milyarlarca insanın payına düşenden daha fazlasını el koyuyor. **Nasıl oluyor bu?**

Nasıl oluyor da, bir avuç tekerci, milyarları böyle bir haksızlığa mahkum edebiliyor. Aslında, herkesin kafa yorması gereken soru da bu.

Biz örgütsüz olursak, biz mücadele etmezsek, olacağı budur. Halkın mücadele etmediği yerde, halktan yana hiç bir değişiklik olmaz. Değişiklik istiyorsak, açlıktan işsizlikten kurtulmak istiyorsak, karar vereceğiz; **ya mücadele, ya sefalet!**

Kim ne diyor; TARTIŞALIM! Kim ne yapacak; GÖRELİM!

Sendikalar, DKÖ'ler, legal partiler, aydınlar, odalar, bilmek, öğrenmek ve tartışmak istiyoruz: Bugün F tiplerine karşı çıkmamak için, **KİMİN NE GEREKÇESİ VAR?**

Sorunun sadece "F tipleriyle sınırlı olmadığı", bütün ülkenin F tipine dönüştürülmek istendiği ortaya çıkmadı mı? Hapishanelere saldırının işçilere, memurlara, esnafa, köylüye, tüm halka saldırının bir ilk adımı, bir parçası olduğu ortaya çıkmadı mı?

Bir şey yapıp yapmamanın şu veya bu eylem biçimine bağlanamayacağı yeterince görülmedi mi? Birbirlerine bu kadar bağlı sorunlar sözkonusuyken, şu gündemi, bu gündemin karşısına koymanın bahaneçilik ve bananeçilik olduğu açığa çıkmadı mı?

Öyleyse kim ne diyor hala?

F tiplerine karşı birşey yapmamak için "hangi gerekçeleri" savunuyor? Bilmek, duymak istiyoruz. Herkesin bilmesini istiyoruz.

Bu direnişin çapı, emperyalizmin dünya çapındaki terör politikalarının karşısındaki önemi ortada. Direniş, her kesimin, her siyasi anlayışın kendi tercih edeceği biçimlerde büyütelim diyoruz. Türkiye de yetmez. Dünyanın gündemine sokmalıyız diyoruz.

Ama şu gerçek çıkıyor karşımıza: 91 şehit, solu bu direnişe katamamışsa, teslimiyetin, icazetçiliğin, bencilliğin, benmerkezciliğin ne kadar derin olduğunu varın hesaplayın.

Bunları tartışalım diyoruz:

Burjuva basın Ecevit'le MHP arasındaki tartışma ve diyalogu, körler-sağırklar diyalogu diye tasvir ediyordu. Peki solun "tartışma"sı nasıl?

Kim ne diyor belli değil; kim neyi niye yapıyor, neyi niye yapmıyor belli değil! Soldaki bu **ideolojik mücadele kaçkınılığına** son verilmelidir.

**F Tipleri yerinde duruyor;
ölüm orucuna karşı olan
"demokratik mücadele"çiler,
buyrun, arenaya çıkın!**

Ölüm orucu bitsin deyip "demokratik mücadele" dersi verenler; direniş bitti diye açıklamalar, haberler

yapıp "uluslararası sempozyum yapılacak" diyenler, biz ölmeyi desteklemiyoruz deyip, kenarda duranlar;

Ölüm orucu sürüyor; **F tipleri de, tecritiyle, işkencesiyle orada duruyor;** bekliyoruz, yapacaklarını- zı görelim.

Ne mi yaparsınız? İHD bir çağrı yapar. Çağrılıların bir kısmı katılmaz, veya katılanlar "karar alma yetkisine sahip değildir"! Muhtelif toplantılardan sonra bir basın açıklaması kararı alınır. O açıklamaya da, toplantıya katılanların sayısı kadar kitle ya gelir ya gelmez. Biter.

Önyargılı mıyız? Sanmıyoruz.

Ama umarız bizi yanıltan birileri çıkar.

Ölüm orucunun bitmesi üzerine bazıları, "*şimdi PKK'li tutsaklarla ölüm orucunu bitirenlerin ortak hareket etme zemini doğdu*" diye yazıyor. Bizce temelsiz bir öngörü, ama keşke olsa. Bir itirazımız olmaz, sonuçta o da bir mücadeledir deriz. En başta Kürt miliyetçiliği böyle bir birliğe gelmez. 91 şehit verilirken bir şey yapmadılar; şimdi hiç bir şey yapmazlar. Bekleyeceğiz, göreceğiz.

Politika, ABD'ye, AB'ye göre düşünüldüğü müddetçe, umulanların, beklenenlerin, solu doğasına, mantığına uygun olanların hiçbirisi olmaz.

**Tartışmaktan kaçan sol,
solculuktan kaçıyordur**

19 Aralık öncesini, sonrasını tekrar hatırlayın. Sol adına ne utanç verici sahneler yaşandığını hatırlayın. Biliyoruz, ne hatırlamak, ne de tartışmak istemiyor kimse. Ama unutturmak isteyenler çok güçsüzdür. Halka ve sola karşı hiç bir açıklamasını yapmadılar. Kendi içlerinde bile eleştirileri, tartışmaları bastırdılar. Ama dediğimiz gibi, bu bastırma çabaları da nafi edilebilir.

Çünkü sol adına öyle şeyler yapılmıştır ki, ne yapıp etseler, bunu halkın ve devrimcilerin belleğinden silemezler.

"**Terör listesi**"ne karşı niye bir açıklama yapılmadığı hala bir muammadır. Terör listeleriyle amaçlananın tüm muhalif güçler olduğu bu kadar ayan beyanken, neden susulur? Bu soruyu daha önce de sorduk, ama tıs yok.

"Türkiye'nin ve dünyanın sorunları bunlar değildir, dünya halklarına tehdit bunlardan değildir" diye neden ortaya çıkılmaz?

Tabii o zaman "yardım, yataklık..." tehdidi devreye girer. İşte dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyoruz. Bunları göze almayanların, devrimciyiz, demokratız demeye hakkı yoktur!

Bunlar açık gerçekler. Artık Türkiye solunda bunlar tartışılmalıdır.

Politikalardan, taktiklerden önce, solculuğun, devrimciliğin kendisini de tartışacağız

Falan ülkede bilmem ne olur, ona sahip çıkar, kaplumbağalara, boğaza sahip çıkar, travestilerin haklarını savunur, yanibaşında ölen insanlara sahip çıkmaz. Bu solculuk ve devrimcilik, nasıl bir solculuk ve devrimciliştir?

Bunu tartışmak zorundayız.

Devletin ağzıyla konuşuyor, burjuvazinin kavramlarıyla "değerlendirir". Bırakın burunları sürtülsün der katliam, işkence, tecrit altındakilere. Yine mi F tipi der, sorumluluk duyanlara. Bu tür kepezelikler var.

Bunları tartışmayacak mıyız?

Öyle bir solculuk ki, onun arabası, işi, okuldan alacağı çocuğu, hafta sonu tatili vardır; panelini, yazısını onlara göre ayarlar. Ne katliamlar, ne katledilenler, ne diri diri yakılanlar ilgilendirmez onu... Ve buna rağmen haddini de bilmez; akıllar verir, küfürler yağdırır direnenlere. Sen yapmıyorsan, korkuyorsun, bencilsin. O zaman en azından namuslu olacaksın, yapanlara saygı duyacaksın, karınca kararınca destekleyeceksin. Ülkemiz solculuğunda bu da yok.

Eğer solculuk buysa, bu solculuğun içine tükürürüz biz. Tükürülmelidir.

Tükürülmelidir, çünkü, sivil toplum maskaralığı böyle böyle doğdu. "Geceleri rahat uyunan devrimcilik" teorileri böyle doğdu. Solun **AB'ciliği** böyle doğdu. Devletin ağzıyla konuşan solculuk, TÜSIAD'la kolkola giren solculuk böyle doğdu. Saklısı, gizlisi yok; doğduyu yerde, toprağa gömmek istiyoruz böyle solculuğu.

Bunları söylediğiniz zaman adınız sekte oluyor. Hayır! Kimse sekte vs. deyip sıyrılmaz.

Devrimci tartışandır. Tartışalım diyoruz biz de. Söylediklerimiz, yalansa, yalan diye bağırın yüzümüze. Yanlışsa, yanlış deyin. Ama sekte şu bu denilip, susuluyor. İşin özü tartışılmıyor. Bu da ortadan kaldırılmış. Onun yerine dedikodu, spekülasyon, teoriden, ideolojiden kaçış var.

Kim devrimci, kim düzensiz, kim devrimci kim AB'ci, bilinsin!

Reformizm F tipleriyle niye ilgilenmiyor, niye bana ne diyor?

Uzun uzadıya teorik tahlillere gerek kalmadı artık. Onlar da devrimcilerin, devrimciliğin tasfiye olmasını istiyor çünkü. Açık, çıplak gerçek budur. Bunları da tartışmalıyız; evet, sol adına çıkıp denilsin ki, örgütü, direnişi, illegaliteyi, şiddeti savunan, ölümüne direnen bu tarz devrimcilik halkın çıkarına değildir, devrimin, sosyalizmin yararına değildir. Bunu desin, açıkça savun-sunlar.

Ama yapmıyorlar. Bu noktada, sol saflara **burjuva politikasının ikiyüzlülüğü** taşıyor.

Biz bu nedenle F tiplerine karşı mücadeleye katılmıyoruz demek yerine, "**Gündemimiz farklı**" deyip, kaçıyor. "Gündemimiz farklı" diyenlerin beyni gerçekten incelenmeli, tartışılmalıdır.

Bu nasıl bir beyin ki, kaplumbağaları önemseyip, diri diri yakılanları gündem yapmıyor. Bu nasıl bir beyin ki, sendika ağalarının sözlerine kulak verip, direnenleri dinlemiyor.

Öyle bir sol düşünün ki; hiç durmadan sosyalizmden, devrimden sözetsin, ama, devrimci solla değil, sürekli sendika ağalarıyla, sürekli CHP'lerle, SHP'lerle "birlik" arayışlarında olsun. Onlarla platformlar oluştursun.

Baştan bu noktada oligarşiye teslim olanlar, onun çizdiği sınırları meşru sayanlar, bu düzeni değiştirmek konusunda oligarşiyle herhangi bir çatışma içine girebilir mi, bunu göze alabilirler mi? Oligarşinin terörle, tehditle "tabu" haline getirdiği konuları "gündemine" alabilir mi?

Oligarşi tüm halk muhalefetini yoketmeyi amaçlar-ken, reformizmin yönettiği veya ortağı, kimi sendikalar, odalar, patronlarla, MGK'cılarla yanyana gelip "demokrasi için birlik" oyunu içindeler. Haklar ve özgürlükler için birliğe hizmet etmek şöyle dursun, **halk güçlerini bölüyorlar**. Demokratik güçlerin bir kısmını, tek-keci burjuvaziye **yedekliyorlar**.

Tüm bu güçler, bizi eleştirebilirler, hatta eleştiri adına küfürler de edebilirler; biz sonuç itibarıyla bunları esas almayız; biz bunların direniş için, haklar ve özgürlükler için ne yaptığına bakarız.

Bakıyoruz, ve işte o noktada, taşdıkları, iddia ettikleri hiç bir sıfatın altını dolduran bir şey göremiyoruz. Solculuk, devrimcilik nedir tartışması, işte bu noktada kaçınılmazdır. İşte bu noktada, bu tartışmayı gerçek temellerine oturtmak için, kim F tipine karşı niye, HANGİ GEREKÇELERLE mücadele etmiyor, diye tekrar tekrar soruyoruz, cevap bekliyoruz.

Kürt Milliyetçiliğine Göre MHP?

"MHP çizgisi herkese zarar"; 6 Haziran tarihli Özgür Politika'nın manşeti böyleydi. Söz, KADEK yöneticisi Osman Öcalan'a aitti.

11 Haziran tarihli Özgür Politika'da benzer bir başlık daha: Duran Kalkan: "MHP-DYP sabote ediyor."

KADEK Genel Başkanlık Konseyi üyesi Duran Kalkan, şöyle devam ediyor: "Bu noktada, rantçı çete çevreleri, demokratikleşmeyi kendileri açısından tehlikeli gören çevrelerin direncinin varolduğunu görmek lazım.

MHP ve DYP'nin tutumunu böyle yorumlamak gerekir. Bu çevreler demokratikleşmeden yana değiller. MHP tutumunun ciddi bir şekilde aşılması gerekir. DYP'de bütün çete odakları toplanmış durumda. Demokratikleşme süreci bunlar eliyle sabote edilmek isteniyor. ... Bunların tutumlarına paralel olarak operasyonlar, çatışmalar oluyor."

Bu sözlerde herkesin dikkatini çekecek bir "eksiklik" var: **Genelkurmay yok!**

Kürt milliyetçi hareket, önce DYP'ye yüklendiler, ardından MHP... Ama her ne hikmetse Genelkurmay'a dokunulmuyor, onun sözü bile edilmiyor. MHP engelmis, çete odakları DYP'de toplanmış, bunların tutumlarına paralel olarak da operasyon ve çatışmalar oluyormuş... Türkiye koşullarını bilmeyen sanır ki, ordu, DYP ve MHP'nin yönetiminde!

Aynı günkü Özgür Politika'nın Başyazısı da aynı çerçevede: "MHP ve DYP rant ekonomisinin peşindedir. Çevresinde kümelenen bir avuç oligarşik çetecinin rant çıkarlarına endekslemiş bulunmaktadır politikalarını.... Devlet içindeki kadrolaşma bunun göstergesidir."

Orada da **Genelkurmay'a dokunulmuyor**. (Oysa Özgür Politika'nın sayfalarında kimileri de boyuna hedef Genelkurmay olmalı, Genelkurmay'a karşı çıkmadan bir şey olmaz diye yazıp duruyor, ama anlaşılan onu kaale alan yok.)

MHP çözüm gücü mü, çete gücü mü?

Bu tahlil ve tesbitlerin bir diğer "eksiği" de hiç kuşkusuz, MHP'li bir iktidara dair, Kürt milliyetçilerinin dün söylediklerini dair bir özeleştir, en azından "düzeltme" içermiyor oluşudur.

Oysa, Kürt milliyetçiliği, MHP'li bir iktidarı "çözüm şansı" olarak görmüş ve hiç de itiraz etmemişlerdi.

Önce "MHP, çözüm gücü", sonra "MHP, Kürdü haritadan silmek için iktidara getirildi"; ardından MHP, oligarşinin "açılma politikası"nın gereğidir ve biz bu açılmayı destekleriz... Şimdi yine "MHP engeldir"...

Hangisi doğru? Gerçek nerede? Doğrular, gerçekler belirsiz; çünkü ideoloji yok ortada!

Tarih 23-24 Nisan 1999... PKK Başkanlık Konseyi Üyesi Duran KALKAN Özgür Politika'da Seçim Sonuçlarını değerlendiriyor:

"Şimdiki durum 16. Yüzyılın başındaki gibi yeni bir açılım yapma, atılım yapma hazırlığındaki devlete benzer bir durum olarak da görülebilir. Türkiye... 20. Yüzyıldaki gibi kendi dar kalıpları arasında kalamaz. Artık bu değişecektir, dışa açılım sağlayacaktır. ... Yani bu seçimler Türkiye'yi hem yeniden yapılandırıyor... hem de Türkiye'nin önüne yeni bir gelecek koyuyor..."

Bu anlamda DSP-MHP'nin önce çıkması ters veya sürpriz bir durum değil. Böyle bir yönelimle yüzyüze olan Türkiye için bir zorunluluktur. Çünkü böyle bir yönelimi bu partiler savundular. Türkiye'yi sınırları içerisinde dar tutan ideolojik, politik yaklaşımları bu partiler kırdılar."

Kalkan, daha da ileri gidip, DSP-MHP hükümetiyle siyasi yapısı hazırlanan bu "dışa açılmayı PKK olarak destekleyeceklerini" açıklamıştı o zaman.

Ama bir kaç gün sonra yayınlanan PKK Başkanlık Konseyi'nde hava tümüyle farklıdır:

Başkanlık Konseyi açıklamasında "DSP ve MHP'nin hileli yollardan iktidar yapılması ile Kürt halkına karşı saldırılarının daha kapsamlılaştırılacağı, Kürdün tarihten silinmeye çalışılacağı" belirtiliyor ve "Kürt halkının hiç bir tereddüte düşmeden öz savunma, direniş ve intikam için acilen örgütlenmesi" çağrısı yapılıyordu. (27 Nisan 1999, Özgür Politika)

Mayıs başı:

Duran Kalkan konuşuyor: "MHP'nin iktidar ortağı olması **çözüm şansını artırır**."

Kısa süre sonra MHP konusundaki hava ve bakış açısı yine değişir:

Tarih 17 Haziran 1999. Seçimlerin hemen ertesi. PKK yöneticilerinden A. Haydar Kaytan seçim sonuçlarını değerlendiriyor:

"TC'nin buna (çözüm-bn) büyük ölçüde hazır olduğunu söylemek zor. Ancak kanımca bu doğrultuda bazı hazırlıklar var. MHP'ye güç verilerek parlamentoya sokulmasını ve hükümete ortak edilmesini bu hazırlıkların bir parçası olarak görü-

yorum. Son genel seçimlerde devletin kazandığı söylemi de bunu doğruluyor sanırım. Yine bunun sürece yayılmış bir hazırlık olduğu söylenebilir.”

Kısacası, oligarşi çözüme hazırlanıyordu ve MHP de çözüm hazırlıklarının bir parçası olarak parlamentoya sokulmuştu.

Daha “başka” değerlendirmeler de vardı.

Haziran 1999 tarihli, 210 no’lu Serxwebûn’da Murat Karaylan yeni oluşan DSP-MHP-ANAP hükümetini değerlendiriyor:

“Bizim için mevcut seçim sonuçları ve oluşan parlamento çok belirleyici değildir. ... Ama Türkiye’de bu seçimlerle birlikte gelişen, hiç şüphesiz sistemin askeri ve siyasi yelpazede bir noktada buluşmasıdır, bütünleşmesidir. Bu açıdan biz öyle çok tehlikeli görmüyoruz. Yani yürürlükte olan bir devlet politikası var ve bu yine belirleyici olmaktadır. ... Hatta mevcut ortaya çıkan siyasal tablo ile birlikte devlet erki kendi anlayışı ve politikasında rahat karar verecek bir ortamı yakalamıştır... Bu açıdan Kürdistan konusunda her zamankinden daha fazla TC etkili kararlar alabilecek güce gelmiştir. Bu anlamda bundan rahatsızlık duymuyoruz.”

Seçimlerin hemen ertesinde, üç beş gün arayla MHP ve MHP’li hükümet hakkında birbirinden o kadar farklı şeyler söylenmişti ki, nihayetinde biz “bunların hangisi PKK’nın resmi görüşü?” diye sormuştuk.

Sormuştuk ve tabii her zaman olduğu gibi, PKK ne bize, ne halka bunun cevabını vermemişti.

Önce “MHP, çözüm gücü”, sonra “MHP, Kürdü haritadan silmek için iktidara getirildi”; ardından MHP, oligarşinin “açılma politikası”nın gereğidir ve biz de bu açılmayı destekleriz açıklaması yaptılar. Şimdi yine “MHP engeldir” diyorlar.

İdeoloji kaybolunca böyle oluyor.

İdeolojiye değil, pragmatizme dayanan günü birlik politikalar, aldatma, oyalama üzerine şekillenen teoriler, hiç bir olguyu ve gelişmenin doğru tahliline izin vermez.

Kürt milliyetçiliği şimdi herkesi MHP’ye karşı mücadeleye çağırıyor. İyi güzel, ama **Genelkurmay nerede?** iyi güzel, ama yarın MHP’ye yine “çözüm gücü” demeyeceğinin, MHP’yle birlikte Kafkaslara doğru “dışa açılım” teorilerine dönmeyeceğinin garantisi mi var?

Ne zaman ne söyleyeceği belirsiz, bugün söylediğini yarın yadsıyan ve dün söylediğini hatırlamak bile istemeyen bir hareket olmak, çok sevdikleri bir deyimle söylersek, kazandırmaz!

Kürt halkına yönelik vahşetin asıl sorumlusu, Genelkur-

maydır. Bunu bilmemek Türkiye gerçeğini bilmemekle eşdeğerdir. Ama bunu bilerek gizlemek, görmezden gelmek, daha farklı sıfatları gerektirir; Kürt milliyetçiliğine göre ise bu, “büyük taktik”, “büyük politika” oluyor.

Politika yapmak bu mu?

Yanırlıyorlar. Kimse politikayı böyle sürdüremez. Böyle sürdürülen politika, ne kadar büyük güçler elinin altında olursa olsun, kendi dışındaki güçlerin peşinde sürüklenmekten başka bir şey yapamaz.

Kürt milliyetçiliği, bugün gerçekte dünyayı da anlayamıyor.

Ne AB’nin “terör listesi”ni doğru yorumlayabiliyor, ne de Türkiye’nin AB’ye giriş meselesindeki tartışma ve politikaları. Emperyalizmin ve oligarşinin dediği şudur: Sana böyle hayat hakkı yok.

Genelkurmayı överek, Karayalçın’larla ittifaklar yaparak, ABD’nin ortadoğu müdahalesine onay vererek, TÜSIAD’la, patronların “sivil toplum örgütleriyle” yanyana gelmeye çalışarak, varılacak hiç bir yer yoktur. Varılacak tek yer, kendi kendini bitirmedi.

HADEP, “Demokratik Türkiye” için imza kampanyası düzenliyor. Ve ne gariptir; “Demokratik Türkiye”nin içinde **F tipleri** yok.

Niye? Neden aynı. Direniş çok güçlü; **emperyalizme meydan okuyor**. ABD’ye, AB’ye diyor ki, sizin tahakkümünüzde yaşamayı kabul etmiyoruz. Reformizm ve Kürt milliyetçiliği, işte bu noktada kaçıyor direnişten, bu noktada kaçıyor **F tiplerinden**; hayır diyorlar, biz sizin karşı çıktığınız o güçlerin, **ABD’nin, AB’nin yedeğinde politika yapacağız**.

Birilerinin yedeğinde, icazetinde politika yapıldığı için, herkes kör, sağır ve aptal yerine konulup, MHP’den, DYP’den, çetelerden, rantçı çevrelerden sözedilip Genelkurmay’a dokunulmuyor.

Zamanında Genelkurmay’da “**ilericilik**” keşfeden, övgüler yağdıran da aynı Kürt milliyetçiliğidir (belki hala da öyle görüyorlar).

Yazık; şimdi de 175 imzalı sivil toplumlara bel bağlanıyor. Duran Kalkan diyor ki, “**Yeni bir meclis mi gerekiyor, eğer çözüm orada ise, sivil toplum etkinliği bunu geliştirmeli... Son adımları etkileyici oldu.**” ABD çözsün, AB çözsün, Özal çözsün, Genelkurmay çözsün... şimdi de “**sivil toplum çözsün!**”

“Büyük Politika” adına teori, ideoloji ve gerçekler ancak bu kadar içdiş edilebilir. “Sivil toplum örgütleri”yle, meclis ve iktidar sorununu çözecek KADEK!

Tekrar edelim; böyle politika yapılamaz. Bu ancak kendini siyasi olarak yoketme politikasıdır. AB’nin, ABD’nin ve oligarşinin istediği de budur. Genelkurmay’la, TÜSIAD’la, ABD’yle, AB’yle ila da paralel olacağız dersiniz, belki buna da bir politika denilebilir; ama bu olsa olsa, bir davayı yoketme politikası olur.

GÖÇ ve İŞSİZLİK 4

Yoksulluğun ve Zulmün Sürgünleri

Gene döneceğiz... göçün yollarında çökme sakın!

"Göç yolları bir daha ziyaret edilemeyecek mezarlarla doludur. Göç yolları umutları öğüten bir değirmen gibidir, yol uzadıkça, umut uzaklaşır."

İşte göç yollarının kısa bir özeti. Göç katarları uzayıp gidiyor. Göç yolları ülkeler, kıtalar, okyanuslar ötesine uzanıyor. Dünyayı kasıp kavuran "küreselleşme" göç yollarına her gün onbinlerce insan atıyor.

IMF'nin dayattığı yeni göç dalgası

Tarımın öldürüldüğü bir ülkede, bunun ilk ekonomik- sosyal sonuçlarından biri, büyük bir iç göç dalgası olur. Ülkemizde IMF'nin talimatıyla uygulanmakta olan son programın kırsal alana yansımaları da böyle olacaktır.

Bir çok tarım ürününün üretimine kota konulmuş, tarıma destek neredeyse sıfırlanmıştır.

IMF'nin de, AB'nin de dayattığı, kırsal alandaki nüfusun belli bir süre içinde **yüzde 10'lara** kadar çekilmesi- dir. Kırsal alan nüfusu şu anda % 40-45 arasındadır. Yani IMF ve AB der ki, nüfusun yüzde 30-35'i kırsal alandan şehirlere sürülecek.

Nitekim sürgünün adımları peşpeşe atılmaktadır. Pe- ki ne olacak? Yüzde 10'un dışında kalan köylüler ne yapacak? Şehirlerde bunlara istihdam alanı mı açılacak? Hali hazırda 7-10 milyon arası işsiz olan bir ülkede bu- nun mümkün olamayacağını bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu demektir ki, tarımda çalışan ve nüfusun yüzde otuza yakın kısmını oluşturan bir kesim daha işsiz kalacaktır.

Mevcut ekonomik program uygulanmaya devam ederse...

Burada, toprağından sürüleceğinden, büyük şehirler-

de işsizliğe mahkum olacağından sözettiklerimizin sayısı, bir kaç onbin, bir kaç yüzbin hatta bir kaç milyon değil. Bu politikalar, 10 milyonu aşkın bir nüfusu etkileyecek.

Mevcut göçlere, gecekondulara ve işsizlere 10 milyon daha eklendiğini düşünün. Böyle bir ülke tablosunda, hırsızlığın, kapkaççılığın, fuhuşun, mafyacılığın ulaşacağı boyutları düşünmek bile zordur. Ama ülke adım adım bu noktaya götürülüyor.

90'lı yılların gecekonduları, yarın oluşturulacak teneke, çadır semtlerin yanında "lüks" kalacak belki. İşsizliğin bu kadar büyüdüğü bir ülkede, işçi, memur ücretleri, bugünkünden çok daha aşağı seviyelere düşecektir kaçınılmaz olarak.

IMF'ye bağımlılığı sürdüren hiç bir iktidarın ne göçleri önlemesi, ne işsizlik sorununu çözmesi mümkün değildir.

Dünya göçüyor

Ülkemizde yaşanan ve önümüzdeki yıllarda daha da vahim boyutlara ulaşacağı muhakkak gözükken gelişmeler, sadece ülkemize özgü değil. Bugün deyim yerindeyse, dünyanın bir çok köşesinde, ezilinler, yoksullar, açlar, zulüm altındakiler, bir parça ekmek, bir nefes özgürlük peşinde göç halindeler.

2000 yılında hazırlanan bir raporda; dünyada her 50 kişiden birinin "ya göçmen ya da uluslararası alanda yersiz-yurtsuz bırakılmış bir kişi olduğu" belirtiliyor. 2000 Dünya Göç Raporu başlığını taşıyan bu araştırma ortaya koyuyor ki, 150 milyon kişi **doğduğu ülkenin dışında** yaşıyor. Bunların 22 milyonu, sığınmacı ve mülteci.

"İç göç" sonucunda, kendi ülkelerinin sınırları içinde yaşadıkları toprakları terketmek zorunda kalanların sayısı için ise, tahmini olarak 25 milyon rakamı veriliyor, ki sadece ülkemizdeki durumu gözönüne aldığımızda gerçeğin çok çok gerisinde bir rakamdır.

En çok mülteci Avrupa'da... mı?

İki haftadır, önce İngiltere'nin, ardından ABD'nin göçlere karşı, Türkiye de içinde olmak üzere çeşitli ülkeleri uyardıkları, mültecileri taşıyan gemileri bombalayacakları şeklinde haberler yayınlandı.

ABD ve Avrupa emperyalizmi, artan göçlerden rahatsız. Sorun, kendi yarattıkları sorun olsa. Dahası, ABD ve Avrupa'nın bu kadar çok gürültü çıkardıklarına bakmayın. Çıkardıkları gürültüden dolayı, herkes, en çok mülteci barındıran kıtanın Avrupa ve ABD olduğunu sanıyor. Oysa gerçek öyle değil.

Göçler üzerine araştırmalar yapıp rakamlar yayınlayan kuruluşlardan biri de BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR)'dir. UNHCR'nin açıkladığı raporlar, böyle olmadığını gösteriyor: Dünya üzerindeki mültecilerin yüzde 44.3'ü, yani çok büyük bölümü, Asya'da barınıyor. Çünkü, Avrupa'ya, Amerika'ya ulaşmak binlerce mark-dolar gerektiriyor ve aç-yoksul onmilyonlarca insanın, herşeyini satıp savsa yine bu kadar parayı bir araya getirme şansı yok.

Mültecilerin kalan kısmının ise, yüzde 29.7'si-ne Afrika, yüzde 19.9'una Avrupa, yüzde 5.2'si-ne Kuzey Amerika ev sahipliği yapıyor.

Göç edenlerin mekanları

"İç göç" sonucu toprağından kopup büyük şehirlere gidenlerin mekanı, gecekondu, teneke mahallelerdir. Göç'ün yönü dış ülkelere yöneldiğinde ise, onları bekleyen "**kamp**"lardır.

İster Avrupa'nın göbeğinde, ister Asya'nın bozkırlarında olsun, kamplar, hep bir nevi hapis-hane gibidir. İçindekiler hep "kovulma" tehdidi altında tutulurlar.

Avrupa'nın kopardığı gürültünün yanında, ne Asya'da, ne Afrika'daki mültecilerin durumu, yaşam koşulları gündeme bile gelemiyor. Oysa bu kamplar, dünyanın en yoksul, en yoksun insanların yaşadıkları yerler durumundadır. Ne su, ne ekmek, ne elektrik, ne de, herkes için "normal" sayılan diğer günlük kullanım araçları yoktur. "Şiş karınlı çocuk"ların resimlerinin çoğu o kamplarda çekilmiştir. O kamplar, onyıllardır, tüm dünyanın utancının, **dünyanın adaletsizliği-nin** bir anıtı gibi duruyorlar.

Emperyalist yağma ve talan, ve faşist diktatörlükler olduğu sürece, bu tablo ortadan da kalkmayacaktır.

Göçedenler Anlatıyor:

"Bizim asıl yerimiz orasıymış"

Hakan AYDIN, 25 yaşında. Ordu'dan gelmiş İstanbul'a. Geleli 2 yıl olmuş.

Ekmek ve Adalet: Neden göç ettiniz.

Valla memlekette işsizlik var, biz de buraya geldik. Büyük şehirlerde belki biz de birşeyler kazanırız amacıyla. Ama işte aradığımızı bulamadık.

Buraya kolay alıştın mı?

Zor geldi ilk başta. Hala da alışmış değilim. Kolay değil tabii. Aslında Ordu çok güzel bir yer. Şimdi oradan kalkıp da büyük şehire gelmek uyum sağlamak zor iş. Gerçekten zor.

Şu anda çalışıyor musun?

Çalışıyorum. Aslında rot balansçıyım. Arada sırada iş çıkınca çalışıyorum. yani düzenli anlamda bir iş yok. Devlet işine bir giremedik.

Biraz önce konuşurken karım beni terketti demiştin, niye terketti?

Parasızlıktan. Daha güzel bir vaatlerle evlenmiştik kendisiyle. Sonuçta barıştık Ama gene de parasızlıktan sıkıntı-lar devam ediyor.

Yaşam tarzı gelenekler değişik burada.

Değişik, çok farklı şeylerle karşılaştık insanlarla, ne bile-yim... zor yani... anlaşılabilmek insanlarla... Yolda giderken adam kendi kendine konuşuyor. Deli zannediyoruz ama de-ğil adam hesap yapıyor kafasından. Kira, elektrik, su. Bun-ların hepsine şahit olduk. Bilmiyorum bu gidişle de memle-ketin hali zaten düzelmez.

Ordululara ait derneklere gidiyor musun?

Gültepe'de var bi tane. Oraya gidiyoruz genelde. Konuş-malar eğlenceler, yani işte oradaki büyüklerimizle karşılıklı sohbetler konuşmalar geçiyor.

Buraya göçtükten sonra Ordu'dan tamamen koptun mu?

Yani ilk başta o niyetle gelmiştim. Ama yani bizim asıl yerimiz orasıymış. Bizim gibi insanların orada yaşaması ge-rekir, çünkü böyle büyük bir şehirde ayak uydurmak çok zor, yüzelli milyon maaşla ev geçindirmek gerçekten zor. Bir senelik evliyim, gerçekten çok sıkıntı çekiyorum... söy-lenecek bir şey yok, ne söylesek bu iş düzelmez.

Senin çok bir beklentin de kalmamış herhalde.

Benim öyle bir beklentim kalmadı. Ben artık doğacak olan çocuğumu düşünüyorum. Çünkü 3 milyar borçla doğa-cak... Doğacak çocuklarımız bile borçlu yani. Artık benim böyle bir durumda ne beklentim olabilir ki?

Göçedenler Anlatıyor:

“Dönmek isterim ama...”

Semiha GÖKMEN, Tunceli Nazmiye'den. 61 yaşında. 7 yıl önce göçetmiş köyünden.

- Memleketinin nesini özledin?

- Valla herşeyini özledik.

Suyunu da, dağını da.

- Geri dönmek ister misiniz?

- İsterim, ama köyde iş yok, güç yok, köy de bomboş.

Elif ARSLAN, 53 yaşında, 20 yıl önce Tunceli'den gelmiş.

- Neden göç ettiniz?

- İş bulmak için geldik.

- Burada zorluk çektiniz mi?

- Tabii ki çektik. Gene iş yok, çalışamıyoruz. İş yok, sigortamız yok, okumamız yoktu. Geldik dedik birşey sahibi olak. Birşey sahibi olamadık.

- Yaşam tarzınızda

bir değişiklik oldu mu?

- Olmadı.

Orada da sefillik içindeydik, burada da.

- Memleket

geri dönmek ister misin?

- İsteriz, isteriz ama gidip ne yapak? Herşeyimiz gitti. Dağ taş kaldı, bir dağ taşlan ne yapalım?

- Alışın mı İstanbul'a artık?

- Hiç de alışmadık,

alışmadık yavrum.

Devran HARMANCI, Yaşı 36, Çorum-Alaca'dan 17 yıl önce göçetmişler.

- Eşinizle birlikte çocukları alıp memleket

geri dönelim diye düşündüğünüz oluyor mu?
- Gitsek ne yapacağız ki? Hiçbir şey yok. Yapacak birşey yok. Eşimin hiç tarlası falan da yok. İşsizlik çok. Üniversiteden çıkan insanlar sokakta boş geziyor, iş yok. İşsizlik insanı çok üzüyor. Devletin verdiği rezalet...

Geriyeye dönüş; Zor mu? İmkansız mı?

Hemen her göçerin aklının bir köşesinde “geriyeye dönmek” vardır. Onyıllardır Almanya’da çalışan ve artık geriyeye dönemeyecek halde oralara yerleşmiş bulunan işçilerin de, 20, 30 yıldır İstanbul’un gecekonduarında yaşayanların da beyninin, hayallerinin bir kenarında “geriyeye dönmek” vardır.

Vardır ama, bu aynı zamanda o kadar da ekonomik, siyasi, sosyal açıdan zordur, hatta zordan da öte...

Diyarbakır’da (yani göçün bir anlamda en kısa mesafeli olanının yaşandığı bir kentte) yapılan bir anket, göç etmek zorunda bırakılanların yüzde 82’sinin “**imkan olduğu anda**” geri dönmek istediğini ortaya koyuyor.

Göçle gelenlerin yüzde 70’i işsizdir. “İşi” olanların ise, bir kısmı, amelelik, seyyar satıcılık, boyacılık yaparken, bir “işyerinde” çalışabilenlerin de ailelerini geçindirebilecek kadar ücret almadıkları biliniyor. Ki tüm Diyarbakırlı emekçiler için geçerlidir bu sorun; anketler, Diyarbakır’da çalışanların, ister şehrin “yerlisi” olsun, ister dışarıdan göçetmiş olsun, yüzde ellisinin “**asgari ücretin altında**” bir gelire sahip olduğunu gösteriyor.

“Kişi başına yıllık gelir”, sürgün edilmiş kesimlerde 200 dolara kadar düşüyor. Bu istatistiklere geçen **en yoksul Afrika ülkelerinde** ki oran kadardır. Ne yapacak bu insanlar peki? Ne yapsınlar?

Açlık, her hanenin sorunudur. Köye dönüşün istenmesinin bir nedeni de, küçük de olsa bir toprağı olanın en azından o toprak sayesinde aç kalmayacağını düşünmesindendir.

Ekonomik ve siyasi imkansızlıklar

Göçedenlerle yaptığımız röportajlarda, hemen herkese “**geri dönmek ister misin?**” diye sorduk. Aldığımız cevaplar ise, neredeyse birbiriyle aynıydı: “**isterim ama...**”

“**Ama, iş yok güç yok, orada ne yapalım?**”

Bir diğer cevap ise, “**isterim ama... baskılar halen sürüyor, kalacağına dair de bir işaret yok...**”

Üstelik tersine işaretler var.

Oligarşi “tersine göç” propagandası yapıyor, ancak, istisnai yerleşim birimleri dışında, aleni bir engelleme ve baskı sözkonusudur.

Köylere geri dönmek isteyenlere, “**Biz köylerimizi devletin baskısından değil PKK’nin baskısından dolayı terkettik**” diye belge imzalatılması, köy koruculuğunu kabul etmelerinin şart koşulması, bu baskılardan bazılarıdır.

TBMM’de kurulan Göç Komisyonu, “geriyeye dönüş konusunda şunların yapılmasını öngörüyordu: “**Güvenliğin tam olarak sağlandığı ve ekonomik olanakları yeterli düzeyde olan köylere dönüş devlet katkılarıyla özendirilecek.**” (9 Haziran 1998, Basından)

“Güvenliği” yokedenin bizzat devlet olması bir yana, göçler üzerine de özellikle Doğu’da bir rant ve talan ekonomisi oluşmuş durumda. Korucular, göçedenlerin arazilerini, tarlalarını, meralarını, mallarını

kullanıyor, OHAL'in sivil ve askeri yöneticileri de bundan pay alıyorlar. Bu nedenle, tüm işsizlik, baskı ve yoksulluğa rağmen yine de dönmek isteyenlerin dönüşleri, bazen OHAL engeline, bazen asker engeline takılıyor.

Bir an için bu "engellerin" kalktığını düşünsek bile, tarımın ve hayvancılığın ülke çapında yokedilmeye gittiği bir dönemde, yoksul Kürt köylüsünün köyünde yaşama imkanları iyice daralmış, dönüş, bu anlamda da iyice zorlaşmıştır.

"Geriye dönüş"

demokratik bir taleptir; Ama...

Geriye dönüş, büyük şehirlerin gecekonduarında, işsiz, yoksul, aç bir yaşama mahkum edilen milyonlarca insanın talebidir. Ama yazı dizimizin önceki bölümünde de belirttiğimiz gibi, "göç sorunu yalnızca 'göç'le, işsizlik sorunu yalnızca 'iş'le ilgili bir sorun değildir. Sorun çok daha kapsamlıdır.

Geriye dönüş doğrultusunda talepte bulunmak, mücadele etmek doğru ve gereklidir; ancak göç sorunun kesin çözümünün, **bağımsız** ve **demokratik** bir Türkiye'den geçtiği bir o kadar doğrudur. Çünkü, IMF politikalarının, emperyalizme bağımlı ekonomilerin sürdüğü, oligarşinin Kürt halkı üzerinde baskı ve asimilasyon politikalarının sürdüğü, tarım politikalarının değişmediği koşullarda, göç ve işsizlik kaçınılmaz olarak büyüyecektir. Bağımsızlık ve demokrasi, IMF politikalarından ve ulusal-sınıfsal baskılardan kurtulmak demektir.

Bağımsız demokratik Türkiye, uzak diyarlardaki ya da ülke içindeki mültecilerin, göç kervanlarının geriye dönüşünün yolunun açılmasıdır. İşte o zaman sürgündeki Filistinli şairin dediği gibi, döneceğiz ata topraklarımıza:

Gene geleceğiz
karşılaşmanın yollarında
bir bülbül kulağıma fısıldadı:
gene geleceğiz
bülbüller oralarda
yaşarlar henüz.
şakırlar yazılarımızda
Gene geleceğiz
gölgeleri arasında özlemin
yadırgamanın mezarlarında
bizim yerimiz de var
bu kesin.
yorulma gönül,
dönüşün yollarında
çökme sakın
Gene geleceğiz,
gene."

-bitti -

Göçedenler Anlatıyor:

"Burası insanı mahvediyor"

Dağıstan YÖRÜR, 21 yaşında bir delikanlı. Ağrı'nın Patnos ilçesinin Kocaklar Köyünden. 1,5 Yıl olmuş İstanbul'a geleli.

- Çalışmak için. Ekmek parası kazanıp aileme yardımcı olmak için bir başıma geldim. Ailem köyde.

- Evdekilere yardım etmek, kendime bir yuva kurmak istedim. Ama maalesef yapamadım.

- Buralar beni bayağı etkiledi. Çok değiştirdi, olumsuz bir şekilde.

- Şimdi gitsem köye, belki beni tanıyamazlar. Bazı aynada bakarken kendimden nefret ediyorum. Oradan gelirken bambaşka bir insandım.

- Köy başka, burası başka. Buraya ilk geliyorsun, tutunabileceğin bir dalın yok. O da olmayınca insan ne yapar, hayattan bıkar... Burada paran oldu mu yaşarsın. Paran olmadı mı her zaman ezilirsin.

Ertuğrul ÖZYOLCU da Dağıstan'ın hemşerisi: Yaşı 23. O daha yeni İstanbul'da.

- Gelirken ne hayaller kurdun?

- Bu fani dünyada ne hayal edilebilir ki. İstanbul'a taşı toprağı altın diyorlar ama insanı mahvediyor.

- Neyini mahvediyor?

- İnsanın gençliğini bitiriyor.

- İstanbul nasıl etkiledi seni?

- Nasıl etkileyebilir ki. Burası çok değişik ve ister istemez etkiliyor insanı, değiştiriyor. Değişik değişik insanlar var, onları saçma buluyorum... Bunlar insana yakışmaz. Burda bizim köylüler de var. Gelmiş buraya, insan burada tanınmaz hale geliyor.

Düşünürsün... Ben Kimim?

Ahmet KULAKSIZ

Düşünürsün bazen ıssız bir yolda yürürken, bir kır kahvesinde demli çayını yudumlarken. Bir film şeridi gibi zaman kayıverir belleğinden. Ülkeni düşünürsün, olup bitenleri, aklıktan ölen bebeleri, maaş kuyruğunda kalbine yenik düşen yaşlı emeklileri. Aynı topraklarda doğup büyüdüğün ülkenin güzel insanlarını. "Bu kadarı da olmaz" cinsten katliamları ve insan kıyımlarını anımsarsın, yüreğinin burkulduğunu, ruhunun tarifsiz bir acıyla sarsıldığını hissedersin. Neden böyle olduğunu çözmeye çalışırsın. Neden huzurlu değilim, neden bu kadar acı çekiyorum dersin. En mutlu görüldüğün bir anda bile bunun gerçek olmadığını farkedersin. Sahte bir maskenin yüzüne yerleştiğini hissedersin. Yüzünün de ruhunun da sana yabancı olduğunu, sonsuza kadar böyle yaşanmayacağını, mutlaka bunun bir çözümü olduğunu farketmek zorunda kalırsın.

İşte o anda toplumsal statükonu hatırlarsın. Yazarsın, sayfalar dolusu kitaplar yazmışsın gün gelmiş kitapların en çok satanlar listesinde bir numara olmuş. İnsanlar yazdıklarını okuduklarında kendilerinden birşeyler bulmuş, sayfalar boyu duygularına ortak olmuş, seni kendinden saymış kendisi bilmiş. Bir felaketle karşılaştığında üzölmüş sayısız okurun, kimi sessizce gözyaşı dökmüştür belki de. İmza günlerinde kısa bir merhaba demek, imza alabilmek için ne zahmetlere katlanmışlardır. Diyelim bir müzisyensin, ya da sinema oyuncusu velhasıl toplumun duygularına tercümen olmak, yaşanan sevinç ve üzüntüyü ve heyecanı kısaca halk gerçeklerini bulduğun yerden sanat diliyle anlatmaktır Aydın olmanın kısaca tanımı.

Evet bir aydın olduğunu düşünürsün. Seninle aynı mesleği paylaşan ya da paylaşmayan ama aynı duyguları yaşayan sayısız dostunun başına gelenleri anımsarsın. Gözaltına alınan, tutuklanan, baskı ve tehditlerle karşı karşıya olan dostlarını. Bir yerlerde duyduğun şu cümlenin anlamını çözmeye zorlandığını sanırsın. **"Aydın olmanın olmazsa olmazı bedel ödemeyi göze almaktır."** Utangaç

bir biçimde bu cümlede söylenmek istenilenin yorumunu kendine göre yaparsın.

Birden Cenova'da ölen genç için gösteri yaptığı ama yanibaşında yaşanan daha boyutlusunda bu tepkiyi vermediğini anımsarsın. Nedenini kendine itiraf edemezsin ve ezildiğini hissedersin. Yazdıkları ve söyledikleri için hapisanede bulunan dostunla duygulu anlar yaşarsın. Görüş sonrası böyle bir şeyin senin de başına gelebileceğini düşünmek istemezsin. Gerçeği bildiğin halde bunu düşünmek sana rahatsızlık verdiği için aklından çıkarmaya çalışırsın. Çocuklar anne babalarını, anne babalar çocuklarını ardında bırakıp aramızdan ayrılırken eşinle ve çocuklarıyla mutlu aile görüntüleri için çaba harcamanın anlamsızlığını ve yapaylığını düşünürsün.

Daha bir sürü çatışma ve hesaplaşma dünyanı sarsar. Ama sen iki arada bir derede ne yapacağını karar veremezsin. Keşke dersin beni sevenler daha güçlü ve daha çok olsalardı o zaman daha kolay olurdu, ama bunun biraz da kendi sorunun olduğunu, bunun için senin de çaba harcaman gerektiğini kimbilir kaçkez yazıp çizdiğini kendine söylemeye utanırsın.

Bütün bu karmaşık durumdan kurtulmanın bu çatışmalara son vermenin ne olduğunu bilirsin; o **ilk adımı** atmak. İçinde kopan fırtınanın son bulması için tercihini net olarak ortaya koymak ve ilk adımı atmak. O zaman huzurlu ve mutlu olacağını düşünürsün. Elbette kaybedecek bazı şeyleri göze alacağını biliyorsun. Ama ya kazanacakların. Kazanacaklarını düşündüğünde yüzünde nasıl bir mutluluk belirdiğini farkediyorsun. Önceki yaşamında gerçeklerden kaçıkça nasıl kendine barışık değilse şimdi ruhunu onurlu bir heyecanın sardığını düşünüyorsun. Artık yazdığın yazıların söylediğin türkülerin nasıl da sana ait olduğunu, senden bir parça taşıdığını anlayabiliyorsun.

Aydın olmak, halkın aydını olmanın ne kadar onurlu bir duygu olduğunu keşfettiğinde geçmişte bıraktığın o çatışmaları hiç yaşanmaması gereken birer tarih olarak düşüneceksin. Konuşmaların yürekten, dostlukların içtenliğini keşfedeceksin. Ve bilgeleştiğini düşüneceksin. Aydın olmanın ötesinde BİLGE olmanın mutluluğunu hissedecek ve yaşayacaksın.

NOT; Bilgesu Erenus'un şahsında bütün sanatçı ve aydın dostlarına ithaf edilmiştir.

Burjuva politikacının fikri ve zikri

"*Dervişin fikri neyse zikri de odur*" halk deyimini bilmeyenimiz yoktur.

Cumhurbaşkanı Sezer'in AB ile ilgili olarak partileri toplamadan önce CHP genel başkanı **Deniz Baykal** bakın ne diyor; "*Zirvede tutanak olursa, samimi fikir söylenmez... Orada liderler politika yapmayı bir kenara bırakıp, devletin geleceği konusunda samimi düşüncelerini dile getirmeli. Orada söylenenlerin kamuoyuna sızacağı yönünde bir izlenim yaratılırsa, zirve anlamını yitirir ve liderler rahat konuşamaz.*" (7 Haziran Hürriyet)

Başka kanıt gerek var mı? Hep yalan söylediler, hala söylemeye devam ediyorlar. Her söyledikleri sadece kamuoyunu aldatmak için söylenen sözlerden ibaret. "En dürüst" geçineninden en yalancısına kadar bu kural geçerlidir. Burjuva politikasının kendisi yalan, aldatma üzerinedir. Burjuva politikacıların kompedanı Demirel, "*halka her zaman gerçekler söylenmez*" diyerek bu gerçeği daha iki hafta önce çok net ifade ediyordu.

Baykal kendisi de aynı "fikir"de olduğu için, o zirvedeki partilerin "zikri"nin ne olacağını en iyi o biliyor. Üç cümlelik konuşma burjuva politikasının

bütün kişiliğini, beynini anlatmaya yetiyor;

Burjuva politikacısı, halka karşı başka konuşur, gerçekte düşüncesi farklıdır.

Burjuva politikacısı, yarın inkar edemeyeceği, kayıtlara geçen hiçbir konuda gerçekleri konuşmaz.

Burjuva politikacısının "politika yapmak" dediği, demek ki yalan söylemek.

"**Devletin geleceği**" dediklerinin de halkın çıkarlarına olmadığı kesin ki, o "gelecek" için konuşulanları halk duymamalı. Tıpkı Susurlukçuların "devlet sırları" gibi.

Üç cümleyi düşünün, burjuva politikasının ne olduğuna ilişkin daha onlarca anlam vardır orada.

Bütün burjuva partileri, politikacılar bu üç cümlede anlatılan "kurallara" uyarlar. Bu nedenle hiçbirinin ötekisinden farkı olmaz. Yalan söylerler, halkı aldatırlar, adına politika derler. Sadece IMF'ye, Amerika'ya yalan söyleyemezler; sadece onlara karşı sorumluluk duyarlar. Halk ise, onların gözünde "güdülecek koyun"dur.

"Koyun" olmadığımızı, onlara riyakar "çobanlık" yaptırmayarak gösterebiliriz.

basın
tv

KIRILIR YALANIN ÇARKI

Tanıyamazsınız...

Nuh Mete Yüksel'e gönderilen kasete ilişkin, Adalet Bakanı Sami Türk'ün, "*diliyorum kaset montaj olsun*" açıklamasına Milliyet yazarı **Tuncay Özkan** kızmış, yine şaşkınlık, yine "ne oluyor size bakanım" yakınmaları. Siyasete girmeden "tanıdığım" Sami Türk'ü anlatıyor Özkan, ama o Sami Türk'ün hukukçu "kalitesini" siyasetçi kimliğinde koruyamadığını belirtiyor.

Aynı Tuncay Özkan 19 Aralık sonrası da "*ne oldu size sayın bakanım, sizi tanıyamıyorum*" demişti. Şimdi 19 Aralık ve F tiplerini, Sami Türk'ün gerçek yüzünü tüm açıklığıyla ortaya koyan, sözünü ettiği şantajcı, komplocu kişiliğini açık eden katliamcılığını ağzına almıyor. Benzer "şaşkınlığı" başka yaşayanlar da olmuştu.

AHLAKSIZLIĞA KARŞI ÇAĞRI

İstanbul'da 92.8 frekansından yayın yapan Anadolu'nun Sesi radyosu radyolardaki çürümeye karşı bir çağrı yaptı. Ahlaki çürümüşlüğe karşı kendi alanından "dilimize, değerlerimize saygı dinleyicilerimize saygıdır" diyen sesin çağrısından bölümler yayınlıyoruz;

"Mikrofonları ve kulakları kirletmeyelim..."

Televizyon programlarında uzunca bir süredir, adeta birbirleriyle yarışarcasına başlatılan ahlaki düşkünlük, toplumsal çürümeye hizmet eden görünümler, çarpık ve kötü konuşma tarzı, bilinçli üslup bozuklukları furyası başlatıldı.

Hele ki; yoksulluğun derinleştiği günümüzde üç kuruş para için, bir evin içine konulup, orada yarışma adına; günden güne eriyen, çürütülen ve dejenere edilen kişiliklerin, rayting adına izleyiciye sunulması, bu tür programların doruğu oldu.

Çürüme ifrata vardırılıyor...

Böylesi programlar, sunumlar, "talk show" adı altındaki pornografik kepazelikler son dönemde radyolara da sıçratıldı. Radyo mikrofonlarından

Tanıyamazsınız elbette.

Düzen politikalarını değerlendirirken halka, devrimcilere karşı politikalarına bakmadıkça tanıyamazsınız. Anlattık O'nu, inanmadınız. Siz de "terör" demagojileriyle baktınız, neden şimdi şaşıırıyorsunuz?

Türk'ü Bir Daha Anlatıyoruz; TANIYINI

19 Aralık gibi bir katliamı yapan kafanın yapamayacağı hiçbir kanlı-kirli iş yoktur. Sami Türk'ü tanımanın ilk yolu bu gerçeği görmektir. Katliamcının ahlakı, değeri, düşüncesi yoktur. Devlet emreder, o uygular. O, 19 Aralık'da "sıkıntılı ruh hali"nde ifadesini bulan "eşiği" çoktan aşmıştır. O eşik aşıldıktan sonra yalan, komplo, şantaj, işken-ce, hukuksuzluk her şey doğallaşır.

Hukuksuzluğu yeni mi ortaya çıktı? F tiplerine karşı çıkanlara açtığı davalar, tehditler, adli tıp raporlarını dahi "örgütün işine gelir" değerlendirmeleri, kendini eleştiren herkesi susturması... Sami Türk, kendi mahkemesinin Eurogold ile ilgili kararını bakanlar kurulunda çiğneyen bakandır.

Sorun elbette Sami Türk'ü tanıyamaları değildir. Sorun; hukuksuzluk yaptığı, katlettiği devrimciler olunca bunda hiçbir sakınca görmemidir.

kimi zaman dinleyiciyi aşağılayan-küçümseyen sözler, kimi zaman hakaretler-küfürler...

Buna en sıcak örnek, radyoda sahip olduğu mikrofondan İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin'e, taciz, tecavüz içerikli küfürleri sıralayan Fatih Altaylı'dır. Fatih Altaylı gibiler bu gücü nereden almaktadır? Bunlara dur diyecek bir kurum, kurul, veya kural-yasa yok mudur?..

Başlangıçta, dilmizin serbest kullanımı "**özgürlük**" gibi masumlaştırılan ifadelerle başlayan bu çürüme; her türlü rezilliğin-kirliliğin radyo mikrofonlarından, dinleyicilerin kulaklarına doğru akmasına neden olmaktadır.

Çözümü; kirlenmeye karşı dilimize-değerlerimize mikrofonomuza her türlü etkinlik ile sahip çıkmaktır. Bu konuda sorumluluk en başta medyada sektöründeki demokratik kitle örgütlerinin, iletişim öğrenci ve öğretim üyelerinin, bu sorumluluğu hisseden gazetecilerin-basın emekçilerinin, kısaca erdeme ahlaka sahip çıkan herkesindir...

Sesimizi milyonlara ulaştırmak, onları da bu sese katmak paylaştığımız güzelliklerdir...

O halde; sesimize ses kat!

kahramanlar Ölmez

Şehitlik tarihi:

15 Haziran 1993

Şehit düştüğü yer:

Fransa

Şehit düşme şekli:

1989'da yurtdışına çıktı. 1991'e kadar bir taraftar olarak sürdürdüğü çalışmalarını 91 sonlarından sonra, daha aktif görevler üstlenerek sürdürdü. Paris'te, biri faşist, biri lümpen mafyacı iki kişi tarafından düzenlenen silahlı saldırıda şehit düştü. Saldırının siyasi bir yönü yoktu.

Düzgün AKSAKAL

Alp ASLAN

Şehitlik tarihi:

15 Haziran 1998

Şehit düştükleri yer:

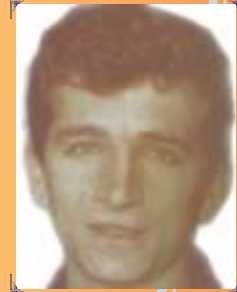
Dersim Hozat

Şehit düşme şekli:

Ardıç Köyü çıkışında devlet güçleriyle girdikleri çatışmada uzun süren çatışmadan sonra teslim olmama geleneğine bir halka daha ekleyerek ölümsüzleştiler. İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği'ne bağlı üç savaşıydılar. Çeşitli alanlarda mücadele ettiler, üçü de tutsaklıklar yaşadı, dağlarda, bağımsızlık demokrasi sosyalizm bayrağını dalgalandırmak için omuz omuza verdiler.

Songül ERKUŞ

Dursun ÇAKIR

Şehitlik tarihi:

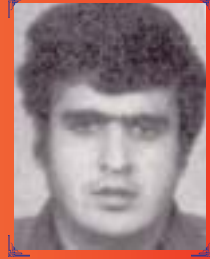
19 Haziran 1979

Şehit düştüğü yer:

Adana

Şehit düşme şekli:

Sol gruplar arası bir sorunu çözmek isterken kendine "devrimci" diyen biri tarafından katledildi. Devrimci hareketin kadrolarındandı.

Mehmet BÜÇKÜN

Şehitlik tarihi:

20 Haziran 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Kocamustafapaşa

Şehit düşme şekli:

Faşist bir odağın yakılması eylemi sırasında ağır yaralandı. Kaldırıldığı hastahane de kurtarılamayarak şehit düştü. Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekiplerinde yer alan liseli gençliğin önderlerinden biriydi.

Kenan AYDEMİR

Şehitlik tarihi:

21 Haziran 1979

Şehit düştüğü yer:

İstanbul

Kocamustafapaşa

Şehit düşme şekli:

Kenan Aydemir'in cenaze töreni sırasında, jandarmanın cenazeye katılanlara açtığı ateş sonucu şehit oldu.

İlhami ÇAVUŞOĞLU

KAVGAMIZ

sertleşsin

kızıla döndü direncimiz

müjde almış gibi gülümsüyor şehitlerimiz

ki onlar ölümlerinde bize zaferi müjdelediler

ve bugün zafer

turnakla sökülecek dağ gibi

korkunç ve çetin

soluk alışımız kadar

gerçek ve kesin

Havada çekik toprakta örs

arada kavgamız çelik gibi direnişimiz

yoldaşlarımız çekik habire dövüyor çeliği

çeliğe can verin

İLK ADIM

- Bir mermi de benden aslanım-

Bir mermi de benden aslanım,
Bir mermi de benden,
Bir mermi de benden zafer topları
Mukaddes namlular!
Daha gelmesin mi bahar,
Daha gülmesin mi ağlayanlar?
Yıllardır kan içinde, sargı içinde
Unuttunuz mu
Sevmesini, şakalaşmasını?
Çekik gözlüler,
Kıvrıkcık saçlılar, ablak yüzlüler!
Küller mi saz beniz etti sizi
Yabani güller, dost bakışlar,
otlu çiçekler!

Ve sizler:
Adana, Aras pamuğu kadar
Sevdiğim yüzler!
Yayla türkülerim kadar
Memleketim kadar
Sevdiğim yüzler!

Altıya mı değdi yaşlarınız
Otuz dokuz doğumlu çocuklar?
Ömrünüz, gözleriniz, uykularınız
Sığınaklarda geçti harp boyunca.
Oylum oylum ateşleri gördünüz mü,
Cepheden dönenleri sordunuz mu?
Tanır mısınız
Ay nedir, gün nedir, elma nedir?
Güneşi gözlere doldurmak güzelken
Hey küçük kardeşler hey
Görün ne hale koydular dünyamızı.

Şimdi zafer topları gürleyor
Avrupa'da.

Ve deniz ötesi kıtalardan
Şarkılar...
Şimdi kazaska oynuyor Avrupa.
Şimdi silah yerine bayrak tutanlar...
Hiçbirini tanımadığımız,
Oyunlarını bilmediğimiz
Mişganlılar, Oksfortlular,
Ukraynalılar.

Şimdi, göz aydın etme zamanıdır.
Yeni bir dünya doğuyor.
Şorul şorul giden kan pahası.
Müjdeler, müjdeler olsun
Yeni bir dünya doğuyor
Zincir seslerinden
Verem basillerinden uzakta...

Büyük ölümlerini bağrına basıp
Yaralı insanlarımız
Kahramanlarımız konuşuyor:
'Benim olsun, senin olsun,
bizim olsun,
Hani kardeşlerimiz vardı ya
Bu dünyada.

- Kız kardeşlerimiz, annelerimiz,
şairlerimiz-

Dumdum kurşunuyla vursalar da
Her zaman böyle dögüşeceğiz:
Gırtlak gırtlığa, diş dişe, tank tanka
Demokrasi için,
Eşitlik ve hürlik uğruna'
Bir mermi de benden aslanım
Bir mermi de benden
Bir mermi de benden
Zafer topları, mübarek namlular!"

Enver Gökçe
(Ant, 16.1945)